

**UCHWAŁA NR III/17/2018
RADY GMINY PYSZNICA**

z dnia 17 grudnia 2018 r.

w sprawie przyjęcia Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Pysznica na lata 2018-2021

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 czerwca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 994, z późn. zm.) oraz art. 87 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2067, z późn. zm.) po uzyskaniu pozytywnej opinii Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków **Rada Gminy Pysznica**

uchwala, co następuje:

§ 1. Przyjmuje się Program Opieki nad Zabytkami Gminy Pysznica na lata 2018-2021, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Pysznica.

§ 3. Załącznik do niniejszej uchwały podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

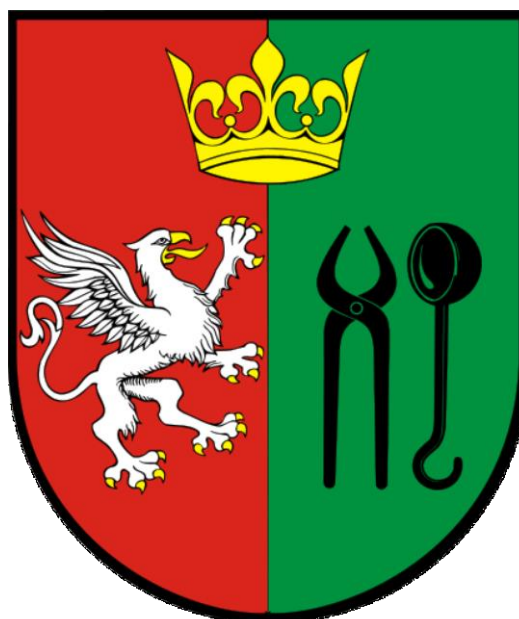
Przewodniczący Rady Gminy

Krzysztof Skrzypek

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI

GMINY PYSZNICA

NA LATA 2018 - 2021

Opracował:

mgr Piotr Błasiak

TARNOBRZEG, lipiec 2018 r.

Spis treści

1. Wprowadzenie	4
1.1 Podstawa prawna opracowania.	5
1.2 Uwarunkowania formalno–prawne oraz podział kompetencji w zakresie ochrony zabytków.	8
1.3 Zabytki i ich ochrona w dokumentach programowych gminy.	21
1.4 Zabytki i ich ochrona w krajowych i wojewódzkich dokumentach o charakterze pomocniczym.....	24
2. Cele programu w świetle Ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz.1568 z późn. zm.).....	42
3. Zasoby dziedzictwa i krajobrazu kulturowego gminy Pysznica	43
3.1 Zabytki nieruchome z wyszczególnieniem obiektów o najwyższym znaczeniu dla gminy Pysznica	43
3.1.1. Zabytki nieruchome objęte prawnymi formami ochrony	44
3.1.2. Zabytki nieruchome gminy Pysznica w gminnej ewidencji zabytków.....	45
3.1.3. Ogólna charakterystyka zasobu.	45
3.2. Zabytki ruchome.....	88
3.3. Zabytki archeologiczne.....	88
3.4. Krajobraz kulturowy.	92
4. Zadania	95
4.1. Ochrona dziedzictwa kulturowego i układów ruralistycznych na obszarach wiejskich.	96
4.2. Opieka nad zabytkami nieruchomymi ze szczególnym uwzględnieniem obiektów i zespołów obiektów charakterystycznych dla gminy i obszaru kulturowego, na którym lokalizowana jest gmina.....	96
4.3. Opieka nad zabytkami ruchomymi	99
4.4. Opieka nad zabytkami archeologicznymi	99
4.5. Opieka wartości niematerialnych.....	100
4.6. Praktyczne wykorzystanie zasobów dziedzictwa kulturowego	101
4.6.1. Rozwój turystyki i działania promocyjne	101
4.6.2. Działania edukacyjne	101
5. Instrumentarium realizacji gminnego programu opieki nad zabytkami gminy Pysznica	102
6. Zasady oceny realizacji gminnego programu opieki nad zabytkami	103

7. Źródła finansowania gminnego programu opieki nad zabytkami gminy Pysznica. **104**

7.1. Źródła krajowe	105
7.2. Źródła zagraniczne w ramach funduszy strukturalnych	132
7.3. Źródła zagraniczne poza unijne	138

Załącznik Nr 1

Wykaz zabytków architektury i budownictwa z terenu gminy Pysznica, do ujęcia w gminnej ewidencji zabytków	144
---	-----

Załącznik Nr 2

Spis stanowisk archeologicznych na terenie gminy Pysznica, będących w rejestrze zabytków i ewidencji konserwatorskiej	147
---	-----

1. WPROWADZENIE

Przedmiotem niniejszego opracowania jest dziedzictwo kulturowe Gminy Pysznica, odzwierciedlające jej historię i znaczenie. Lokalne zabytki stanowią bowiem istotny element krajobrazu kulturowego, kształtują tożsamość mieszkańców.

Niniejszy program opracowano zgodnie z art. 87 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 2187 z późn. zm.) oraz wytycznymi Narodowego Instytutu Dziedzictwa. Gminny program opieki nad zabytkami sporządzany jest przez Wójta Gminy, a następnie po uzyskaniu opinii Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, zostaje przyjęty przez Radę Gminy w Pysznicy. Program ogłaszany jest w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego. Sporządzany jest na okres 4 lat, natomiast co 2 lata Wójt Gminy przedstawia Radzie Gminy w Pysznicy sprawozdanie z wykonania programu.

Program opieki nad zabytkami jest dokumentem o charakterze uzupełniającym w stosunku do innych aktów planowania gminnego (powinien posłużyć do aktualizacji obowiązującego Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego gminy Pysznica – pkt. Środowisko kulturowe).

Głównym celem jest określenie zadań, jakie powinny być realizowane w zakresie będącym przedmiotem programu. Zadania te określone są dla wszystkich obiektów zabytkowych i całości problematyki nad zabytkami dla obszaru całej gminy. Program ma określić pewien stan idealny, do którego należy dążyć w zakresie opieki nad zabytkami – wskazywać zadania konieczne do wykonania, ale też sugerować sposoby ich realizacji.

Głównym założeniem programu jest dążenie do osiągnięcia odczuwalnej i akceptowanej społecznie poprawy w zakresie stanu zachowania i utrzymania obiektów zabytkowych znajdujących się na terenie gminy. Wyznacza on priorytetowe kierunki działań.

Program określa również procedurę i przepisy prawa, pozwalające na prowadzenie właściwej polityki w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego oraz

mechanizmy finansowania ich ochrony. Adresowany jest do mieszkańców gminy, w tym do właścicieli obiektów objętych ochroną, miejscowych organizacji pozarządowych i władz Urzędu Gminy w Pysznicy, mogących w praktyce zastosować się do zawartych w programie postulatów i możliwości działań.

Modyfikacja programu w przyszłości uwzględniać powinna nowe uwarunkowania prawne i administracyjne, zmieniające się warunki gospodarcze, społeczne i kulturowe, nowe kryteria oceny czy też aktualny stan zachowania zasobu oraz prowadzone okresowo oceny efektów wdrażania obowiązującego programu.

Niniejszy program stanowi kontynuację opracowanego Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Pysznica na lata 2010-2013, przyjętego uchwałą nr XXXVIII / 286 / 2010 Rady Gminy w Pysznicy z dnia 22 września 2010 roku i opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego nr 114 poz. 2118 z 17 listopada 2010 roku.

1.1. Podstawa prawna opracowania.

Podstawą prawną niniejszego opracowania jest art. 21 Ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 2187 z późn. zm.), w którym wprowadzony został obowiązek sporządzania programów opieki nad zabytkami przez samorządy wojewódzkie, powiatowe i gminne w oparciu o ewidencję oraz wytyczne Narodowego Instytutu Dziedzictwa. W przypadku programów na poziomie gminnym podstawą jest Gminna Ewidencja Zabytków. Na podstawie art. 87 ust.1 w/w ustawy Wójt Gminy sporządza na okres 4 lat gminny program opieki nad zabytkami.

Zasadnicze cele sporządzenia programu ujęte zostały w art. 87 ust 2 w/w ustawy:

- 1) włączenie programów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju;
- 2) uwzględnienie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej;

3) zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania;

4) wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego;

5) podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami;

6) określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystaniem tych zabytków;

7) podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.

Na podstawie art. 87 ust. 3-5 w/w ustawy Gminny Program Opieki nad Zabytkami przyjmuje Rada Gminy po uzyskaniu opinii Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, po czym program ogłaszany jest w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Z realizacji programu Wójt Gminy co 2 lata sporządza sprawozdanie, które jest zobligowany przedstawić Radzie Gminy Pysznica.

Jednocześnie ustalenia gminnego programu opieki nad zabytkami uwzględnione zostają w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz z miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego (art. 19 ust.2 w/w ustawy)

Przy sporządzaniu programu wzięto pod uwagę również następujące akty prawne:

- ❖ Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. nr 78, poz. 483 z późn. zm.)
- ❖ ustawę z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 994 z późn. zm.)
- ❖ ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 roku – Prawo ochrony środowiska ((tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 799 z późn. zm.)

- ❖ ustawę z dnia 16 października 1991 roku o ochronie przyrody (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 142 z późn. zm.)
- ❖ ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 o gospodarce nieruchomościami (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 121 z późn. zm.)
- ❖ ustawę z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1073 z późn. zm.)
- ❖ ustawę z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo Budowlane (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 1202 z późn. zm.)
- ❖ ustawę z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 862 z późn. zm.)
- ❖ ustawę z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (t. j. z 2018 r. poz. 450 z późn. zm.)
- ❖ ustawę z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (t. j. z 2018 r. poz. 720)
- ❖ ustawę z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (t.j. z 2018 r. poz. 574)
- ❖ ustawę z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (t.j. z 2018 poz. 217 z późn. zm.)

dokumenty programowe gminy:

- ❖ Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Pysznicza, przyjęte przez Gminę uchwałą Nr XXXI/275/2002 Rady Gminy Pysznicza z dnia 29 sierpnia 2002 roku (tekst ujednolicony zał. Nr 1 do uchwały nr XXI/127/2012 Rady Gminy Pysznicza z dnia 10 sierpnia 2012)
- ❖ Strategia Rozwoju Gminy Pysznicza na lata 2016 - 2022 opracowana przez Grupę Doradczą BAS z Koćmierzowa, przyjęta Uchwałą XXI/125/2016 Rady Gminy Pysznicza z dnia 22 czerwca 2016 roku.

oraz pozycje o charakterze pomocniczym:

- ❖ Tezy do opracowania krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami, zatwierdzone przez Ministra Kultury Waldemara Dąbrowskiego, opracowane przez zespół Rady Ochrony Zabytków przy Ministrze Kultury pod kierunkiem prof. dr hab. Bogumiły Rouby.

- ❖ Strategia Rozwoju Województwa Podkarpackiego na lata 2007 – 2020, przyjęta przez Sejmik Województwa Podkarpackiego dnia 20 października 2006 roku
- ❖ Plan Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Podkarpackiego, stanowiący załącznik do uchwały Nr XLVIII/552/02 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 30 sierpnia 2002 r.
- ❖ Program Promocji Województwa Podkarpackiego na lata 2004 – 2006, opracowany przez RARR Rzeszów w styczniu 2004 r.
- ❖ Strategia rozwoju turystyki dla Województwa Podkarpackiego na lata 2007 – 2013, opracowana przez PART S.A. Warszawa w październiku 2006 r.
- ❖ Wojewódzki Program Opieki nad Zabytkami w województwie Podkarpackim na lata 2010 – 2013, stanowiący Uchwały Nr XLIV/845/10 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 29 marca 2010 r.
- ❖ Regionalny Program Operacyjny Województwa Podkarpackiego na lata 2007 – 2013 z 06 listopada 2007 roku, przyjęty przez Zarząd Województwa Podkarpackiego w dniu 15 grudnia 2009 roku w związku z decyzją nr K(2009) 8282 Komisji Europejskiej z dnia 27 października 2009 r. zmieniającą decyzję Komisji K (2007) 4560 w sprawie przyjęcia w ramach pomocy wspólnotowej programu operacyjnego Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego objętego celem „konwergencja” w regionie Podkarpackie w Polsce.

1. 2. Uwarunkowania formalno – prawne oraz podział kompetencji w zakresie ochrony zabytków.

► Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 r.

Ochrona zabytków, dawnych materialnych i niematerialnych dóbr kultury jest obowiązkiem konstytucyjnym Państwa. W myśl art. 5 Konstytucji RP „Rzeczpospolita Polska (...) strzeże dziedzictwa narodowego (...). Istotnym elementem tego dziedzictwa są zabytki, które w swych niematerialnych wartościach są dobrem wspólnym. Art. 82 Konstytucji RP wskazuje, iż *obowiązkiem Obywatela (...) jest troska o dobro wspólne*, z kolei art. 6 Konstytucji stanowi, że *...Rzeczpospolita Polska stwarza*

warunki upowszechniania i równego dostępu do kultury. Rzeczpospolita Polska ma zatem obowiązek chronić dziedzictwo kulturowe, na którego straży powinni stać także obywatele państwa.

► **Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.**

W świetle **ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami** opieka nad zabytkiem sprawowana jest przez właściciela lub posiadacza i polega w szczególności na zapewnieniu warunków:

1. naukowego badania i dokumentowania zabytku,
2. prowadzeniu prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku,
3. zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie,
4. korzystania z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości,
5. popularyzowania i upowszechniania wiedzy zabytku oraz jego znaczeniu dla historii i kultury.

Ponadto ustawa definiuje m. in. podstawowe pojęcia z zakresu ochrony i opieki nad zabytkami oraz przedmiot, zakres, formy i sposób ich ochrony. Bez względu na stan zachowania ochronie i opiece podlegają:

1. Zabytki nieruchome będące w szczególności:
 - a/ krajobrazami kulturowymi,
 - b/ układami urbanistycznymi, ruralistycznymi i zespołami budowlanymi,
 - c/ dziełami architektury i budownictwa,
 - d/ dziełami budownictwa obronnego,
 - e/ obiektami techniki, a zwłaszcza kopalniami, hutami, elektrowniami i innymi zakładami przemysłowymi,
 - f/ cmentarzami,
 - g/ parkami, ogrodami, i innymi formami zaprojektowanej zieleni,

h/ miejscami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji,

2. Zabytki ruchome, będące w szczególności:

a/ dziełami sztuk plastycznych, rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej

b/ kolekcjami, stanowiącymi zbiory przedmiotów zgromadzonych i uporządkowanych według koncepcji osób, które tworzyły te kolekcje,

c/ numizmatami oraz pamiątkami historycznymi, a zwłaszcza militariami, sztandarami, pieczęciami, odznakami, medalami i orderami,

d/ wytworami techniki, a zwłaszcza urządzeniami, środkami transportu oraz maszynami i urządzeniami świadczącymi o kulturze materialnej, charakterystycznymi dla dawnych i nowych form gospodarki, dokumentującymi poziom nauki i rozwoju cywilizacyjnego,

e/ materiałami bibliotecznymi, o których mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 roku o bibliotekach (t.j. z 2018 r. poz. 574)

f/ instrumentami muzycznymi,

g/ wytworami sztuki ludowej i rękodzieła oraz innymi obiektami etnograficznymi,

h/ przedmiotami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji.

3. Zabytki archeologiczne będące w szczególności:

a/ pozostałościami terenowymi pradziejowego i historycznego osadnictwa,

b/ cmentarzyskami,

c/ kurhanami,

d/ relikdami działalności gospodarczej, religijnej i artystycznej (art.6.1)

Ponadto ochronie mogą podlegać nazwy geograficzne, historyczne lub tradycyjne nazwy obiektu budowlanego, placu, ulicy lub jednostki osadniczej (art. 6.2).

Ustawa określa także sposób i formy ochrony zabytków. Są nimi:

1. wpis do rejestru zabytków,

2. uznanie za Pomnik Historii,

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI GMINY PYSZNICA 2018-2021

10

3. utworzenie parku kulturowego,
4. ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego

Zgodnie z art. 16 ustawy:

1. Rada gminy, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków, na podstawie uchwały, może utworzyć park kulturowy w celu ochrony krajobrazu kulturowego oraz zachowania wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi, charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej.

2. Uchwała określa nazwę parku kulturowego, jego granice, sposób ochrony, a także zakazy i ograniczenia, o których mowa w art. 17 ust. 1.

3. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków sporządza plan ochrony parku kulturowego, który wymaga zatwierdzenia przez radę gminy.

4. W celu realizacji zadań związanych z ochroną parku kulturowego rada gminy może utworzyć jednostkę organizacyjną do zarządzania parkiem.

5. Park kulturowy przekraczający granice gminy może być utworzony i zarządzany na podstawie zgodnych uchwał rad gmin (związki gmin) na terenie których ten park ma być utworzony.

6. Dla obszarów, na których utworzono park kulturowy sporządza się obowiązkowo miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z art. 18:

1. Ochronę zabytków i opiekę nad zabytkami uwzględnia się przy sporządzaniu i aktualizacji studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

2. W planach i studiach, o których mowa w ust. 1, w szczególności:

1/ uwzględnia się krajowy program ochrony zabytków i opieki nad zabytkami,

2/ określa się rozwiązania niezbędne do zapobiegania zagrożeniom dla zabytków, zapewnienia im ochrony przy realizacji inwestycji oraz przywracania zabytków do najlepszego stanu,

3/ ustala się przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu uwzględniając opiekę nad zabytkami.

W myśl art. 19:

1. W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się w szczególności ochronę:

1/ zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru i ich otoczenia,

2/ innych zabytków nieruchomych, znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków,

3/ parków kulturowych.

2. W przypadku, gdy gmina posiada program opieki nad zabytkami, ustalenia tego programu uwzględnia się w Studium i planie, o których mowa w ust. 1.

3. W Studium i planie, o którym mowa w ust. 1 ustala się w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej, obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków.

Art. 20 stanowi, że projekty i zmiany planu zagospodarowania przestrzennego województwa oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podlegają uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

W art. 21 zapisano, że ewidencja zabytków jest podstawą do sporządzenia programów opieki nad zabytkami przez województwa, powiaty i gminy.

Według art. 22 ust.4 wójt (burmistrz, prezydent miasta) prowadzi gminną ewidencję zabytków w formie kart adresowych zabytków nieruchomości z terenu gminy, objętych wojewódzką ewidencją zabytków.

Ustawa definiuje obowiązki oraz kompetencje samorządu terytorialnego w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami. Do obowiązków gminy należy m. in.:

- sporządzenie (na okres 4 lat) gminnego programu opieki nad zabytkami (art. 87),
- sporządzenie gminnego planu ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych, opracowanego zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Kultury z dnia 25 sierpnia 2004 roku (Dz.U. z 2004 r. nr 212, poz. 2153),

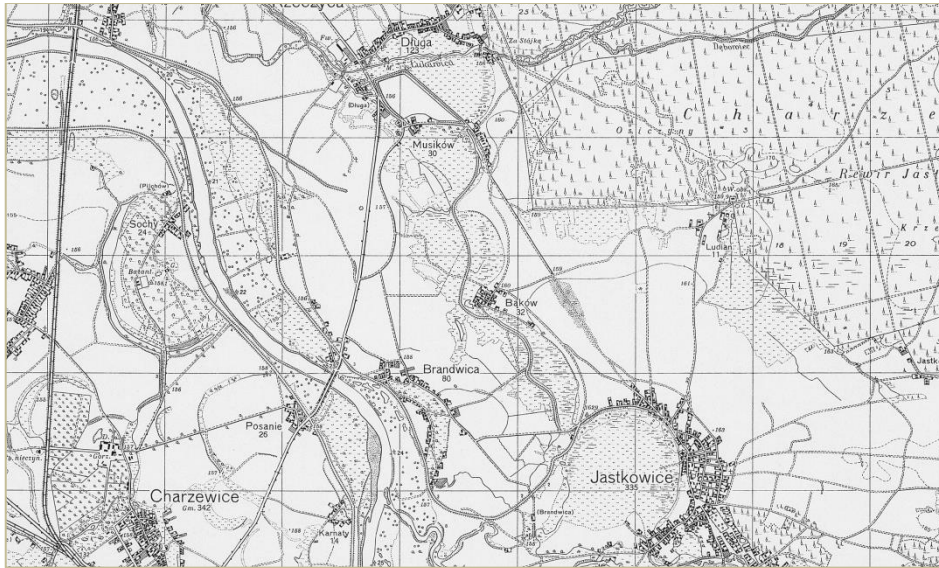
Szczegółowo określone obowiązki gminy w stosunku do obiektów zabytkowych objętych ochroną, których gmina jest właścicielem lub posiadaczem zawarte są w art. 5, 25, 26, 28, 30, 31, 36, 71, 72. w/w ustawy.

Wzmiankowany wyżej art. 87 ustawy określa obowiązek gminy dotyczący sporządzenia i uchwalenia gminnego programu opieki nad zabytkami:

- program powinien być opracowany na okres 4 lat,
- program służy celom określonym w ustawie (wymienionym w rozdz. 2 niniejszego opracowania),
- program ogłoszony jest w wojewódzkim dzienniku urzędowym,
- z realizacji programu wójt, burmistrz, prezydent miasta sporządza co 2 lata sprawozdanie, które przedstawia radzie gminy.

► Ustawa o samorządzie gminnym.

Ustawa o samorządzie gminnym określa zadania własne gminy. W tym także te, które wprost lub pośrednio odnoszą się do ochrony zabytków. Należą do nich zadania obejmujące m. in. następujące kwestie:

Fragment mapy Wojskowego Instytutu Geograficznego z 1938 r., Archiwum Map WIG

- ładu przestrzennego, gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska i przyrody oraz gospodarki wodnej,
- gminnych mostów, dróg, ulic, placów oraz organizacji ruchu drogowego,
- kultury, w tym bibliotek gminnych i innych instytucji kultury oraz ochrony zabytków i opieki nad zabytkami,
- kultury fizycznej i turystyki,
- zieleni gminnej i zadrzewień,
- cmentarzy gminnych,
- utrzymania gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz obiektów administracyjnych,
- promocji gminy.

► Prawo ochrony środowiska.

Zgodnie z zapisami art. 71 ust.3 tej ustawy przeznaczenie i sposób zagospodarowania terenu powinny w jak największym stopniu zapewniać zachowanie jego walorów krajobrazowych. Dotyczy to także krajobrazu kulturowego.

Fragment mapy Wojskowego Instytutu Geograficznego z 1938 r., Archiwum Map WIG

Art. 101 ust. 1 określa, iż ochrona powierzchni ziemi polega m.in. Na zachowaniu wartości kulturowych, z uwzględnieniem zabytków archeologicznych.

W art. 400 a pkt 26 ustawa wskazuje, że finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej obejmuje: *działania związane z utrzymaniem i zachowaniem parków i ogrodów, będących przedmiotem ochrony na podstawie przepisów ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.*

► **Ustawa o ochronie przyrody.**

Jednym z celów ochrony przyrody jest ochrona walorów krajobrazowych, zieleni w miastach i wsiach oraz zadrzewień (art. 2, ust.2, pkt 5).

Art. 5 pkt 21 wprowadza definicję terenów zieleni, jako m.in. *...parki, zieleńce, promenady, bulwary (...) zabytkowe oraz cmentarze, zieleń towarzysząca drogom na terenie zabudowy, placom, zabytkowym fortyfikacjom, budynkom, składowiskom, lotniskom, dworcom kolejowym oraz obiektom przemysłowym.*

Jako jedną z form ochrony przyrody w tym jej immanentnego składnika, jakim jest krajobraz ustawa ta przyjmuje w art. 6 ust.1 pkt 3 - park krajobrazowy.

Zgodnie z art. 16 ust.1 *park krajobrazowy obejmuje obszar chroniony ze względu na wartości przyrodnicze, historyczne i kulturowe oraz walory krajobrazowe w celu zachowania, popularyzacji tych wartości w warunkach zrównoważonego rozwoju.*

Zarówno ustanowienie parku krajobrazowego jak i nadanie mu statutu należą do prerogatyw sejmiku wojewódzkiego (art.16, ust.3, ust. 5).

W art. 83 a czytamy, że *zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wydaje wójt, burmistrz lub prezydent miasta, a w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości lub jej części wpisanej do rejestru zabytków - wojewódzki konserwator zabytków.*

► **Ustawa o gospodarce nieruchomościami.**

W świetle art.6 pkt 5 ustawy jednym z celów publicznych jest opieka nad nieruchomościami stanowiącymi zabytki w rozumieniu przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Art. 13 ust 4 jasno określa, że: *sprzedaż, zamiana, darowizna lub oddanie w użytkowania wieczyste nieruchomości wpisanych do rejestru zabytków, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, a także wnoszenie tych nieruchomości jako wkładów niepieniężnych (aportów) do spółek, wymaga pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków, zaś w pkt 5 tegoż artykułu czytamy: *sprzedaż, zamiana, darowizna lub dzierżawa nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, będących cmentarzami ujętymi w wojewódzkiej ewidencji zabytków, a także wnoszenie tych nieruchomości jako wkładów niepieniężnych (aportów) do spółek, wymaga pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków.**

Oddanie w użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej, na której zlokalizowane są obiekty wpisane do rejestru zabytków może wiązać się z wprowadzeniem przy określaniu sposobu korzystania nabywcy z tej nieruchomości obowiązku odbudowy lub remontu położonych na niej zabytkowych obiektów budowlanych, w terminie określonym w umowie (art.29, ust. 2). Podobnie rzecz się ma w przypadku ustanowienia trwałego zarządu nieruchomości (art.45, ust. 2 a).

W myśl Ustawy trwali zarządcy i użytkownicy wieczystości mogą uzyskać obniżkę 50% ceny nieruchomości (będącej zabytkiem rejestrowym) lub jej części oraz tożsamą obniżkę opłat. Bonifikata ta może jednocześnie ulegać zmianie.

► **Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.**

Na mocy ustawy planowanie i zagospodarowanie przestrzenne musi uwzględnić m. in.: wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 1. ust. 2, pkt. 4). Ustawa określa, iż studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego powinno w swej treści zawierać następujące elementy:

- uwzględnianie stanu dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 10, ust.1, pkt. 4)

- określenie obszarów i zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 10, ust. 2, pkt. 4)

W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego będącym aktem prawa miejscowego ustawa nakazuje obecność następujących elementów:

- obowiązkowe określenie zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego (art. 15, ust. 2, pkt. 3)

- obowiązkowe określenie zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 15, ust. 2, pkt. 4)

- określa się w zależności od potrzeb granice pomników zagłady oraz ich stref ochronnych, a także ograniczenia dotyczące prowadzenia na ich terenie działalności gospodarczej, określone w ustawie z dnia 7 maja 1999 r. o ochronie terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady (art. 15, ust. 3, pkt. 6)

Wymagania koncepcji ochrony zabytków uwzględnia się również na szczeblach wojewódzkim i krajowym planowania przestrzennego (art. 39, ust. 3, pkt. 2; art. 47, ust. 2, pkt. 2). Projekt planu wymaga uzgodnienia z właściwym wojewódzkim konserwatorem zabytków.

► **Ustawa - Prawo budowlane.**

W myśl tej ustawy jej przepisy nie naruszają przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w odniesieniu do obiektów i obszarów wpisanych do

rejestr zabytków oraz obiektów i obszarów objętych ochroną konserwatorską na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 2., ust 2 pkt. 3).

W art. 5, ust. 1 pkt. 7 oraz ust. 2 ustawa stwierdza, iż obiekt budowlany należy użytkować w sposób zgodny z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz nakazuje projektowanie i budowanie obiektów budowlanych i związanych z nim urządzeń zapewniające ochronę obiektów wpisanych do rejestru zabytków oraz obiektów objętych ochroną konserwatorską.

W przypadku pozytywnej opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków w odniesieniu do obiektów budowlanych wpisanych do rejestru zabytków oraz innych obiektów budowlanych usytuowanych na obszarach objętych ochroną konserwatorską możliwe jest złożenie wniosku do właściwego ministra o zgodę na odstępnie od przepisów techniczno - budowlanych, o których mowa w art. 7 ustawy (art. 9, ust 3, pkt. 4).

Wg art. 30 ust. 2 w stosunku do prac budowlanych przy obiektach oraz obszarach niewpisanych do rejestru zabytków, a ujętych w gminnej ewidencji zabytków, wymagane jest zgłoszenie do właściwego organu. W zgłoszeniu należy określić rodzaj, zakres i sposób wykonywania robót budowlanych oraz termin ich rozpoczęcia. Do zgłoszenia należy dołączyć oświadczenie, o którym mowa w art. 32 ust. 4 pkt. 2, oraz, w zależności od potrzeb, odpowiednie szkice lub rysunki, a także pozwolenia, uzgodnienia i opinie wymagane odrębnymi przepisami. W razie konieczności uzupełnienia zgłoszenia właściwy organ nakłada, w drodze postanowienia, na zgłaszającego obowiązek uzupełnienia, w określonym terminie, brakujących dokumentów, a w przypadku ich nieuzupełnienia – wnosi sprzeciw, w drodze decyzji. Zgodnie z art. 32 ust. 1:

1. Pozwolenie na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego może być wydane po uprzednim:

1) przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, jeżeli jest ona wymagana przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu

informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;

2) uzyskaniu przez inwestora, wymaganych przepisami szczególnymi, pozwoleń, uzgodnień lub opinii innych organów;

3) wyrażeniu zgody przez ministra właściwego do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa – w przypadku budowy gazociągów o zasięgu krajowym lub jeżeli budowa ta wynika z umów międzynarodowych.

Prowadzenie robót budowlanych przy obiekcie budowlanym wpisanym do rejestru zabytków lub na obszarze wpisanym do rejestru zabytków wymaga, przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, uzyskania pozwolenia na prowadzenie tych robót, wydanego przez właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków (art. 39, ust. 2).

Pozwolenie na rozbiórkę obiektu budowlanego wpisanego do rejestru zabytków może być wydane po uzyskaniu decyzji Generalnego Konserwatora Zabytków działającego w imieniu ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego o skreśleniu tego obiektu z rejestru zabytków (art. 39, ust. 2). W stosunku do obiektów budowlanych oraz obszarów niewpisanych do rejestru zabytków, a ujętych w gminnej ewidencji zabytków, pozwolenie na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego wydaje właściwy organ w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków (art. 39, ust. 3).

Katalog działań budowlanych, w stosunku do których należy uzyskać pozwolenie budowlane, a które podlegają zgłoszeniu organowi budowlanemu określają kolejno art. 29, 29a, 30, 31 ustawy Prawo Budowlane. W stosunku do zamierzeń, które wymagają jedynie zgłoszenia zgodnie z art. 30 ust. 7 ustawy właściwy organ może nałożyć w drodze decyzji obowiązek uzyskania pozwolenia na wykonanie określonego obiektu lub robót budowlanych objętych obowiązkiem zgłoszenia, jeżeli ich realizacja może naruszać ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub spowodować m. in. pogorszenie stanu środowiska lub stanu zachowania zabytków.

► **Ustawa o działalności pożytku publicznego i wolontariacie.**

Określa ona, iż wśród zadań publicznych znajdują się działania m. in. w zakresie kultury, sztuki, ochrony dóbr kultury i dziedzictwa narodowego (art. 4, ust. 1, pkt. 16).

Regulacje z tym związane zawarte są w art. 19, który określa prawa i obowiązki mieszkańców w zakresie realizacji wybranych przez nich działań, zarówno w ramach inicjatyw lokalnych, jak i za pośrednictwem organizacji pozarządowych lub innych podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 3 ustawy.

Artykuł precyzuje też, iż jednostka samorządu terytorialnego zawiera na czas określony umowę o wykonanie inicjatywy lokalnej z wnioskodawcą.

► **Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych.**

Na podstawie art. 7, ust. 1, pkt. 6 ustawa zwalnia od podatku od nieruchomości: grunty i budynki wpisane indywidualnie do rejestru zabytków, pod warunkiem ich utrzymania i konserwacji, zgodnie z przepisami o ochronie zabytków, z wyjątkiem części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej.

► **Ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.**

Według zapisów tej ustawy zarówno państwo (art. 1 ust. 2) jak i organy jednostek samorządu terytorialnego (art. 1 ust. 4) sprawują mecenat nad działalnością kulturalną polegający m.in. na wspieraniu i promocji opieki nad zabytkami.

Do powyższych ustaw należy dołączyć akty prawne, które w całej swojej treści odnoszą się do zakresu ochrony zabytków i dziedzictwa kulturowego. Są to:

- ustawa z dnia 21 listopada 1996 roku o muzeach (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 720 z późn. zm.)
- ustawa z dnia 27 czerwca 1997 roku o bibliotekach (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 574)
- ustawa z dnia 14 lipca 1983 roku o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 217 z późn. zm.)
- ustawa z dnia 7 maja 1999 r. o ochronie terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady (t. j. Dz.U. z 2015 r., poz.2120)

Ostatni element to akty wykonawcze do ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Są to:

- ❖ Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 9 lutego 2004 r. w sprawie wzoru znaku informacyjnego umieszczanego na zabytkach nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków (Dz. U. Nr 30, poz. 259);
- ❖ Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem (Dz. U. Nr 113, poz. 661);
- ❖ Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 6 czerwca 2005 r. w sprawie udzielania dotacji celowej na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków (Dz. U. Nr 112, poz. 940, z późn. zm.);
- ❖ Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 1 lipca 2013 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie udzielania dotacji celowej na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków (Dz. U. poz. 784).

1. 3. Zabytki i ich ochrona w dokumentach programowych gminy.

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Pysznica zostało uchwalone przez Radę Gminy w Pysznicy, uchwałą Nr XXXI/275/2002 z dnia 29 sierpnia 2002 roku (tekst ujednolicony zał. Nr 1 do uchwały nr XXI/127/2012 Rady Gminy Pysznica z dnia 10 sierpnia 2012). Określa ono politykę przestrzenną gminy i stanowi dokument w oparciu, o który koordynowane są działania związane z zagospodarowaniem terenów na obszarze gminy.

W części Studium (Uwarunkowania zewnętrzne wynikające z usytuowania gminy w obszarze administracyjnym, przyrodniczym i społeczno-gospodarczym) określono zewnętrzne uwarunkowania wspomagające lub utrudniające osiągnięcie

założonych celów rozwoju gminy. Pośród uwarunkowań zewnętrznych wymieniono m. in.:

- uwarunkowania wynikające z funkcjonowania środowiska przyrodniczego i kulturowego a wśród nich m. in.:

* występowanie w obrębie gminy i jej otoczeniu terenów o walorach rekreacyjnych, które mogą być podstawą zwiększenia znaczenia turystyki pobytowej,

* obiekty, zespoły zabytkowe, wpisane do rejestru zabytków, stwarzające podstawę do rozwoju turystyki.

- wynikające z występowania obiektów i terenów chronionych na podstawie przepisów szczególnych :

* tereny i obiekty wpisane do rejestru zabytków – zgodnie z Ustawą o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

► **Strategia rozwoju gminy Pysznicza na lata 2016 - 2022**, stanowiąca załącznik do Uchwały XXI/125/2016 Rady Gminy Pysznicza z dnia 22 czerwca 2016 roku.

W punkcie **2.2. Tożsamość kulturowa gminy** i podpunkcie **2.2.1. Ogólny zarys historyczny obszaru** w/w Strategii czytamy, że *o historii tych terenów świadczą zachowane zabytki, do których należą m.in.: kilka drewnianych lasowiackich domów i kuźni pochodzących z XIX i XX wieku, będących częścią tzw. "Gościńca Lubelskiego", kaplica w Pyszniczy - Olszowcu, murowane kościoły parafialne w Pyszniczy i Jastkowicach, plebania w Pyszniczy, drewniane kapliczki przydrożne z XIX wieku.*

W podpunkcie **2.2.2. Zasoby kulturowe** autor stwierdza, że : *Zarówno środowisko przyrodnicze jak i kulturowe wpływa na rozwój społeczności lokalnej. W związku z tym należy pamiętać o przestrzeganiu zasady zrównoważonego rozwoju, czyli trosce o to by, rozwojowi gospodarstwu nieodłącznie towarzyszyła dbałość o środowisko naturalne i jednocześnie poszanowanie dziedzictwa kulturowego.*

W podpunkcie **2.2.4. Kultura religijna** czytamy: *Ważnymi miejscami kultu świadczącymi o religijności mieszkańców są kapliczki i krzyże przydrożne. Jest ich na terenie Gminy stosunkowo dużo. Zaznaczyć należy, iż pochodzą z różnych okresów i wciąż powstają nowe, a dzięki trosce lokalnej społeczności są one na bieżąco odnawiane i objęte należytą opieką. Na szczególną uwagę zasługuje kaplica w Olszowcu, kapliczka św. Józefa przy ul. Rędziny, kapliczka św. Jana Nepomucena w Sołtysach, kapliczka św. Jana w Rudzie cmentarz parafialny w Pysznicy, cmentarz parafialny w Jastkowicach, cmentarz żydowski w Pysznicy cmentarz ofiar terroru niemieckiego w Kochanach. Wspomniano i istnieniu na terenie gminy cmentarzy cholerycznych w Jastkowicach i Kłyżowie-Borku.*

Pośród istniejących na terenie Gminy miejsc pamięci narodowej wymieniono m.in.: Kopic Grunwaldzki w Pysznicy, pomnik M.W. Bourdon w Pysznicy, pomnik faszyzmu i komunizmu w Jastkowicach, symboliczne mogiły żołnierzy AK w Lipowcu i Kochanach, mogiłę żołnierzy GL w Krzakach czy pomnik „Jastrzębia” w Kochanach.

W punkcie **7. Zadania i projekty realizowane w/w Strategii** czytamy:

Obszar III – Społeczeństwo

Cel : Pobudzenie aspiracji społecznych oraz wysoka jakość usług kulturalnych, edukacyjnych i sportowo-rekreacyjnych świadczonych mieszkańcom.

Podpunkt **2. Kultura i integracja**

Zadania:

2.4. *Utworzenie Muzeum Ziemi Pysznickiej w Pysznicy (budynek + zasoby muzealne);*

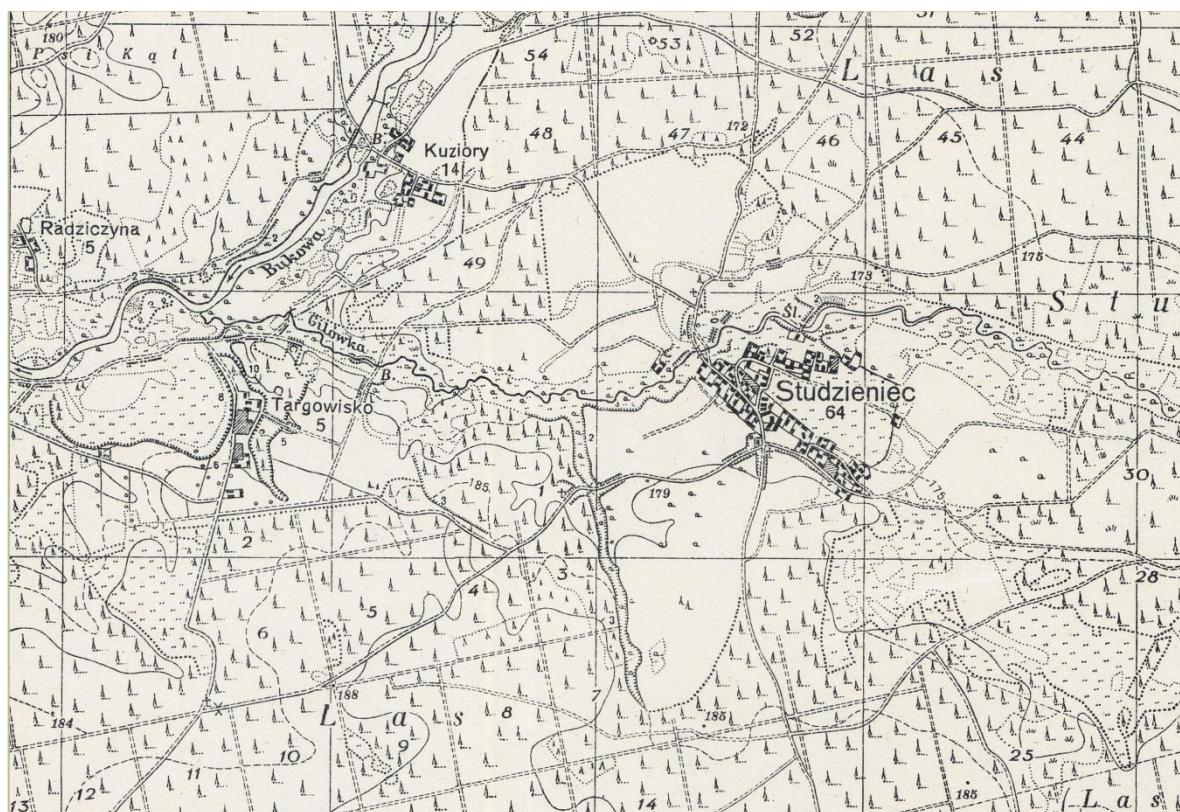
2.5. *Renowacja zabytkowego cmentarza żydowskiego (zbiorowe mogiły wojenne z 1944 r.) zlokalizowanego w Pysznicy;*

2.6. *Organizacja zajęć animacyjnych z zakresu kultury w świetlicach sołectkich (szkoły, strażnice, domy ludowe etc.);*

2.7. Koordynacja przez DK kluczowych konkursów i aktywności kulturowych poprzez organizację podsumowań, konkursów gminnych, pomoc merytoryczną, nagrody stypendialne dla utalentowanej artystycznej młodzieży;

2.8. Utworzenie Gminnej Izby Pamięci Pożarnictwa w Kłyżowie;

2.9. Naukowe opracowanie monografii Gminy Pysznica.

Fragment mapy Wojskowego Instytutu Geograficznego z 1938 r., Archiwum Map WIG

1.4. Zabytki i ich ochrona w krajowych i wojewódzkich dokumentach o charakterze pomocniczym.

Dokumentem pomocniczym o fundamentalnym znaczeniu kwestii ochrony zabytków w Polsce jest **Krajowy Program Opieki nad Zabytkami na lata 2014-2017** przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 24 czerwca 2014 roku. Jest on efektem wykonania upoważnienia ustawowego, zawartego w artykułach 84 i 85, ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami i jest programem rozwoju określonym w artykule 15 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 roku o zasadach prowadzenia polityki rozwoju.

Jednym ze strategicznych założeń krajowego programu jest wzmocnienie synergii działania organów ochrony zabytków, w tym tworzenie podstaw współdziałania z organami samorządu terytorialnego. Program stwierdza, iż jakościowa przemiana w zakresie ochrony zabytków w Polsce może nastąpić jedynie dzięki łączeniu zasobów, lepszemu sieciowaniu struktur i działań organów ochrony zabytków.

Rolą programu krajowego jest tworzenie warunków dla wypracowania rozwiązań modelowych oraz ich upowszechnienie. Jak mówią zapisy tego dokumentu za realizację zadań związanych z ochroną zabytków odpowiedzialna jest zarówno administracja rządowa (wojewódzcy konserwatorzy zabytków oraz Generalny Konserwator Zabytków), jak również jednostki samorządu terytorialnego wszystkich szczebli oraz od stopnia zaangażowania tych podmiotów będą zależały realne efekty podejmowanych działań.

Głównym celem Programu jest „Wzmocnienie roli dziedzictwa kulturowego i ochrony zabytków w rozwoju potencjału kulturowego i kreatywnego Polaków”.

Cel ten realizowany będzie poprzez trzy cele szczegółowe:

1. Wspieranie rozwiązań systemowych na rzecz ochrony zabytków w Polsce
2. Wzmocnienie synergii działania organów ochrony zabytków
3. Tworzenie warunków do aktywnego uczestnictwa w kulturze, edukacji na rzecz dziedzictwa kulturowego oraz jego promocji i reinterpretacji

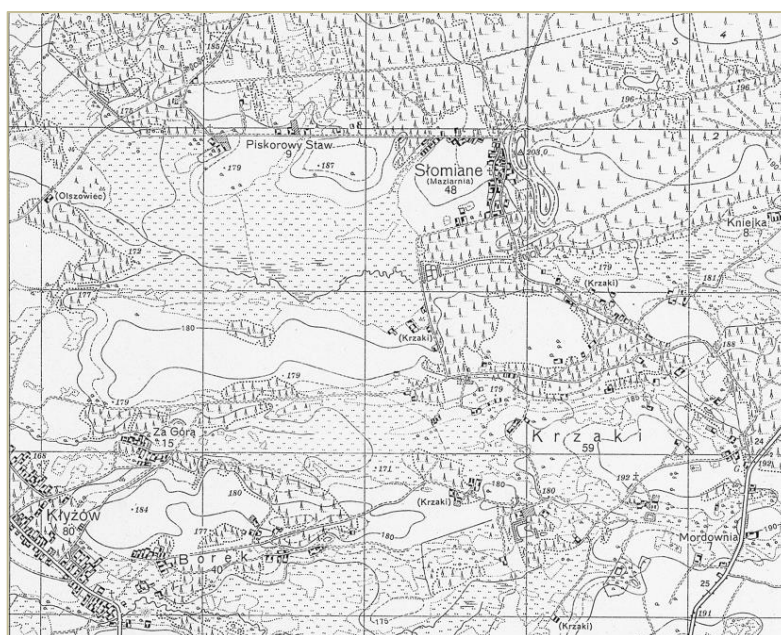
W ramach celu szczegółowego 1 wyznaczono następujące kierunki działania:

1. Porządkowanie rejestru zabytków nieruchomych.
2. Przygotowanie ratyfikacji Konwencji UNESCO ds. ochrony dziedzictwa podwodnego.
3. Wypracowanie jednolitych standardów działania konserwatorskiego w odniesieniu do wybranych typów i kategorii zabytków nieruchomych zgodnie z obowiązującą doktryną konserwatorską.
4. Wzmocnienie instrumentów ochrony krajobrazu kulturowego.
5. Opracowanie diagnozy prawnej ochrony zabytków ruchomych.
6. Opracowanie kompleksowego raportu o stanie zachowania zabytków.

7. Kontynuacja badań w ramach AZP na obszarach szczególnie istotnych ze względu na zagrożenia dla dziedzictwa archeologicznego.

W ramach celu szczegółowego 2 wyznaczono następujące kierunki działania:

1. Zwiększenie efektywności zarządzania i ochrony zabytków poprzez wdrażanie infrastruktury informacji przestrzennej o zabytkach.
2. Wypracowanie standardów, pozwalających na lepszy przepływ informacji pomiędzy organami ochrony zabytków a społecznościami żyjącymi w otoczeniu zabytków objętych ochroną.

Fragment mapy Wojskowego Instytutu Geograficznego z 1938 r., Archiwum Map WIG

3. Podniesienie jakości procesów decyzyjnych w organach ochrony zabytków.
4. Merytoryczne wsparcie samorządu terytorialnego w ochronie zabytków.

W ramach celu szczegółowego 3 wyznaczono następujące kierunki działania:

1. Przygotowanie ratyfikacji Konwencji ramowej Rady Europy w sprawie znaczenia dziedzictwa kulturowego dla społeczeństwa.
2. Wspieranie budowania świadomości społecznej funkcji dziedzictwa kulturowego jako podstawy kształtowania się tożsamości narodowej i społeczności lokalnych.
3. Promocja zasobu dziedzictwa za pośrednictwem Internetu.

4. Zwiększanie dostępu do zasobu dziedzictwa i ułatwienie jego odbioru społecznego.

► **Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju** została przyjęta przez Radę Ministrów dnia 13 grudnia 2011 r. Dokument określa zasady polityki państwa w dziedzinie przestrzennego zagospodarowania kraju w perspektywie najbliższych kilkunastu lat.

Polityka przestrzennego zagospodarowania kraju realizuje cele rozwoju kraju w odniesieniu do całości przestrzeni polskiej. Biorąc pod uwagę nowy paradygmat polityki rozwoju cel strategiczny (ponadczasowy) polityki przestrzennego zagospodarowania kraju można określić następująco: Efektywne wykorzystanie przestrzeni kraju i jej terytorialnie zróżnicowanych potencjałów rozwojowych dla osiągnięcia ogólnych celów rozwojowych – konkurencyjności, zwiększenia zatrudnienia, sprawności funkcjonowania państwa oraz spójności w wymiarze społecznym, gospodarczym i terytorialnym w długim okresie.

Tak sformułowany cel – przy doborze odpowiednich celów cząstkowych oraz instrumentów wdrożeniowych – realizowany jest przez wszystkie podmioty publiczne wykonujące zadania rozwojowe w zakresie swoich kompetencji na różnych poziomach zarządzania, w różnych obszarach tematycznych i w odniesieniu do różnych terytoriów.

Drogą do zapewnienia realizacji celu strategicznego polityki przestrzennego zagospodarowania kraju jest koncentracja działań podmiotów publicznych w wybranych obszarach tematycznych i na wyodrębnionych terytoriach.

W odniesieniu do diagnozy sytuacji, uwarunkowań oraz trendów rozwojowych sformułowano sześć wzajemnie powiązanych celów polityki przestrzennego zagospodarowania kraju w horyzoncie roku 2030:

- Cel 1. Podwyższenie konkurencyjności głównych ośrodków miejskich Polski w przestrzeni europejskiej poprzez ich integrację funkcjonalną przy zachowaniu policentrycznej struktury systemu osadniczego sprzyjającej spójności;
- Cel 2. Poprawa spójności wewnętrznej i terytorialne równoważenie rozwoju kraju poprzez promowanie integracji funkcjonalnej, tworzenie warunków dla rozprzestrzeniania się czynników rozwoju, wielofunkcyjny rozwój obszarów wiejskich oraz wykorzystanie potencjału wewnętrznego wszystkich terytoriów;

- Cel 3. Poprawa dostępności terytorialnej kraju w różnych skalach przestrzennych poprzez rozwijanie infrastruktury transportowej i telekomunikacyjnej;

- Cel 4. Kształtowanie struktur przestrzennych wspierających osiągnięcie i utrzymanie wysokiej jakości środowiska przyrodniczego i walorów krajobrazowych Polski;

- Cel 5. Zwiększenie odporności struktury przestrzennej kraju na zagrożenia naturalne i utraty bezpieczeństwa energetycznego oraz kształtowanie struktur przestrzennych wspierających zdolności obronne państwa;

- Cel 6. Przywrócenie i utrwalenie ładu przestrzennego.

Koncepcja wskazuje, iż wzmocnienie ładu przestrzennego na poziomie zarządzania zasobem krajobrazów kulturowych i przyrodniczych będzie jednocześnie służyło wdrożeniu zapisów Konwencji Krajobrazowej Rady Europy. Podstawowymi formami ochrony krajobrazów powinny zostać formy dotychczas stosowane: parki krajobrazowe, pomniki historii, parki kulturowe oraz – dla obiektów rangi międzynarodowej – wpis na listę dziedzictwa kulturowego lub przyrodniczego UNESCO.

Stwierdzono, że promocja dziedzictwa kulturowego wpłynęła na wzrost rozpoznawalności i atrakcyjność polskiej przestrzeni. Dbłość o spuściznę kultury dawnych mieszkańców ziem polskich i wspieranie zachowanych tradycji lokalnych sprzyjają rozwojowi turystyki i wspomagają proces identyfikacji tożsamości kulturowej migrantów. Krajobraz ważny dla historii kultury jest chroniony na równi z krajobrazami charakterystycznymi dla regionów geograficzno - przyrodniczych w zintegrowanej z siecią przyrodniczą rozwiniętej sieci parków kulturowych i pomników historii.

► Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami zostały zawarte w dokumencie o nazwie **Narodowa Strategia Rozwoju Kultury na lata 2004 - 2013** (przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 21 września 2004 r.) oraz jego uszczegółowieniu „**Uzupełnienie Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004 - 2020**” (przyjętym w 2005 r.). Są to rządowe dokumenty tworzące ramy dla nowoczesnego mecenatu państwa w sferze kultury,

a przede wszystkim dla nowocześnie pojmowanej polityki kulturalnej państwa, funkcjonującej w warunkach rynkowych, w połączeniu z perspektywami kolejnych okresów programowania Unii Europejskiej.

Głównym celem strategii jest działanie na rzecz zrównoważonego rozwoju kulturalnego regionów w Polsce.

► **Strategia rozwoju kapitału społecznego 2020** została przyjęta uchwałą 104 Rady Ministrów w dniu 18 czerwca 2013 r. jako jedna z dziewięciu tzw. Strategii zintegrowanych, służących wdrożeniu SRK 2020. Jako cel główny wskazani w niej wzmocnienie udziału kapitału społecznego w rozwoju społeczno - gospodarczym Polski, w którego ramach określono cztery cele szczegółowe. W kontekście ochrony zabytków i opieki nad nimi wskazać można czwarty z celów „*Rozwój i efektywne wykorzystanie potencjału kulturowego i kreatywnego*”, a zwłaszcza jego priorytet 4.1. „*Wzmocnienie roli kultury w budowaniu spójności społecznej*”. Wytyczone w nim kierunki działań to:

4.1.1. Tworzenie warunków wzmocnienia tożsamości u uczestnictwa w kulturze na poziomie lokalnym, regionalnym i krajowym,

4.1.2. Ochrona dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego oraz krajobrazu.

4.1.3. Digitalizacja, cyfrowa rekonstrukcja i udostępnianie dóbr kultury.

► **Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju** przyjęta przez Radę Ministrów dnia 14 lutego 2017 roku jest kluczowym dokumentem państwa polskiego w obszarze średni i długofalowej polityki gospodarczej kraju.

W rozdziale VII. Opis głównych obszarów koncentracji działań wśród projektów strategicznych wymieniona została: *digitalizacja i rozwój kultury cyfrowej czyli kontynuacja procesów związanych z digitalizacją, przechowywaniem i udostępnianiem różnego typu zasobów dziedzictwa cyfrowego w Polsce (muzealnych, bibliotecznych, archiwalnych, audio-wizualnych i zabytków), w tym do celów ponownego wykorzystania, w ramach którego digitalizację należy rozumieć jako nowoczesną formę konserwacji i zabezpieczenia najcenniejszych zasobów kultury.*

► **Strategia rozwoju województwa podkarpackiego na lata 2007–2020** w części I **DIAGNOZA PROSPEKTYWNA** punkcie 2 *Diagnoza sektorowo - przestrzenna kształtowania się procesu rozwoju regionu* podpunkcie 2.5.5 *Kultura*

stwierdzono, że szczególnych nakładów wymaga ochrona zabytków kultury materialnej i dziedzictwa kultury, w tym prace konserwatorsko renowacyjne.

W części II **CELE STRATEGICZNE, PRIORYTETY, KIERUNKI DZIAŁAŃ I PRZEDSIĘWZIĘCIA** w punkcie 3 Gospodarka regionu priorytet 4 Turystyka jako czynnik rozwoju społeczno-gospodarczego województwa w Kierunku działania 1: Podniesienie konkurencyjności produktu turystycznego stwierdzono, iż niezbędna jest modernizacja szlaków turystycznych, dalsza rewaloryzacja zabytkowych, a często unikatowych obiektów sakralnych i świeckich (w tym obiektów architektury pałacowo-zamkowej oraz budownictwa drewnianego) oraz starówek miejskich. Wparte zostaną przedsięwzięcia służące rozwojowi turystyki na terenach wiejskich oraz obowiązujących standardów ochrony przyrody.

W Kierunku 3: Współpraca i współdziałanie podmiotów i instytucji związanych z turystyką, w tym rozwijanie partnerstwa publiczno – prywatnego oraz służącego pozyskiwaniu środków z funduszy europejskich i innych zewnętrznych źródeł wspierających bezpośrednio lub pośrednio rozwój turystyki w/w priorytetu stwierdzono: Realizacja ... przedsięwzięć służących rozwojowi turystyki wymaga współdziałania wielu podmiotów, których działalność może wpływać na ruch turystyczny. Są nimi samorządy lokalne, powiatowe i samorząd województwa, terenowa administracja rządowa, Wojewódzki Konserwator Zabytków i podległe mu jednostki państwowej służby ochrony zabytków, administratorzy wybranych obiektów zabytkowych..... i inne podmioty. Należy przyjąć ustalenie, że wojewódzkie programy obejmujące rozwój transportu, Rewaloryzację zabytków i ochronę dziedzictwa kulturowego oraz przyrodniczego, rozwój terenów wiejskich i inne związane z podróżami i usługami świadczonymi odwiedzającym, będą opiniowane przez specjalistów z zakresu turystyki.

W punkcie 5 Obszary wiejskie i rolnictwo w priorytecie 2: Odnowa wsi i modernizacja przestrzeni wiejskiej w Kierunku działania 2: Zaspokajanie potrzeb społecznych i kulturalnych oraz zachowanie dziedzictwa kulturowego czytamy: Zaspokajanie potrzeb społecznych i kulturalnych mieszkańców wsi powinno być odpowiedzią na ich zaangażowanie w rozwój miejscowości. W ramach tego kierunku wspierane będą przedsięwzięcia służące właściwemu gospodarowaniu naturalnym dziedzictwem wsi. Powinny one być ukierunkowane na zachowanie walorów krajobrazu

geograficznego i kulturowego, przejawiające się wykorzystaniem walorów przyrodniczych i krajobrazowych na potrzeby plenerów artystycznych, prowadzenie konkursów na innowacyjne formy zagospodarowania określonych terenów, tworzenia punktów kultywowania tradycji wiejskich w postaci skansenów, izb tradycji itp. Wspierane przedsięwzięcia powinny skupiać się również na upowszechnianiu regionalnego dziedzictwa kulturowego wsi poprzez kultywowanie tradycyjnych wartości, muzyki charakterystycznej dla danego regionu, tradycyjnych strojów, zawodów i potraw, eksponowania charakterystycznej architektury, miejsc historycznych i kulturowych. Niezmiernie ważnym zagadnieniem jest wspomaganie przedsięwzięć z zakresu projektów architektonicznych, nawiązujących do charakteru budownictwa regionalnego.

W punkcie 7 Kapitał społeczny w priorytecie 3: Rozwój kultury w kierunku działania 2: Kształtowanie kulturowej tożsamości regionalnej stwierdzono, że wzmacnianiu regionalnych więzi kulturowo – społecznych mieszkańców województwa podkarpackiego będą służyć:

- wspieranie pielęgnowania polskości oraz rozwój i kształtowanie świadomości narodowej, obywatelskiej i kulturowej,
- wspieranie udostępniania dorobku kultury w taki sposób, by stawał się podstawą kształcenia wrażliwości emocjonalnej człowieka, ułatwiał wartościowanie, trafne wybory estetyczne i etyczne, pobudzał i rozwijał aktywność i świadome uczestnictwo kulturalne.
- propagowanie wiedzy o regionie i „małych ojczyznach” – zwłaszcza wśród młodzieży szkolnej (organizacja wycieczek turystyczno-krajoznawczych, wyznaczanie „szlaków kulturowo - historycznych),
- promocja korzyści ze współpracy kulturalnej społeczności i władz w ramach regionu,
- ochrona dóbr kultury materialnej (w szczególności zabytków nieruchomych, tak architektury miejskiej i wiejskiej oraz zabytków ruchomych – wytworów sztuki czy rzemiosła),
- zachowanie innych wartości środowiska kulturowego i przyrodniczego przy uwzględnieniu potrzeb przyszłych pokoleń,
- wspieranie twórczości artystycznej o znaczeniu ogólnonarodowym, regionalnym i lokalnym, której źródła tkwią w dziedzictwie regionu,

- ochrona krajobrazu kulturowego wsi podkarpackiej i małych miast,

Silniej wspierane będzie i chronione dziedzictwo kultury zarówno tej o znaczeniu ogólnonarodowym, jak i regionalnym i lokalnym. Sprzyjać to powinno wytworzeniu się i wzmocnieniu poczucia tożsamości regionalnej.

W punkcie 8 *Współpraca międzynarodowa w priorytecie 2: Współpraca na rzecz rozwoju turystyki, ochrony i wykorzystania dziedzictwa kulturowego w kierunku działania 2: Podejmowanie działań w zakresie ochrony i wykorzystania dziedzictwa kulturowego* stwierdzono, że: *Nieodzowne jest ... podejmowanie działań na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego poprzez:*

- *inicjowanie i wspieranie wspólnych projektów badawczych, edukacyjnych i edytorskich prezentujących i upowszechniających dziedzictwo kulturowe,(programy edukacyjne, trasy turystyczne, imprezy folklorystyczne, festyny archeologiczne itp.)*

- *zagospodarowanie, popularyzację i promocję obiektów zabytkowych oraz ich wykorzystanie jako miejsc szczególnie atrakcyjnych turystycznie,*

- *realizację programu ochrony unikatowej drewnianej architektury sakralnej: rzymskokatolickiej, greckokatolickiej, i prawosławnej jako obiektów będących dla regionu i pogranicza polsko – słowacko - ukraińskiego wyznacznikiem tożsamości kulturowej, specyficznym przykładem wielowiekowej linii rozwojowej tradycyjnych świątyń drewnianych, obiektów dokumentujących lokalną tożsamość religijno – kulturową,*

- *przygotowanie programu ochrony zabytkowych cmentarzy, ze szczególnym uwzględnieniem cmentarzy wojskowych z okresu I wojny światowej oraz kirkutów jako ważnych elementów dziedzictwa kulturowego,*

- *ochrona zabytkowego krajobrazu, głównie parków rezydencjonalnych w Polsce i na Ukrainie,*

- *ochrona zabytków ruchomych (wspieranie rozwoju pracowni konserwatorskich w muzeach, unowocześnienie metod gromadzenia, inwentaryzowania i opracowywania zbiorów, wspierania inwestycji remontowych w celu poprawy bezpieczeństwa zbiorów muzealnych),*

- *wspieranie folkloru oraz zanikających zawodów,*

- publikowanie materiałów dokumentujących i popularyzujących dziedzictwo i krajobraz kulturowy.

W *Strategii* wyznaczono 8 celów strategicznych. Cel 6 – *Wspieranie rozwoju gospodarczego regionu, wykorzystanie potencjału turystycznego i dziedzictwa kulturowego oraz ochrona wartości przyrodniczo – krajobrazowych w priorytecie 2 wymienia: Współpracę na rzecz rozwoju turystyki, ochrony i wykorzystania dziedzictwa kulturowego.* W jego ramach wyszczególnia m. in. Kierunek 2: *Podjęmowanie działań w zakresie ochrony i wykorzystania dziedzictwa kulturowego z takimi działaniami jak:*

- *Działanie 1: Rozwój wymiany kulturalnej, realizacja wspólnych przedsięwzięć kulturalnych.*
- *Działanie 2: Podjęmowanie działań na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego.*

► **Plan Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Podkarpackiego**

do 2030 roku przyjęty został przez Zarząd Województwa Podkarpackiego uchwałą Nr 290/5800/15 z dnia 4 kwietnia 2017 roku. Zawarta w nim koncepcja ochrony dziedzictwa kulturowego była wstępnie zaopiniowana przez Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Autorzy w/w/ Planu stwierdzają w nim, iż województwo podkarpackie posiada liczne, zróżnicowane pod względem pochodzenia, form funkcjonalnych i architektonicznych zespoły i obiekty zabytkowe.

Kultura, turystyka i ochrona środowiska stanowią trzecią oś w „Planie...”. Znajduje się tam priorytet: *Rozwój kultury i ochrona walorów przyrodniczych i krajobrazowych regionu jako warunek podniesienia konkurencyjności produktu turystycznego.*

Jednym z trzech przyjętych celów strategicznych jest tu rozwój kultury i ochrona walorów przyrodniczych i krajobrazowych regionu jako warunek podniesienia konkurencyjności produktu turystycznego, natomiast jako jeden ze sposobów jego realizacji przyjęto rewaloryzację dziedzictwa kulturowego, wartości krajobrazowych i przyrodniczych oraz rozwój działalności kulturowej jako podstawy tworzenia produktu turystycznego.

W „Planie(...) przyjęto zasady ochrony dziedzictwa kulturowego:

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI GMINY PYSZNICA 2018-2021

33

- * ochrona zasobów kultury materialnej i niematerialnej oraz utrzymanie ładu przestrzennego w obrębie dawnych układów urbanistycznych i obszarów proponowanych do ochrony krajobrazu kulturowego;
- * przeznaczenie obszarów predystynowanych do ochrony przyrodniczej i krajobrazowej oraz obiektów stanowiących dziedzictwo kulturowe o różnym reżimie ochronnym, oparte o dokładne rozpoznanie zasobów, waloryzację terenu i określenie odporności środowiska na antropopresję;
- * promocja obszarów koncentracji walorów turystycznych, zespołów i obiektów zabytkowych w celu ich gospodarczego wykorzystania;
- * zasada maksymalnej integracji działań na rzecz ochrony środowiska, w szczególności walorów krajobrazowych, przyrody, ochrony bioróżnorodności przyrody i krajobrazu kulturowego w sferze badawczej, społeczno-gospodarczej i ekonomicznej oraz w wojewódzkich programach sektorowych, na obszarach transgranicznych i na obszarach stykowych z sąsiednimi województwami;
- * ograniczenie negatywnych skutków działalności urządzeń infrastruktury technicznej, społecznej i gospodarczej oraz różnych form aktywności społecznej i gospodarczej na środowisko naturalne i kulturowe.

Ustalenia w zakresie ochrony, kształtowania i racjonalnego wykorzystania krajobrazu kulturowego, zawarte w „Planie (..) określono i wymieniono. Są to m.in.:

Obszary szczególnej ochrony krajobrazu kulturowego, obszary rezerwatów kulturowych, obiekty zabytkowe i zespoły obiektów zabytkowych, historyczne układy urbanistyczne przewidziane do szczególnej ochrony i wykorzystania turystycznego (m.in. jako Pomniki Historii).

W dokumencie tym sformułowano także podstawowe cele i zasady realizacji oraz wyznaczono ogólnie obszar „Programu ochrony i wykorzystania dziedzictwa kulturowego terenów przygranicznych w zakresie unikatowej architektury drewnianej”.

W *Analizie SWOT* również uwzględniono problematykę zachowania dziedzictwa kulturowego.

Fragment mapy katastralnej Pysznicy z 1875 roku, w zbiorach Arch. Paraf. Pysznica

zgromadzenia informacji na temat cennych pozostałości po wielowiekowej i „Plan (...)” wskazuje też na potrzebę określenia stref koncentracji walorów turystycznych, ochrony zabytkowej architektury drewnianej terenów pogranicza, projektowanych parków i rezerwatów kulturowych, projektowanych szlaków kulturowych, stref uzdrowiskowych. Zostało to określone jako zadanie województwa.

„Plan (...)” określa jako konieczne sporządzenie przez inne jednostki samorządowe miejscowych planów rewaloryzacji, rewitalizacji i zagospodarowania przestrzennego wybranych zabytkowych centrów miast historycznych oraz miejscowych planów zagospodarowania dla obszarów proponowanych Pomników Historii.

► Problematykę ochrony dziedzictwa kulturowego porusza także opracowany w listopadzie 2010 roku przez Regionalny Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków w Rzeszowie **Wojewódzki Program Opieki nad Zabytkami w Województwie Podkarpackim na lata 2010 - 2020**. Głównymi celami i zadaniami w/w Programu są:

- Zespolenie i koordynacja form i metod ochrony dziedzictwa kulturowego
- Tworzenie parków kulturowych
- Rewaloryzacja i rewitalizacja układów urbanistycznych i ruralistycznych
- Ochrona obiektów o szczególnej wartości, sankcjonowanych wpisem na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturalnego i Naturalnego UNESCO oraz Listę Pomników Historii
- Opieka nad zabytkami nieruchomymi, ze szczególnym uwzględnieniem obiektów i zespołów charakterystycznych dla województwa podkarpackiego
- Strategia ochrony dziedzictwa archeologicznego na obszarze województwa podkarpackiego
- Opieka nad zabytkami ruchomymi
- Ochrona kultury ludowej (w tym wartości niematerialnych)
- Rozpoznanie i dokumentowanie zasobu zabytków oraz przetwarzanie informacji o zabytkach
- Praktyczne wykorzystanie zasobów dziedzictwa kulturowego – rozwój turystyki, działania edukacyjne, promocyjne itp.

► W **Strategii rozwoju turystyki województwa podkarpackiego na lata 2007-2020** wskazano następujące cele strategiczne:

- I. Stworzenie ciekawej i unikalnej oferty turystycznej w oparciu o istniejący potencjał województwa podkarpackiego.

a) Rozwój istniejących produktów turystycznych oraz przekształcanie atrakcji w produkty turystyczne.

- rozwój i komercjalizacja istniejących produktów turystycznych - dywersyfikacja usług turystycznych świadczonych przez podmioty i instytucje - promocja idei „od waloru poprzez atrakcję do produktu”

b) Rozwój nowych produktów turystycznych.

- wdrożenie „Koncepcji produktów turystycznych dla województwa podkarpackiego” (stanowiącej integralną część niniejszej Strategii) - opracowanie i wdrażanie Programu Kreacji i Wdrażania Produktów Turystycznych oraz wypracowanie mechanizmów stymulujących proces kreacji nowych produktów turystycznych - wsparcie budowy marki produktów - tworzenie i rozwój transgranicznych klastrów turystycznych
- rozwój produktów niszowych i specjalistycznych.

II. Przygotowanie wysoko wykwalifikowanych kadr dla obsługi ruchu turystycznego, planowania oraz zarządzania rozwojem turystyki w regionie.

a) Doskonalenie kadr operacyjnych w usługach turystycznych i okołoturystycznych oraz kształtowanie postaw proturystycznych mieszkańców.

- wprowadzenie zintegrowanego systemu szkoleń zawodowych dla kadr obsługujących ruch turystyczny
- realizacja programów szkoleniowych w sektorze usług okołoturystycznych
- wprowadzenie systemu efektywnych staży zawodowych
- wprowadzenie regionalnego systemu podnoszenia jakości
- kształtowanie postaw proturystycznych wśród mieszkańców

b) Kształtowanie nowych kadr dla obsługi ruchu turystycznego.

- realizacja programów szkoleniowych dla bezrobotnych i wykluczonych społecznie
- powstanie specjalistycznych centrów szkoleniowych
- dostosowanie systemu edukacji do potrzeb rynku pracy w turystyce oraz specyfiki oferty województwa

c) Rozwój badań na rzecz kształtowania profesjonalnych kadr dla turystyki.

- prowadzenie badań rynku pracy w turystyce i dystrybucja ich wyników
- prowadzenie badań potrzeb szkoleniowych wśród pracodawców i pracowników
- monitorowanie efektywności programów szkoleniowych

III. Zrównoważony rozwój i zarządzanie przestrzenią turystyczną

a) Poprawa dostępności komunikacyjnej regionu oraz dostępności atrakcji i produktów turystycznych.

- rozbudowa lotniska w Jasionce oraz lotnisk lokalnych
- ułatwienia w ruchu granicznym i zwiększenie ilości turystycznych przejść granicznych
- zwiększenie dostępności kolejowej i drogowej regionu oraz atrakcji turystycznych
- rozbudowa infrastruktury okołoturystycznej
- rozwój i równomierne rozmieszczenie infrastruktury usługowej

b) Rozwój infrastruktury turystycznej i paraturystycznej zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju.

- prowadzenie spójnej polityki przestrzennej
- równomierna rozbudowa infrastruktury noclegowej i gastronomicznej o zróżnicowanym standardzie
- rozbudowa infrastruktury rekreacyjnej, rozrywkowej i sportowej sprofilowanej na konkretnych odbiorców
- rozwój, utrzymywanie i zagospodarowywanie szlaków turystycznych
- rozbudowa infrastruktury turystycznej i paraturystycznej na obszarach chronionych i cennych przyrodniczo
- regionalizacja infrastruktury
- wykorzystanie walorów naturalnych i antropogenicznych województwa oraz ich zagospodarowanie
- zwiększenie dostępności województwa dla niepełnosprawnych oraz osób starszych

c) Ochrona środowiska naturalnego i krajobrazu kulturowego.

- stałe prowadzenie edukacji ekologicznej
- PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI GMINY PYSZNICA 2018-2021*

- podnoszenie jakości środowiska naturalnego
- estetyzacja krajobrazu
- równomierne rozłożenie ruchu turystycznego w regionie
- renowacja i zabezpieczenie obiektów o znacznej wartości kulturowej, rewitalizacja zabytkowych układów urbanistycznych

IV. Stworzenie zintegrowanego systemu marketingu i promocji województwa podkarpackiego w kraju i za granicą.

a) Kreacja wizerunku.

- opracowanie strategii marketingowej i promocyjnej dla województwa podkarpackiego
- stosowanie logo województwa zgodnie z katalogiem identyfikacji wizualnej

b) Rozwój regionalnego systemu informacji turystycznej.

- stworzenie i wdrożenie regionalnego analogowego systemu IT
- rozwijanie regionalnego cyfrowego systemu IT
- efektywne regionalny zarządzanie systemem IT

c) Rozwój badań marketingowych.

- stworzenie systemu badań marketingowych, prowadzenie ich i udostępnianie wyników

V. Stworzenie silnego otoczenia instytucjonalnego wspierającego rozwój turystyki

a) Wzmocnienie sektora samorządowego, pozarządowego i branży turystycznej.

- wsparcie zasobów ludzkich
- rozwijanie kontaktów międzynarodowych i międzyregionalnych
- stymulowanie rozwoju sektora pozarządowego i branży turystycznej
- wzmocnienie turystyki w strukturach jednostek samorządu terytorialnego

b) Rozwój partnerstwa publiczno-prywatnego.

- realizacja projektów w formule PPP
- stymulowanie rozwoju inwestycji turystycznych.

► **Program Rozwoju Kultury w Województwie Podkarpackim na lata 2010-2020** zawiera zarówno syntetyczną charakterystykę zasobu dziedzictwa *PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI GMINY PYSZNICA 2018-2021*

kulturowego (zabytków nieruchomych), prezentację działających na terenie województwa muzeów i zgromadzonych w nich zbiorów, z krótkim omówieniem placówek muzealnych, dla których Województwo Podkarpackie jest organizatorem, jak również wyznaczone cele strategiczne, wśród których Ochrona dziedzictwa kulturowego zajmuje ważne miejsce. Wyszczególnione też zostały konkretne działania, które są zbieżne z działaniami Programu opieki. Są to:

1. Rozpoznanie i dokumentowanie dziedzictwa kulturowego w celu wielokulturowej historii.
2. Inwentaryzacja i ewidencja zabytków kultury materialnej i niematerialnej regionu.
3. Prowadzenie prac badawczo-naukowych związanych z dziedzictwem kulturowym województwa.
4. Popularyzacja wyników badań i wykorzystanie ich w zarządzaniu dziedzictwem kulturowym oraz w dziedzinach pokrewnych.
5. Rewaloryzacja materialnego dziedzictwa kulturowego województwa, ze szczególnym uwzględnieniem zabytków ruchomych i nieruchomych wraz z ich zabytkowym otoczeniem, wyposażenia, wystroju i kolekcji oraz układów urbanistycznych, ruralistycznych i zabytkowych zespołów budowlanych i parkowych.
6. Podejmowanie działań na rzecz fizycznej ochrony zabytków przed zagrożeniami.
7. Upowszechnianie wiedzy o znaczeniu i wartości dziedzictwa kulturowego poprzez inicjowanie i realizację programów edukacyjnych, szkoleniowych i promocyjnych.
8. Budzenie wrażliwości społecznej i kształtowanie postaw odpowiedzialności za dziedzictwo kulturowe województwa i jego przekazanie następnym pokoleniom w niezmięnionej formie.

9. Ochrona tożsamości kulturowej mieszkańców województwa, poprzez położenie nacisku na tolerancję i pozyskiwanie wiedzy na temat różnorodności narodowo - etniczno - religijnej charakterystycznej dla terenów obecnego województwa podkarpackiego.

10. Aktywizacja społeczności lokalnych, organizacji pozarządowych i jednostek samorządu terytorialnego w zakresie przejmowania zabytków i adaptacji ich na cele kulturalne umożliwiające poszanowanie ich pierwotnego charakteru.

11. Inicjowanie i realizacja projektów dotyczących pozamaterialnej sfery dziedzictwa kulturowego, ze szczególnym uwzględnieniem działań zmierzających do integracji społeczności regionalnej województwa wokół kultywowania tradycji i popularyzowania odmienności kulturowej województwa.

12. Tworzenie parków kulturowych dla ochrony krajobrazu kulturowego oraz zachowania wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi charakterystycznymi dla lokalnej tradycji budowlanej i osadniczej.

13. Udostępnianie dziedzictwa kulturowego województwa poprzez realizację projektów mających na celu powstanie infrastruktury umożliwiającej jego prezentację i promocję, w tym tworzenie szlaków tematycznych obejmujących najcenniejsze i najważniejsze miejsca z punktu widzenia wartości historyczno - kulturowej.

W innych celach strategicznych wskazano też szereg działań związanych z ochroną dziedzictwa kulturowego, w tym m. in. rozwój muzeów, digitalizacja zbiorów, szereg działań promocyjnych, edukacyjnych i dokumentacyjnych odnoszących się nie tylko do szeroko pojętej kultury, lecz również ściśle w odniesieniu do dziedzictwa kulturowego, a także rozwój turystyki w oparciu o obiekty zabytkowe.

2. CELE PROGRAMU W ŚWIETLE USTAWY Z DNIA 23 LIPCA 2003 ROKU O OCHRONIE ZABYTEKÓW I OPIECE NAD ZABYTEKAMI.

Ustawa z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami ma na celu:

1. Włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju.
2. Uwzględnienie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej.
3. Zahamowanie procesów degradacji zabytków doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania.
4. Wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego.
5. Podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami.
6. Określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystywaniem tych zabytków.
7. Podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.

3. ZASOBY DZIEDZICTWA I KRAJOBRAZU KULTUROWEGO GMINY.

Scharakteryzowanie zasobu zabytków ma na celu określenie, co (przede wszystkim) należy chronić i czym należy się opiekować, a tym samym pomóc we właściwym rozłożeniu akcentów w programie opieki nad zabytkami.

3.1. Zabytki nieruchome z wyszczególnieniem obiektów o najwyższym znaczeniu dla gminy Pysznica.

Omówienie zabytków nieruchomych gminy Pysznica podzielono na trzy zasadnicze części. W części pierwszej omówiono zabytki nieruchome objęte prawnymi formami ochrony określonymi w Ustawie z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, do jakich należą: uznanie za pomnik historii, utworzenie parku kulturowego i ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

W drugiej części omówiono zagadnienie ewidencji zabytków, do prowadzenia, której na mocy ustawy zobligowane są samorządy gminne.

W ostatniej, trzeciej części, omówiono całość zasobu zabytków nieruchomych z terenu gminy Pysznica.

Należy również podkreślić, iż te obiekty zabytkowe, które uwzględnione są w ewidencji zabytków, a nie figurują w rejestrze zabytków lub nie bierze ich pod uwagę miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, nie są prawnie chronione.

Uwzględnienie ich wyłącznie w ewidencji ma charakter informacyjny, pomocny przy określaniu i ocenianiu zasobu obiektów zabytkowych na określonym terytorium oraz przy opracowywaniu programów opieki nad zabytkami.

Przed przystąpieniem do omówienia podstawowych form ochrony obiektów zabytkowych należy także zaznaczyć, iż na terenie gminy Pysznica nie występują obiekty wpisane na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturalnego UNESCO, nie ma też zabytków, które byłyby uznane za pomnik historii.

3.1.1. Zabytki nieruchome objęte prawnymi formami ochrony.

► Park kulturowy.

Park kulturowy to nowa forma ochrony zabytków, wprowadzona na mocy Ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Park Kulturowy powołuje mocą uchwały, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków, rada gminy (lub rady gmin, jeśli obszar parku znajduje się na terenie kilku gmin).

Utworzenie parku kulturowego ma na celu ochronę krajobrazu kulturowego oraz zachowanie wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi, charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej.

Do chwili obecnej na terenie gminy Pysznica nie został utworzony żaden park kulturowy.

► Rejestr zabytków.

Rejestr zabytków prowadzi wojewódzki konserwator zabytków. Dla województwa podkarpackiego jest nim Podkarpacki Wojewódzki Konserwator Zabytków, mający swą siedzibę w Przemyślu, dysponujący delegaturami w Krośnie, Rzeszowie i Tarnobrzegu. Wpis do rejestru zabytków odbywa się na mocy decyzji wojewódzkiego konserwatora zabytków, wydanej z urzędu lub na wniosek właściciela zabytku nieruchomego lub posiadacza wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy. W tym samym trybie do rejestru może być wpisane otoczenie zabytku wpisanego do rejestru oraz nazwa geograficzna, historyczna lub tradycyjna tego zabytku.

Wedle stanu obecnego na terenie gminy Pysznica znajdują się następujące obiekty i zespoły obiektów wpisane do rejestru zabytków:

. **Kochany** - cmentarz ofiar terroru hitlerowskiego z września 1942 r., nr rejestru **A - 506** z dnia 24. 05. 1993 roku

* **Olszowiec** - kaplica drewniana z pocz. XIX wieku, nr rejestru **A - 198** z dnia 20. 03. 2007 roku

* **Pysznica** - zbiorowa mogiła Żydów pomordowanych w lata 1942-1943, nr rejestru **A - 1158** z dnia 02. 03. 1993 rok.

* **Pysznica** - plebania z 1909 roku, nr rejestru **A - 276** z dnia 02. 06. 2008 roku

► **Ochrona ustalona w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.**

Według obecnego stanu gmina Pysznica nie posiada opracowanego i obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w którym znalazłyby się stosowne zapisy dotyczące ochrony dziedzictwa kulturowego.

3. 1. 2. Zabytki nieruchome gminy Pysznica w gminnej ewidencji zabytków.

Prowadzenie gminnej ewidencji zabytków należy do obowiązków gminy. Ewidencję tę prowadzi się w formie zbioru kart adresowych zabytków nieruchomych z terenu gminy, objętych wojewódzką ewidencją zabytków (Art. 22 p. 4 Ustawy o ochronie zabytków ...). Od 2008 roku w gminnej ewidencji zabytków, opracowanej zgodnie z instrukcją KOBiDZ znajduje się cztery obiekty wpisane do rejestru zabytków. Wykaz obiektów objętych gminną ewidencją zabytków na terenie gminy Pysznica został dołączony do niniejszego opracowania w formie załącznika (zał. Nr 1).

3. 1. 3. Ogólna charakterystyka zasobu.

Tereny należące do współczesnej gminy Pysznica, położone nad Dolnym Sanem wraz z powstaniem w 2 poł. X wieku wczesnofeudalnych organizmów państwowych Polski i Rusi, stały się strefą rywalizacji tych dwóch państw. Częste zmiany przynależności państwowej między końcem X wieku a XII wiekiem, stały się powodem pewnej destabilizacji osadnictwa. Dopiero ustalenie trwałej granicy na początku XII wieku, pomiędzy Księstwem (a następnie województwem) Sandomierskim a Rusią Halicką umożliwiło intensywny jego rozwój. Granica pomiędzy Polską a Rusią znajdowała się w bezpośredniej bliskości obecnego miasta Rudnika n/ Sanem. Przebiegała między Kopkami (gdzie znajdowała się komora celna) a Sarzyną. Kopki pozostawały po stronie polskiej, następnie granica przekraczała San i pozostawiając Krzeszów po stronie ruskiej, kierowała się w kierunku Tanwi. Jako granica państwa funkcjonowała do 1344 roku tj.

przyłączenia Ziemi Przemyskiej do Korony, po tym zaś roku aż do rozbiorów jako granica pomiędzy województwami sandomierskim i ruskim oraz jako granica kościelna między diecezją krakowską i przemyską w archidiecezji lwowsko – halickiej. Z istnieniem w sąsiedztwie tej granicy we wczesnym średniowieczu jakichś obiektów obronnych można wiązać nazwę wsi Stróże, obecnie dzielnicy Rudnika czy też wzmiankowaną przez Jana Długosza wieś Podgrodzie gdzieś w okolicy Niska.

Czynnikiem sprzyjającym rozwojowi osadnictwa stało się powstanie szlaku komunikacyjnego, wiodącego z Sandomierza wzdłuż Sanu do Jarosławia oraz Przemysła, a następnie dalej na wschód do Kijowa. Początki tego szlaku należy

Kościół paraf. w Pysznicy w l. 1784 – 1914, akwarela w zbiorach Parafii Pysznicza datować na X – XI wieku, z tym, że większego znaczenia nabrał on dopiero u schyłku wczesnego średniowiecza. Po ustabilizowaniu się granicy polsko – ruskiej, od początku XIII wieku rozpoczął się powolny rozwój osadnictwa i wzrost

zaludnienia. Powstały nowe wsie i kontynuowały swój rozwój ośrodki wcześniej istniejące.

Prawie równolegle do tego szlaku biegł po drugiej stronie Sanu tzw. „Gościniec lubelski” posiadający równie odległą metrykę, o której świadczą położone w pobliżu grody w Krzeszowie, Zarzeczu i Jastkowicach. „Gościniec lubelski” stanowił odgałęzienie starożytnego szlaku nadsańskiego oddzielając się od niego w Krzeszowie i przebiegając bez przekraczania Sanu na północ przez Bieliny, Ulanów, Zarzecze, Kłyżów, Pysznicę, Jastkowice, Wołę Rzeczycką, Radomyśl. Pniów, Chwałowice, Borów, Kosin do Urzędowa i dalej na północ.

O degradacji tego szlaku po zaborach tak pisał w 1871 roku A. Schneider w „Encyklopedii krajoznawstwa Galicji”: *dawniej przechodził przez tę wieś gościniec tzw. lubelski, który idąc z Dukli przez Rzeszów, był poniekąd głównym szlakiem handlowym między Węgrami a Warszawą. Dziś tylko licha, od komory chwałowskiej ...ku Radomyślu i dalej do Rozwadowa, prowadzi droga prywatna, poczytywana za główną komunikacyjną w tej okolicy zasańskiej, która jednak w tym miejscu dotąd złym stanie utrzymywaną bywa.*

Za pierwszych Piastów podstawą organizacji państwa były grody, na których opierał się cały system administracji i obrony kraju. Umacnianie grodu i ubezpieczenie silną załogą wymagało zaopatrzenia go w stałą obsługę, która przygotowywała żywność, odzież, broń i miała pieczę nad końmi załogi i nad bydłem, które z danin nakładanych na ludność przez księcia, pobierane było raz do roku - a przez cały rok musiało być hodowane dla żywienia załogi. Tak więc w pobliżu grodu powstawały osady służebne, w których osadzano ludność niewolną, zdobytą na wojnie. Tak powstały osady: Kuchary, Szczytniki, Grotniki, Szewce, Sokolniki, Piekary, Rybaki itd. . Oprócz wiosek służebnych i osad tubylców spotykamy w Puszczy Sandomierskiej osadnictwo indywidualne - osady łowców książęcych. Dostarczały one futer i mięsa, tak solonego jak i wędzonego, które stanowiło podstawowy artykuł spożycia - zwłaszcza podczas wypraw wojennych. Osiedla te w większości przyjęły nazwę od swych pierwszych założycieli, najprawdopodobniej łowców książęcych (Przyszów od Przysz, Pilchów od Pilch, Bojanów od Bojan).

W Puszczy Sandomierskiej spotykamy także osady zwykłych osadników leśnych, którzy wytrzebiwszy kawał ziemi wznosili budynki, a obok nich uprawiali ziemię na własną przeważnie potrzebę. Osadnicy leśni osiedlali się między wioskami tubylców a osiedlami łowców, względnie na obszarze Puszczy między osadami łowców. Takie osady powstały także m.in. nad Wisłą i Sanem: Motycze, Witkowice, Chwałowice, Popowice, Charzewice, Jastkowice (pierwotnie Jaszkowice), Raclawice. Te osiedla jednodworcze z czasem w miarę powiększania

Miejsce po spalonym w 1914 r. kościele paraf.. fot. w zbiorach Parafii Pysznica

się rodziny przekształcały się w wielodworcze. Znamiennym jest, że owe jednodworcze formy osadnictwa w Puszczy Sandomierskiej utrzymują się bez przerwy od początków jej kolonizacji aż do czasów dzisiejszych w związku z identycznymi warunkami geograficznymi i sposobem eksploataowania puszczy. Procesu tego nie zahamowało rozdawnictwo przez książąt ziemi sandomierskiej.

W drugiej fazie osadnictwa (X-XIII w.) na terenach Puszczy Sandomierskiej nastąpił rozwój hutnictwa. Fakt ten spowodowany był występowaniem na tym obszarze dość bogatych pokładów rudy darniowej, stanowiącej cenny surowiec dla hutnictwa w starożytności i wczesnym średniowieczu. Śladami dawnego hutnictwa są nazwy miejscowości : Ruda, Rudnik, Huta, Hucisko i wiele innych.

Od ok. 1138 roku tj. od daty założenia przez księcia Henryka Sandomierskiego pierwszego kościoła i parafii w Gorzycach teren obecnej gminy Pysznica leżał w jej granicach. Po najeździe Tatarów w 1241 roku powstała parafia w Charzewicach, będąca prywatną fundacją rodu Toporczyków. Powstała ona w wyniku wydzielenia z parafii Gorzyce. W jej skład wchodziły m.in. wsie: Brandwica i Jastkowice.

Początkowo większość terenów w Międzyrzeczu Wisły i Sanu stanowiła własność królewska (książęca). Zarząd dóbr znajdował się początkowo w Przeszowie, następnie został przeniesiony do Niska. Z czasem coraz więcej terenów, przede wszystkim wzdłuż rzek, zaczęła przechodzić w ręce prywatne. Wnętrze Puszczy Sandomierskiej pozostało domeną panującego. Głównymi posiadaczami tych ziem w ciągu XIV i XV wieku stały się rody Tarnowskich, Ligęzów i Mieleckich. W XIII wieku najazdy tatarskie pustoszyły Ziemię Sandomierską. Spora część ludności chroniła się w niedostępnych ostępach Puszczy, po czym stopniowo się tam osiedlała, zakładając osady. Najazd Rusinów i Litwinów w 1376 roku wyludnił wsie położone w widłach Wisły i Sanu. Po odbudowywaniu przenoszono je na prawo niemieckie, co w zasadniczy sposób zmieniło ich wygląd. Wprowadzono trójpolówkę, grunty dzielono przeznaczając na zabudowę i uprawy. Wsie przybrały wygląd ulicówek, zachowany i możliwy do odczytania współcześnie w zabudowie Jastkowic czy Brandwicy.

Od końca XV wieku rozpoczął się nowy etap rozwoju gospodarczego ziem położonych nad Dolnym i Środkowym Sanem, związany m. in. z rozwojem handlu (spływ zboża i innych artykułów Sanem do Wisły i dalej do Gdańska), eksploatacja lasów (maziarnie, dzieciarnie, mielerze, drewno budowlane i opałowe) i lokalnych rud darniowych (huty).

Lp.	Kuźnica	Początki istnienia	Koniec istnienia	Własność
		Pierwsza wzmianka	Ostatnia wzmianka	
	1	2	3	4
1	Przyszów	1581	1673	rudnika
2	Jastkowice	1515	1744	rudnika
3	Studzieniec	1602	1660	rudnika
4	Jarocin	1567	1673	szlachecka

Kuźnice żelaza działające w Puszczy Sandomierskiej (okolice Pysznic)

W roku 1563/1564 ustawa sejmowa umożliwiła właścicielom ziemskim przymusowy wykup kuźnic z rąk kuźników. Na terenie Puszczy Sandomierskiej do końca funkcjonowania tych zakładów przetrwały kuźnice będące we władaniu wybitnych kuźników pochodzenia nieszlacheckiego.

W XVI wieku pojawiły się na obszarze Puszczy Sandomierskiej nowe drogi biegnące w kierunku południowym. Pierwsza wiodąca z Sandomierza przez Kolbuszową do Rzeszowa i druga z Rzeszowa na północ, łącząca się pod Niskiem ze starym traktem biegnącym wzdłuż Sanu.

Na przełomie lat 1577 i 1578 chłopci klucza przyszowskiego wystąpili przeciwko staroście sandomierskiemu Andrzejowi Firlejowi. Wnieśli oni wówczas do króla Stefana Batorego „żałobę” o sprawiedliwość i opiekę króla podczas jego pobytu w Tarnogrodzie i Zamchu. Ruch przeciwko staroście ogarnął wszystkie wsie klucza Przyszów leżące nad Sanem (Jaśkowice, Pysznic, Zarzecze, Kurzyna) oraz te leżące po lewej stronie Sanu (Przyszów, Stany, Kamień, Jezowe, Ranizów, Wola Ranizowska, Zielonka, Lipnica, Dzikowiec) aż do granic prywatnych dóbr Tarnowskich i Mieleckich. O swoje prawa walczyła na Zasaniu społeczność wsi Pyszna Wola (Pysznic), gdzie z braku dobrego pomiaru ról chłopskich wymagano nadzwyczajnych powinności na rzecz dworu starościńskiego. W podobnej sytuacji była też wieś Jaśkowice (Jastkowice), gdzie starosta Andrzej Firlej żądał trzy dni

pańszczyzny sprzężajnej z łąnu na tydzień, wzbraniał chłopom pasienia bydła i nierogaczyny w lasach.

Sprawy te uregulował dekret referendarski z 28 marca 1583 roku, określając pańszczyznę na dwa dni, wyjazdy natomiast furmankami chłopskimi dla starosty w kolejności do zamku w Sandomierzu i Przyszowie. Pozwolono też chłopom wypasać swe bydło w lasach, lecz nie tam gdzie były *stanowiska zwierza, na co trzeba pozwolenia zamkowego*.

W lipcu 1624 roku ziemie nad Dolnym i Środkowym Sanem zostały spustoszone najazdem Tatarów pod wodzą Kantymira Murzy. W 1648 roku tereny te zostały złupione przez Kozaków Chmielnickiego. Nie oszczędziły tych ziem wydarzenia z czasów szwedzkiego Potopu, gdy około 25 marca 1656 roku w okolicy Krzeszowa i Kopek przechodził główny nurt wycofujących się wzdłuż Sanu wojsk króla szwedzkiego Karola X Gustawa, wypieranych przez Stefana Czarnieckiego i Pawła Sapiehy.

Tereny te zostały zapewne złupione także przez wojska księcia siedmiogrodzkiego Jerzego II Rakoczego w 1657 roku, stacjonujące w okolicy Rudnika nad Sanem. W 1672 roku ziemie te zostały ponownie spustoszone przez Tatarów, potem plądrowane były przez Moskali w trakcie trzeciej wojny północnej w latach 1709-10. W listopadzie 1715 roku przechodziły tędy oddziały konfederatów tarnogrodzkich dowodzonych przez marszałka Stanisława Ledóchowskiego, podkomorzego krzemienieckiego, tereny te były też widownią walk w czasie konfederacji barskiej.

W obronie przed nadmierną trzebieżą leśną zebrani w Osieku komisarze królewscy wydali 30 lipca 1765 roku szereg postanowień, w których: zabroniono strzelcom leśnym, urzędnikom gromadzkim i wszystkim innym *nie pozwalać wyrabiać porębów w żadnej kwaterze puszczy ani też budować się i wszelkich budynków*

Chatupa w Pysznicy z XVIII/XIX w., fot. arch. ze zbiorów SWAL Pysznica

stawiać w lesie lub poblizu lasu a także bartnikom zabroniono wyrabiać barci nowych w Puszczy nigdzie nie pozwalając, oprócz na miejsce wywróconych przez wiatry i to za takowe drzewo, które będzie pozwolone do wyrobienia barci na miejsce wywróconych powinien będzie bartnik zapłacić do Skarbu JKMCi na ręce JP. Wyższego Leśniczego. Tychże bartników przestrzegać kazać pilnie ażeby Ulów nie wyrabiali na sprzedaż za granicę, ani do domu swoich nie brali próżnych Ulów. Jeżeliby który wziął z pszczołami ul do domu ni powinien za granicę sprzedawać takowych pszczoł. W maziarniach znajdujących się w Kurzynie, Studzieńcu, Rudzie i innych miejscowościach wolno było użytkować pniaki (bez ścinania drzew).

Po 1772 roku ziemie gminy Pysznica zostały włączone do Cesarstwa Austriackiego. Austriacy z ziem I rozbioru utworzyli nową prowincję: Królestwo Galicji i Lodomerii. Królestwo to miało być restauracją dawnego, średniowiecznego „państwa”, podlegającego niegdyś Koronie Węgierskiej. Nazwa wywodziła się od państwa ruskiego Halicza (Galicja) i Włodzimierza (Lodomeria). Na czele Królestwa Galicji i Lodomerii stało gubernium z siedzibą we Lwowie, kierowane przez gubernatora jako przedstawiciela władzy cesarskiej. Kraj podzielony został

na cyrkuły. Region pysznicki znalazł się w cyrkule rzeszowskim. Na czele cyrkułu stał starosta.

Kaplica w Olszowcu z XVIII/XIX w., fot. arch. ze zbiorów SWAL Pysznica

W 1777 roku zlikwidowano okręgi i zastąpiono je dystryktami. Obszar dolnego Sanu znalazł się w dystrykcie leżajskim. Już 5 lat później, w 1782 roku zlikwidowano dystrykty oraz wprowadzono nowe granice cyrkułów. Ziemie byłego dystryktu leżajskiego, z Rozwadowem i okolicami włącznie, przyporządkowano cyrkułowi rzeszowskiemu.

Cztery lata przed nadaniem Galicji swobód konstytucyjnych (tj. w 1857 r.) nastąpił nowy podział administracyjny. Dotychczasowe cyrkuły zostały podzielone na powiaty. W cyrkule rzeszowskim wyodrębniono wówczas 11 okręgów powiatowych. W północnej części cyrkułu wyznaczono następujące siedziby dla nowych jednostek: Nisko, Rozwadów, Tarnobrzeg i Ulanów.

Część obszaru obecnej gminy znalazł się w granicach powiatu rozwadowskiego (ówczesne gminy - Brandwica, Jastkowice) . Pozostała część gminy weszła w skład powiatu nizańskiego. W 1867 roku, podczas akcji scalania rozdrobnionego systemu administracyjnego zlikwidowano powiat rozwadowski. Decyzją austriackich władz, powiat rozwadowski połączono z tarnobrzeskim,

wyznaczając przy tym na siedzibę nowego, większego powiatu – Tarnobrzeg. Tak ustalony podział administracyjny przetrwał tu do końca okresu rozbiorowego.

W *Słowniku Geograficznym Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich* ukazany jest stan urbanizacji współczesnego obszaru gminy w 2 połowie XIX wieku.

Z terenu gminy autorzy dzieła wymieniają:

BAKÓW, wsł, z przysiółkiem *Bratnią łąką*, pow. tarnobrzegi, o 4 kil. od Rozwadowa; w Rozwadowie ma st. p. i par. rz. – kat.

BRANTWICA, wsł, pow. tarnobrzegi, par. rz. – kat. I st. p. Rozwadów o 3 kil., własność ks. Adama Lubomirskiego

JASTKOWICE (z *Wótką, Paleniem, Zielonkami, Kuziorami i Szwedami*), wsł, pow. tarnobrzegi, o 6 kil. Od Rozwadowa, par. Pysznica. Ma szkołę filialną, 1776 mk. T. j. 1760 we wsi a 16 na obszarze dworskim, który należy do ks. Lubomirskich

KLISZÓW, wsł, na prawym brzegu *Sanu*,... , par. rzym. katol. w Pysznicy, w okolicy równej, piaszczystej, pokrytej sosnowymi lasami. Nazywają tę wieś także *Kłyszow* i *Kłyżów*. Liczy 764 mieszk. rzym.kat. Więk. pos. ma 16 m. roli i 135 m. lasu; mn. pos. 989m. roli, 471 m. łąk, 260 m. pastwisk i 24 m. lasu. Graniczy na północ z Pysznicą, na południe z Zarzycami. Rzez wieś prowadzi droga gminna z Ulanowa do Jastkowic.

KOCHANY, przys. *Rzeczycy długiej*, pow. tarnobrzegi, w pogranicznym pasie celnym, par. rzym. –kat. Rozwadów

KSIĘŻE KOLANO, przys. do *Charzewic*, pow. tarnobrzegi, leży na praw. brz. *Sanu*, naprzeciw Rozwadowa, w par. Rozwadów

KUZIORY lub KUSIORY, przys. do Jastkowic w pow. tarnobrzegim, par. rzym. – kat. W Pysznicy, leży w środku wielkich sosnowych borów nad potokiem *Bukową*, uchodzącym z prawego brzegu *Sanu*. Najbliższą wsią ku południowi jest *Studzieniec* (2 kil. w linii powietrza), na zachód *Ruda jastkowska* (5 kil.) a za nią *Jastkowice* (6 kil. w linii wzroku).

MOSKALE, część wsi Jastkowic albo *Jaśkowic*, w pow. tarnobrzegim, nad pot. *Bukową*, po obu jej brzegach.

OLSZOWIEC, przysiółek gm. Pysznica, pow. niski

PALENIE, os., pow. tarnobrzegi, 6 klm. od Rozwadowa, leży na równinie piaszczystej, 161 mt. n.p.m., na lewym brzegu pot. Bukowy, dopływu Sanu z prawego brzegu i przy drodze prowadzonej z tej strony Sanu z Rozwadowa do Ulanowa, w pasie granicznym celnym. Graniczy na północ z Jastkowicami, na południe z Pysznicą, na wschód ma szpilkowy bór, a na zach. Os. Księżę Kolano. Domy w liczbie 13 otacza od północy i wschodu potok a od zach. Gościniec. Ma 54 mk. (31 męż. 26 kob.) rel. rzym.-kat. Należy do Jastkowic.

PISKOROWY STAW, fol. w Pysznicy, pow. niski, na praw. brz. Sanu, nad stawem utworzonym przez mały potok przepływający koło Pysznicy (Kościelnik ?) a uchodzący z praw. brz. Sanu. Leży na zachód od wsi, ma 1 dm, cegielnia i 6 mk.

PYSZNICA, wś, pow. niski, na wzniesieniu 161 mt. n.p.m., nad potokiem Kościelnym, uchodzącym z praw. brzegu Sanu, przy drodze z Ulanowa (14,4 klm.) przez Jastkowice do Rozwadowa. Posiada kościół rz.-kat., urząd poczt., szkołę ludową i gorzelnię. Wieś liczy 381 dm. i 2114 mk.(obszar wiek. pos. 9 dm. 64 mk.); 1909 rz.-kat., 151 izrael. I 54 prot. Gleba piaszczysta, lasy szpilkowe. Posadł. Wiek. (Wolf Birbaum) wynosi 130 mr. Roli, 22 łąk, 428 past. I 230 mr. Lasu. Wieś zwana pierwotnie Pyszyńską Wolą al. Pyszenką, została założoną w lasach królewskich w 1569 r. za pozwoleniem Zygmunta Augusta, który dozwolił sołtysowi Jerzemu Studzieńskiemu i kmieciom zbudować kościół i wyznaczył rolę i daniny na utrzymanie księdza. W 1578 r. (Pawiń. Małop., 203) liczyła już 30 kmieci na 9 łanach i 2 komorn. bez bydła. Gdy w r. 1593 Zygmunt III zatwierdził przywilej Zygmunta Augusta, utworzył bisk. Bernard Maciejowski parafią w 1605 r. Należała ona do dyec. Krakowskiej, dek. Miechocińskiego. W 1784 r. zbudowano istniejący drewniany kościół. Parafia należy do dyec. Przemyskiej, dek. Rudnickiego, i obejmuje: Domostawę Nową, Jastkowice z Domostawą Starą, Kusiorami, Moskalami, Paleniem, Szwedami i Wołoszczyzną, Kąty, Kutylły, Kłyżów, Rudę Jastkowską, Studzieniec i Żdziary. Do parafii należy filia w Kurzynie. P. graniczy na południe z Kłyżowem, na północ z Jastkowicami, od wschodu zaś ma rozległe bory, w których leży Studzieniec i Żdziary.

SŁOMIANA al. SŁOMIANKA, też SŁOMIANNA, os. Na obsz. Kłyżowa, pow. niski; 68 dm., 354 mk.

STUDZIENIEC, wś, pow. niski, par. rz.-kat. w Pysznicy, leży wśród sosnowych borów, nad Gdówką) dopływ Bukowy), w dorzeczu Sanu. Równina, na której ta wieś została po

wytrzebieniu lasu osadzona, wznosi się 179 mt. npm. Istniała tu huta żelazna, obecnie nieczynna. S. składa się z 45 dm. 308 mk. 292 rz.-kat. i 16 izrael. Pos. więk. (Wolfa Birnbauma) wynosi 11 roli, 50 łąk, 27 past. i 2678 mr. lasu; pos. mn. 294 roli, 114 łąk, 53 past. i 18 mr. lasu. Najbliższymi osadami są: na zach. Jastkowice, na wsch. Bukowa i Katy.

W wydanym w końcu XIX wieku *Słowniku Geograficznym i Przyrodniczym Powiatu Tarnobrzeskiego i Niskiego* czytamy, że:

JASTKOWICE, wieś, należąca do parafii pysznickiej. Jest tu kościółek drewniany pod wezwaniem Przemieniania Pańskiego, w którym niekiedy nabożeństwo się odprawia. Według podania tutejszego ludu fundatorem kościółka miał być dziadek z początku kończącego się stulecia: Zamożny żonaty gospodarz z Jastkowic oddany został do wojska, przy którym dwie... służył. Żona jego dowiedziawszy się przypadkowo, że mąż poległ na wojnie, oddała swą rękę innemu i (...) gdy orszak weselny wracał z kościoła pysznickiego – siwy dziadzius idzie wsią, a przekonawszy się, że to jego żony wesele – zaprosił się sam na gody, na których opowiadaniem swych przygód wojennych wszystkich uczestników bawił. Dopiero przy końcu wesela dał się poznać swej żonie. A n podziękowanie Bogu za szczęśliwy powrót wystawił własnym kosztem drewniany kościółek w Jastkowicach.

W Jastkowicach jest szkoła etatowa, jednoklasowa, w jastkowickiej kasie pożyczkowej gminnej było w z. r. 2747 zł. w.a. Na rzece Bukowy koło Jastkowic jest gminny most długości 140 kroków.

PYSZNICA, dzieli się na Sudoły, Ziarna, Borek, Podkościelów, Górki, Olszowiec, Kaczałów, Sołtysy. Wieś dawniej królewska, obecnie ma 2036 mieszkańców. Położona nad samą granicą, po prawym brzegu Sanu, naprzeciw Rozwadowa. W Pysznicy znajduje się dzwon pojezuicki, według wszystkich napisów na nim odlanych, pierwotnie był ten dzwon w kościele O.O. Jezuitów w Jarosławiu. Gdy kolegium jarosławskie zostało zniesione rząd odsprzedał go parafii pysznickiej za 460 zł m. k. oprócz dostaw potrzebnego siana i owsa dla koni wojskowych. Spławiono go Sanem do Pysznicy a od brzegu rzeki do kościoła ciągnęło go 6 par wołów. Trudno się dowiedzieć z inwentarza kościoła pysznickiego kto i gdzie ulał ten dzwon. Na górnej obręczy tego dzwonu umieszczono tylko napis : A. M. D. G. ad majorem Dei gloriam et Societatis Jesu..(...) Średnica tego dzwonu wynosi 1, 28 mtr., wysokość 1, 03 mtr., grubość w pierścieniu 10 cm. Ton jego jest Tis; dźwięk ma czysty, suchy, krótki (...)

Parafia została w ten sposób założona: Zygmunt August król polski dał w 1569 r. Grzegorzowi Studzińskiemu adwokatowi i mieszkańcom wsi Królewskiej Pysznicy, należącej do województwa sandomierskiego, pozwolenie na wybudowanie Kościoła pod wezwaniem św. Krzyża, a na utrzymanie przy nim kapłana wyznaczył pewną część ról i pensje, którą mieszkańcy już to w zbożu już to w pieniądzach składać mieli.

Na podstawie tego przywileju, który także Zygmunt III r. 1593 potwierdził, założył tu parafię 1665 r. Bernard Maciejowski, kardynał i biskup krakowski. Obydwa te przywileje potwierdził także król Michał, dokumentem wydanym w Warszawie na sejmie 24 stycznia 1671 r. i Jan III, dokumentem wydanym w Grodnie na sejmie 24 września 1679 r., panowania swego szóstego.

Kościół drewniany, wybudowany r. 1784, konsekrowany r. 1785, pod wezwaniem św. Krzyża. Do tego kościoła należy kościół filialny w Kurzynie; w Olszowcu jest kaplica. Do parafii pysznickiej należą wsie: Domostawa nowa, Jastkowice, Domostawa stara, Kuziary, Moskale, Palenie, Szwedry, Wołoszyny, Katy, Kutuły, Kłyżów, Ruda Jastkowska, Studzieniec, Żdziary. W całej parafii jest 6 590 katolików, 20 akatolików i 365 żydów.

W latach 1820, 1849, 1855 i 1880 w widłach Wisły i Sany występowała epidemia cholery. Cmentarz choleryczny znajdował się w lesie pomiędzy Pysznicą a Paleniami. Kolejne zlokalizowano w Sudołach – Posaniu, na Borku oraz Zagórzcu w Kłyżowie.

Po odzyskaniu niepodległości tereny te znalazły się w granicach utworzonego w 1919 roku województwa lwowskiego. Pewne ożywienie, spowodowane głównie planowaną rozbudową Centralnego Okręgu Przemysłowego i tzw. Zakładami Południowymi (Huta Stalowa Wola) przerwane zostało wybuchem II wojny światowej.

W okresie II wojny światowej teren lasów Lipskich i Janowskich był rejonem działań licznych oddziałów partyzanckich Armii Krajowej, Gwardii Ludowej (później Armii Ludowej) i Batalionów Chłopskich. W październiku 1943 roku pod Kochanami doszło do jednej z większych bitew partyzanckich. Przeważające siły hitlerowców otoczyły zgrupowanie partyzanckie. Po ciężkiej walce partyzantom udało się wyjść z okrążenia, zadając Niemcom straty. W czasie tych walk został

ranny jeden z dowódców Gwardii Ludowej Antoni Paleń ps. „Jastrząb”, który trzy dni później zmarł w pobliskiej Rzeczycy.

Po zakończeniu II wojny światowej obszar obecnej gminy Pysznicza wszedł w skład województwa rzeszowskiego oraz powiatów: nizańskiego i tarnobrzeskiego.

W 1975 roku gmina Pysznicza weszła w skład nowopowstałego województwa tarnobrzeskiego. Od 1999 roku znajduje się w powiecie stalowowolskim województwa podkarpackiego.

Ośrodkiem gminy jest miejscowość **Pysznicza**. W jej granicach znajdują się dawne wsie, obecnie osiedla: Olszowiec, Podborek, Sudoly i Ziarny.

Historia wsi Pysznicza rozpoczęła się dnia 12 lipca 1558 roku, kiedy to bawiący w Krasnymstawie król Zygmunt August wystawił przywilej lokacyjny Serafinowi Dobianowskiemu w którym polecił mu zasadzić „na surowy korzeniu” w dobrach królewskich nową wieś pod nazwą Wola Pysznicza. Lokacja wsi odbyła się na prawie niemieckim (magdeburskim), czyli z ustanowieniem sołectwa. Król Zygmunt August wszystkim bez wyjątku osadnikom przyznał „wolnicę” na okres dwudziestu lat, tzn. zwalniał ich na ten czas z uiszczania wszelkich opłat pieniężnych, świadczeń w naturze i innych powinności feudalnych. Miało to na celu umożliwienie osadnikom na dostateczne zagospodarowanie się na nowym miejscu. Pierwotnie wieś zlokalizowana została nad potokiem Pissnicza (dzisiejsze Ziarny i Sudoly). Od nazwy tegoż potoku przyjęła swą nazwę.

Około 1564 roku sołtys Pyszniczy Grzegorz Studzieński herbu Gryf za pozwoleniem Zygmunta Augusta postawił wraz z osadnikami drewniany kościół p.w. Krzyża Świętego i sprowadził do wsi duszpasterza. W dniu 8 sierpnia 1569 roku, podczas pobytu na obradach sejmu w Lublinie Zygmunt August, wydał dokument mocą którego ufundował w Pyszniczy parafię i uposażył ją w posiadłość gruntową, składającą się z roli, która z jednej strony przylegała do łąnów sołeckich, z drugiej zaś graniczyła z polami wsi Pławo. Pierwszym duszpasterzem był ks. Sebastian z Buska.

W dniu 21 czerwca 1605 roku w opactwie benedyktyńskim w Tyńcu kardynał i biskup krakowski Bernard Maciejowski dokonał kanonicznego potwierdzenia parafii oraz zatwierdził nadania królewskie i wezwanie parafii a także zobowiązał proboszcza do troski duszpasterskiej o parafian.

Od XVI w. przy kościele w Pysznicy istniała szkoła parafialna i szpital dla ubogich.. Nauczycielami byli księża wikarzy i organści. Pierwszą wzmiankę o istnieniu szkoły znajdujemy w dekrecie reformacyjnym wizytacji z 1604 r., w którym: "wizytator upomina, że powinien mieć pleban rektora szkoły". Można z tego wnioskować, że szkoła była, ale nie wiadomo jak funkcjonowała i kto prowadził w niej naukę. Kolejna wzmianka pochodzi z 1617 r. - szkoła istnieje, którą kieruje "rector scholare", kierownik szkoły o imieniu Martinus." W 1646r. budynek szkoły był zniszczony. W 1676r. - szkoła wznowia działalność "rektorem scholae" jest Florian Czechowicz.

Rozwój gospodarczy wsi został sparaliżowany podczas rokoszu sandomierskiego w latach 1606 - 1609, zawiązanego przez część magnatów i szlachty przeciwko Zygmuntowi III Wazie, dążącemu do wzmocnienia władzy monarszej. Inicjatorem zwołania zjazdów szlacheckich w Stężycy i Lublinie (1606) był Mikołaj Zebrzydowski, marszałek wielki koronny i wojewoda krakowski.

Następne dotkliwe straty doznała ludność ziemi pysznickiej podczas "potopu szwedzkiego". Lustratorzy królewscy w 1664 roku stwierdzili niesamowite wyludnienie Pysznicy i okolicznych wsi. Dopiero około połowy XVIII wieku stan gospodarczy uległ poprawie wskutek reorganizacji okolicznych królewskich ziem i postaniu tzw. "dzierzawy pysznickiej", na rolach której zaczęto rozwijać ponownie rolnictwo i hodowlę. Jak wskazują dokumenty, Pysznica w tym czasie rozrosła się o nowe przysiółki; "Olszów", "Rędziny", "Ziarny" i "Szwoly". Pysznica była wówczas jedną z najbogatszych i gęsto zaludnionych osad w okolicy.

W czasie wojny polsko - szwedzkiej w latach 1655-1660 poważnemu zniszczeniu uległ drewniany kościół parafialny i wymagał gruntownego remontu. Nastąpił on najprawdopodobniej przed 1728 rokiem, gdyż wizytacja biskupia z tego roku wspomina dobrze utrzymany kościół z dzwonnica krytą gontem, na której

wiszą dwa dzwony ufundowane przez Zygmunta Augusta. Kościół ten konsekrował biskup Michał Kunicki sufragan krakowski. Na początku lat 80-tych XVIII wieku kościół ten spłonął w wyniku pożaru.

W 1784 roku wybudowano nowy, drewniany kościół. Koszta jego budowy pokryte zostały z kasy cesarskich dóbr kameralnych i ofiar parafian. Konsekracji kościoła dokonał w dniu 29 czerwca 1792 roku biskup przemyski Antoni Gołaszewski.

Pierwszym pewnym źródłem potwierdzającym istnienie szkoły jest tzw. "Protokół czynności szkoły", prowadzony od 1792 roku do 1846 roku. Istnieje również dokument z 1853 roku, który zawierał ugodę między dworem, a szkołą rozpatrującą sprawę tzw. serwitutów. Z tego dokumentu wynika, że do szkoły w Pysznicy chodziły również dzieci z Kłyżowa.

Budynek rozebranej w 1910 roku plebanii, fot. arch. w zbiorach Arch. Paraf.

Pysznica

Dzieje królewskiej wsi Pysznica zostały – jak pisze ks. W. Gaj-Piotrowski w swym artykule *Z odległej przeszłości wsi królewskiej Pysznica* – ostatecznie zamknięte w 1829 roku. Dokonały tego zaborcze władze cesarstwa austriackiego, wprowadzając już w 1772 roku własny podział administracyjno-gospodarczy. Nad Dolnym Sanem utworzono dwa klucze dóbr kameralnych, które rozdzielał San. Po

zachodniej stronie znajdował się klucz niski, a po wschodniej klucz „zarzycki”. W końcu lat 20-tych XIX stulecia został on podzielony na cztery „sekcje” czyli okręgi, które wkrótce wystawiono na licytację. Pierwszą sekcję dóbr kameralnych z ośrodkiem w Jastkowicach wraz z przyległościami: Ugory, Ruda Jastkowska, Palenie, Szwedy, Kuziory, Sędziaki, Wołoszyny i Skrzyпки zakupił z kwotą 16 650 złr. Jerzy Roman książę Lubomirski z Charzewic. Drugą sekcję wraz z Pysznicą, częścią Olszowca, Kłyżowem, Studzieńcem i Słomianą zwaną także „Słomieniem” nabył 25 listopada 1829 roku Aleksander Udrański za kwotę 17 040 złr.

Od 1870 roku datuje się zorganizowanie publicznej szkoły ludowej w Pysznicy pod zarządem państwowym. Pierwotnie mieściła się ona w budynkach prywatnych, zaś w 1875r. Wybudowana została nowa, murowana szkoła o czterech klasach lekcyjnych i mieszkaniu dla kierownika szkoły.

W 1887 roku ze względu na potrzeby parafian dobudowano do kościoła tzw. „babiniec”.

Około 1906 roku zawiązany został w Pysznicy, przy parafii i zatwierdzony przez biskupa przemyskiego Sebastiana Pelczara Związek Katolicko - Społeczny. Należało do niego około 1000 osób. Jego przewodniczącym był Jan Ziarno. Związek założył w Pysznicy czytelną ludową oraz planował wybudowanie własnego domu.

Tymczasowa kaplica w Pysznicy wzniesiona w 1915 r.,

fot. arch. w zb. Arch. Paraf. Pysznica

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI GMINY PYSZNICA 2018-2021

61

W 1906 roku istniała we wsi Kasa Stefczyka systemu Reiffeisena złożona przez księdza Pawła Domina, licząca 120 członków.

W 1910 roku Związek Katolicko - Społeczny zorganizował obchody 500-lecia bitwy pod Grunwaldem.

Walki prowadzone na terenie Pyszniczy w czasie I wojny światowej (w 1914 r.) spowodowały pożar kościoła oraz dzwonnicy, który strawił je doszczętnie. Ogień stopił również dzwony stanowiące dużą wartość historyczną. Brąz ze stopionych dzwonów przejęły władze austriackie na potrzeby wojny. Nabożeństwa w tym czasie odprawiano w prowizorycznej kaplicy.

W roku 1918 odrestaurowano zdemolowany budynek szkolny. Po zakończeniu działań wojennych wybudowano tymczasową zastępczą kaplicę, w której odprawiano nabożeństwa do czasu wzniesienia nowego, dużego, murowanego kościoła.

W latach 1925 - 1931 wzniesiono obecny, murowany kościół parafialny p.w. Podwyższenia Krzyża Świętego, z inicjatywy ówczesnego proboszcza ks. Ignacego Pyzika, według projektu arch. Witolda Rawskiego ze Lwowa.

W 1932 roku Rada Gminy powzięła decyzję o budowie nowego budynku szkolnego, zwanego dziś starą szkołą. Realizację rozpoczęto w następnym roku. Gromada zobowiązała się do wszelkiej pomocy w robociźnie w ramach tzw. szarwarku. Potrzebne pieniądze uzyskano głównie ze sprzedaży lasu.

W roku szkolnym 1934/35 został oddany nowy budynek szkolny.

Sytuacja materialna mieszkańców uległa znacznej poprawie od 1937 roku. W związku z rozwojem Centralnego Okręgu Przemysłowego, do którego należała budująca się huta i osiedle Stalowa Wola. Niezwykle ważnym elementem pomocy dla mieszkańców było utworzenie przedszkola, dzięki zabiegom księdza Michała Potaczały i wsparciu księdza Ignacego Pyzika a prowadzonego przez Siostry Serafitki.

*Obecny kościół paraf. w Pysznicy w budowie, fot. arch.
w zbiorach SWAL Pysznica*

W okresie międzywojennym działała we wsi Gminna Spółdzielnia Kółek Rolniczych, która prowadziła Kursy Przynależenia Rolniczego, kierowane przez Ignacego Rostka. We wrześniu 1937 roku miejscowy nauczyciel Bronisław Cmela i wikariusz ksiądz Michał Potaczała zorganizowali Sklep Kółka Rolniczego, który prowadził Tomasz Błażejowski.

W 1938 roku działało w Pysznicy Katolickie Stowarzyszenie Mężów, Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży Męskiej, Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży Żeńskiej.

W okresie II wojny światowej działała we wsi dobrze zorganizowana i czynna placówka Armii Krajowej, a w lasach partyzantka. Pomocy partyzantom udzielał proboszcz ksiądz Władysław Szubarga, który zastąpił zmarłego w 1942 r. księdza Ignacego Pyzika. Ksiądz Szubarga był kilkakrotnie przetrzymywany jako zakładnik przez Niemców, a w 1943 roku wraz z wikarym księdzem Stanisławem Grębskim trafił do obozu w Budzynie, a potem w Zamościu. Dzięki staraniom parafian obaj wrócili do Pysznicy.

Najstarszą miejscowością na obszarze gminy są **Jastkowice**. Pierwsza wzmianka o Jastkowicach została zawarta w dokumencie starosty sandomierskiego

Drogosza z Chrobrzy z 1325 roku. Wspomniany starosta Drogosz nadał sołectwo we wsi Jastkowice leżącej w starostwie sandomierskim niejakiemu Mikołajowi. Ale właściwy termin lokalizacji Jastkowic łączy się z datą 1 sierpnia 1375 roku, kiedy to królowa Węgier i Polski Elżbieta potwierdziła przywilej starosty Drogosza z Chrobrzy. Legenda o wsi Jastkowice mówi, że księżniczka Elżbieta, córka Władysława Łokietka dała swojemu giermkowi Jaškowi duży obszar leśny w podzięce za uratowanie jej życia, gdy napadł na nią dziki niedźwiedź. Nazwa wsi przez wiele pokoleń ulegała przeobrażeniom - Jaškowice - Jaszkowice - Jastkowice. Wkrótce stały się wsią, w której powstały maziarnie i smolarnie. Potem w Jastkowicach zaczęto wytopiać żelazo wykorzystując do procesu hutniczego rudy darniowe. Król Zygmunt Stary w 1515 roku nadał Piotrowi przywilej budowy rudnicy, która stała się początkiem huty i kuźni żelaza. Z hutnictwem żelaza związane jest powstanie przysiółka Jastkowic - Ruda Jastkowska. Jej mieszkańcy zajmowali się wydobywaniem rudy darniowej na potrzeby rudnic jastkowskich. W Jastkowicach wyroby z żelaza produkowano przez 250 lat.

Na uwagę zasługuje także dobrze rozwinięte bartnictwo. Pracowało tutaj kilkanaście smolarni i maziarni. W XVI wieku dań miodową płacono pieniędzmi. W Jastkowicach np. na 9 łanach siedziało 79 kmieci, którzy uiszczali po dwie grzywny dani miodowej z łanu, a sołtys płacił ratione mellis na każdy rok ponad 3 złote polskie. Osadnictwo stale się zwiększało.

Za czasów Stefana Batorego istniał we wsi kościół filialny parafii w Charzewicach. Po I rozbiorze Polski Jastkowice znalazły się pod zaborem austriackim. Mimo wielu zawieruch dziejowych wieś była jak na owe czasy ludna, zamieszkiwało w niej 120 osadników. Jastkowice były wsią królewską.

Pierwsze wzmianki na temat istnienia szkoły w Jastkowicach znajdujemy w Archiwum w Krakowie w *Tekach Schneidra*. Jest to pismo odręczne z 1793 r., w którym gmina wiejska zwraca się z prośbą o zezwolenie na otwarcie szkoły elementarnej. Kolejna wzmianka pochodzi z 1878 r. i mówi o istnieniu "Szkoły Zimowej", w której zatrudniony był jeden nauczyciel, pobierający 1 zł, wikt i mieszkanie. W 1878 roku zorganizowano jednoklasową szkołę etatową, zaś w 1894 roku szkołę dwuklasową.

W latach 1903 - 1907 wybudowano murowany kościół, jako kaplicę dojazdową z parafii Pysznic, powstał on dzięki ofiarom parafian, księcia Lubomirskiego i emigrantów z Ameryki.

Na przełomie lat 20-tych i 30-tych XIX wieku władze austriackie zaczęły wyprzedzać dóbr królewskich. Wtedy w 1829 roku Jerzy Lubomirski nabył wieś Jastkowice z licznymi przysiółkami i wydzierżawił Rudę Jastkowską. Ruchy niepodległościowe (powstanie listopadowe, powstanie styczniowe) kształtowały świadomość narodową mieszkańców Jastkowic i całego Zasania. Około 1910 roku założona została we wsi czytelnia ludowa.

Podczas I wojny światowej na tym terenie armia austriacka gromadziła swoje wojska przygotowując się do walki z Rosjanami. Austriacy łącznie z Niemcami prowadzili w tej okolicy krwawe działania frontowe.

W latach 1922 - 1924 wzniesiono nowy budynek szkolny. W 1925 roku erygowano przy kościele parafię, wydzielając ją z parafii Pysznic. W czasie II wojny światowej Jastkowice i przyległe wsie związane były w konspiracją antyniemiecką. Niemcy mawiali o tym terenie *Banditenland*. Prawdopodobnie w 1944 roku istniał w okolicy obóz NKWD.

Najstarsza wzmianka o istnieniu **Kłyżowa** zawarta w *Acta visitationis* pochodzi z 1604 roku. Kolejna wzmianka o *Villa Klyzow* pochodzi z 1606 roku. Dowiadujemy się z niej, że wieś składała się z 14 gospodarstw, miała własną karczmę i młyn, który pracował okresowo. Od około 1665 roku Kłyżów należał do nizańskiego klucza dóbr królewskich - największego z trzech istniejących na terenie Puszczy Sandomierskiej.

Pierwszą wzmiankę o istnieniu już w XVIII wieku szkoły etatowej - jednoklasowej znajdujemy w *Słowniku geograficznym i przyrodniczym powiatu tarnobrzskiego*. Pierwszy budynek szkoły był drewniany, a kierownikiem i nauczycielem w szkole był Gutka.

Budynek d. szkoły w Kłyżowie, fot. arch. w zbiorach ZS Kłyżów

Od 1829 roku w wyniku zakupu dóbr kameralnych właścicielem wsi został Aleksander Udrański.

W 1905 roku powstała nowa, murowana szkoła. Mieszkańcy wsi sprzedali las, tzw. „Borek” i za te pieniądze wybudowali szkołę, która po pewnych przeróbkach służyła do niedawna, jako dom nauczyciela. Około 1910 roku powstała we wsi czytelnia ludowa.

Powstanie wsi **Chłopska Wola**, nazywanej wcześniej Księżę Kolano datowane jest na koniec XVI wieku. Nazwa „Kolano” pochodziła od zakola („kolana”) rzeki San, w którym wieś była położona, natomiast „Księżę” od księcia Lubomirskiego, do którego ta wieś należała.

Około 1750 roku mieszkańcy wsi trudnili się bartnictwem, hodowlą pszczół i uprawą ziemi. W tym czasie Rozwadów był głównym ośrodkiem miejskim na tych terenach, dlatego też w leżącym na przeciwległym brzegu Sanu Księżym Kolanie, funkcjonowała przeprawa promowa, służąca okolicznym mieszkańcom. Prom aż do lat 80-tych ubiegłego wieku woził mieszkańców na targ, do kościoła parafialnego w Rozwadowie, dorosłych do pracy, a dzieci do szkoły.

Zmiana nazwy wsi na Chłopską Wolę nastąpiła w czasach powojennych, natomiast jeszcze na niektórych mapach z lat 70-tych XX wieku można znaleźć nazwę „Chłopska Wola (Księżę Kolano)”.

Fragment mapy F. von Miega: Karte des Koenigsreiches Galizien und Lodomerien, z lat 1779 - 1782. (kserokopia w zbiorach WUOZ, Delegatura Tarnobrzeg)

W 1569 roku nastąpiła lokacja wsi **Studzieniec**. Prawo do jej założenia uzyskał od króla Zygmunta Augusta ówczesny sołtys pysznicki Grzegorz Studzieński. Była to rekompensata za niepowodzenie w osadzeniu wsi Ossowska w pobliżu Raniżowa w tymże 1569 roku. Zdołał zgromadzić grupę osadników, zgromadził drzewo na domy i zabudowania, jednakże jego plany pokrzyżował Jan z Pilczy Pilecki, właściciel sąsiednich terenów, który wtargnął ze zbrojną służbą na teren królewskiej, zniszczył nagromadzone drewno i zabronił osadnikom wszelkich prac. Grzegorz Studziński przeniósł się z osadnikami na nowe miejsce, na teren obecnego Studzieńca i tu wśród gęstych borów założył już bez przeszkód osadę. W latach 1602 - 1660 działała w Studzieńcu rudnica, stanowiąca własność rudnika. Od 1829 roku w wyniku zakupu dóbr kameralnych właścicielem wsi został Aleksander Udrański.

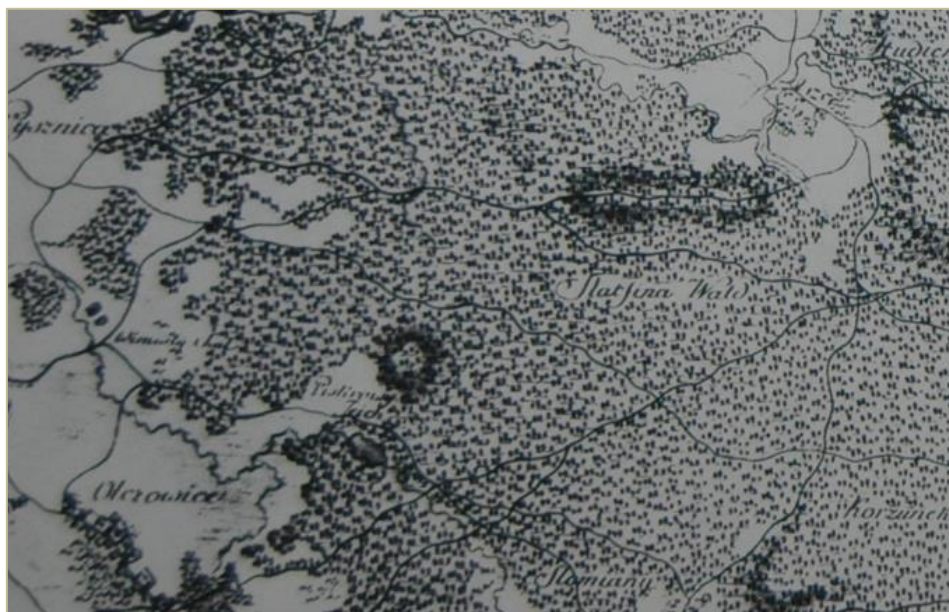
Pierwszą wzmiankę o istnieniu wsi **Brandwica** (Branwicza) znajdujemy w pochodzącym z XV wieku dziele Jana Długosza *Liber Beneficiorum dioecesis Cracoviensis*. Wchodziła wówczas w skład parafii w Charzewicach. W 1754 roku stanowiła własność Franciszka Grzegorza ks. Lubomirskiego, chorążego koronnego. W rękach Lubomirskich pozostała aż do 1944 roku.

O istnieniu wsi **Baków** dowiadujemy się z *Komplatacji spisanej w Warszawie*

w 1754 roku Joanna von Stein ks. Lubomirska przypisała klucz dóbr charze wickich (w tym Bąków) swemu dwuletniemu synowi Franciszkowi Grzegorzowi ks. Lubomirskiemu. W rękach Lubomirskich pozostała aż do 1944 roku.

Pierwsza wzmianka o **Olszowcu** pochodzi z około połowy XVIII wieku. Na początku jej nazwa brzmiała *Olszów*. Dowodem na jej istnienie w tym okresie jest powstała w latach 1775 - 1783 *Karte des Koenigesreiches Galizien und Lodomerien* Friedricha von Miega. Nosiła ona wówczas nazwę *Olszowice*. Pod koniec XVIII bądź na początku XIX wieku wzniesiono we wsi drewnianą kaplicę. Fundatorem kaplicy był Stanisław Wojciechowski. Od 1829 roku w wyniku zakupu dóbr kameralnych właścicielem wsi został Aleksander Udrański.

Wieś **Kochany** powstała w XVIII wieku. Do 1867 r. funkcjonowała tu wytwórnia mazi i terpentyny, będąca własnością Lubomirskich. W okresie zaborów Kochany były miejscowością przygraniczną. Przebiegała tędy granica

Fragm. mapy F. von Miega: *Karte des Koenigsreiches Galizien und Lodomerien*, z lat 1779 - 1782. (kserokopia w zbiorach WUOZ, Delegatura Tarnobrzeg)

między Monarchią Austro -Węgierską a Cesarstwem Rosyjskim.

W okresie międzywojennym była to duża osada leśna składająca się z 17 gospodarstw. W czasie okupacji hitlerowcy wybudowali na jej obrzeżach linię kolejki wąskotorowej, która służyła im do eksploatacji pobliskich lasów.

Wieś z racji swego położenia stanowiła znakomite zaplecze dla działalności partyzanckiej. Za pomoc udzielaną partyzantom 30 września 1942 roku Niemcy przeprowadzili pacyfikację wsi. W październiku 1943 r. pod Kochanami doszło do jednej z większych bitew partyzanckich, w której śmiertelnie ranny został dowódca oddziału GL Antoni Paleń ps. "Jastrząb". Bezpośrednio po bitwie zarówno Kochany, jak również sąsiednie wioski, zostały przez hitlerowców spalane.

W 1 poł. XVIII wieku pochodzą wsie: **Słomiana i Sudoły**. O istnieniu wsi w tym okresie świadczy powstała w latach 1775 – 1783 *Karte des Koenigesreiches Galizien und Lodomerien* Friedricha von Miega. Na tej mapie Słomiana nosi nazwę *Słomiany*, zaś Sudoły określono mianem *Zewczyky*.

Od 1829 roku w wyniku zakupu dóbr kameralnych właścicielem wsi Słomiana został Aleksander Udrański.

W *Słowniku Geograficznym Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich* z końca XIX wieku wieś Słomiana określana jest mianem *Słomianka lub Słomianna*. Wieś posiadała wówczas 68 domów, a zamieszkiwało ją 354 mieszkańców.

Na terenie gminy funkcjonują obecnie cztery rzymskokatolickie ośrodki parafialne: Jastkowice, Kłyżów, Krzaki i Pysznica oraz parafia kościoła polskokatolickiego w Jastkowicach.

Najstarsza parafia p.w. Podwyższenia Krzyża Świętego i św. Jana Chrzciciela w Pysznicy powstała w 1569 roku w wyniku wydzielenia z parafii Charzewice.

Obecny murowany kościół parafialny wzniesiony został w latach 1925 - 1931 z inicjatywy ówczesnego proboszcza pysznickiego ks. Ignacego Pyzika. Projektantem świątyni był arch. Witold Rawski ze Lwowa. W latach 60-tych XX wieku z inicjatywy ks. Władysława Szubargi wykonano polichromię świątyni i zainstalowano organy. *Vis a vis* kościoła stoi pochodząca z 1909 roku murowana plebania. Zespół kościoła parafialnego stanowi niezwykle cenny obiekt zabytkowy gminy.

W odległości około 600 metrów na północny zachód od kościoła parafialnego, przy skrzyżowaniu dróg Stalowa Wola - Pysznica i Zarzecze - Rzeczyca Długa usytuowany jest cmentarz parafialny. Pierwszego pochówku dokonano tu w 1 poł. XIX wieku (wcześniej zmarłych chowano na cmentarzu przykościelnym).

Parafia p.w. Przemienienia Pańskiego w Jastkowicach erygowana została w 1925 roku w wyniku wydzielenia z macierzystej parafii Pysznica. Obecny kościół parafialny, jako kaplicę dojazdową parafii Pysznica wzniesiono w latach 1903 – 1907 z ofiar parafian księcia Lubomirskiego, właściciela dóbr charzewickich i emigrantów z Ameryki.

Samodzielne parafie: p.w. Wniebowzięcia NMP i św. Maksymiliana Kolbe w Kłyżowie i p.w. św. Apostołów Piotra i Pawła w Krzakach powstały na mocy dekretu biskupa przemyskiego Ignacego Tokarczuka w 1974 roku poprzez wydzielenie z macierzystej parafii Pysznica. Nowo powstałe parafie włączone zostały do dekanatu ulanowskiego. Od 2010 roku przynależą do dekanatu Pysznica powstałego w miejsce zlikwidowanego dekanatu Stalowa Wola Północ.

Na obszarze gminy funkcjonuje następujące zabytkowe cmentarze z okresu II wojny światowej:

Kochany – cmentarz pacyfikacji wsi, fot. P. Błasiak, 2018 r.

* **Cmentarz pacyfikacji wsi w Kochanach** założony został we wrześniu 1942 roku. Położony jest na polanie wśród lasów, około 200 m za zabudowaniami wsi w kierunku południowym, po północnej stronie drogi polnej do Jastkowic, na piaszczystym wyniesieniu. Na cmentarzu pochowani zostali mieszkańcy wsi Kochany i wsi Dębowiec zamordowani w czasie pacyfikacji we wrześniu 1942 roku.

* **Cmentarz - mogiła zbiorowa pomordowanych Żydów w Pysznicy** położony na tyłach zabudowy wsi, na niewielkim piaszczystym wzniesieniu, pomiędzy ulicami: Wolności a Kaczyłów. Na cmentarzu pochowanych jest około 300 Żydów rozstrzelanych przez Niemców w 1942 i 1943 roku.

Pysznica – cmentarz pomordowanych Żydów, fot. P. Błasiak, 2018 r.

Ponadto na obszarze gminy znajdują się następujące cmentarze będące w kręgu zainteresowania konserwatorskiego:

* **Cmentarz parafialny, rzymsko-katolicki w Jastkowicach**, położony jest po wschodniej stronie wsi, poza terenem zabudowanym, na skraju lasu, z drogą dojazdową. Założony w 1925 roku, na planie prostokąta z rzędowym

usytuowaniem grobów przy alejce głównej i częściowo po stronie północnej. Ogólny stan zachowania cmentarza dobry.

* **Cmentarz parafialny, rzymsko-katolicki w Pysznicy**, położony na terenie płaskim, na skraju lasu, około 150 m na zachód od drogi lokalnej Zarzeczce – Rzeczyca Długa, w pobliżu osiedla Podborek.

Cmentarz założony został w XIX wieku, na planie prostokąta i podzielony na osi północ – południe na dwie nierówne części. Od strony wschodniej do niego nowo przyłączona część. Układ przestrzenny cmentarza czytelny. Układ kwater nieregularny, wyznaczony alejkami bocznymi.

Pysznicza – cmentarz parafialny, fot. P. Błasiak, 2018 r.

Ponadto na terenie gminy znajdują się nie zabytkowe cmentarze i miejsca po cmentarzach:

- * cmentarz wojenny z I wojny światowej w Kłyżowie
- * cmentarze parafialne w Kłyżowie i Krzakach
- * cmentarz choleryczny w Kłyżowie – Borku
- * cmentarz choleryczny w Jastkowicach
- * cmentarz polsko-katolicki w Jastkowicach.

Układy planistyczne wsi założonych na prawie polskim na obszarze gminy Pysznica nie występują. Wszystkie wsie powstały „na surowym korzeniu” i były lokowane na prawie niemieckim. Nowe prawo zmieniało zasadniczo zewnętrzny wygląd wcześniejszych wiosek. Wprowadzało gospodarkę uporządkowaną, trójpolową wraz z nowym podziałem gruntów pod zabudowę i uprawę rolną.

W miejsce dotychczasowej chaotycznej zabudowy i pojedynczo uprawianych polan leśnych wytyczono główną ulicę, a przylegającą do niej ziemię dzielono na sadyby i ogrody. W ten sposób wieś otrzymała wygląd taki, jaki w głównych zarysach zachował się do dzisiaj. Pomimo zniszczeń spowodowanych przez obie wojny światowe miejscowości gminy Pysznica zachowały historyczny układ przestrzenny.

Obfitość drewna pozyskiwanego legalnie lub nielegalnie w okolicznych lasach przyczyniło się do tego, że budownictwo na terenach po obu stronach Sanu przedstawiało się dość dostatnio. Chałupy budowane były z grubego drzewa, węgłowane „na obłap”, z wystającymi na rogach ostatkami, były dość obszerne.

Pysznica – Dom, ul. Wolności 348, fot. P. Błasiak, 2018 r.

Zwykle część mieszkalna składała się z przechodniej sieni umieszczonej pomiędzy izbą a komorą. Zamożniejsi gospodarze posiadali oddzielnie postawione budynki gospodarcze (stodołę i stajnie), średniozamożni i ubożsi budowali stajnie i chlewy pod jednym dachem z częścią mieszkalną. Domy kryte były z reguły wysokim dachem czterospadowym posyтым słomą w schodki, dolna krawędź dachu

podbita niekiedy dranicami. Wysokość widocznej części zrębu do wysokości dachu miała się w starszym budownictwie lasowiackim, jak 1 : 1, 5 a nawet 1 : 2.

Budynki mieszkalne usytuowane były na początku działki zagrodowej, w bezpośrednim sąsiedztwie drogi. Wejścia do domów znajdują się w dłuższej ścianie frontowej, od strony podwórza. Chałupy zwrócone były szczytem do drogi. Pomiędzy drogą wiejską a szczytem chałupy znajdował się ogródek.

Specyficzną odmianą zagród są spotykane na obszarze puszczańskim duże zagrody jednodworcze, związane z osadnictwem leśnym. Najpełniejszym przykładem są zagrody w Jastkowicach - Radeczynie.

Poszczególne zagrody od siebie we wsiach o zwartej zabudowie były oddzielone od siebie różnego rodzaju ogrodzeniami. W 3 ćw. XIX wieku –jak pisał Jan Słomka – *podwórza ogrodzone były płotami z chrustu wierzbowego albo tzw. dronkami, tj. materiałem dartym czyli łupanym z drewna sosnowego lub świerkowego, albo wreszcie w dwie lub cztery poziome żerdzie*. Najstarsze formy ogrodzeń zachowały się jeszcze po II wojnie światowej w północnej części obszaru wideł Wisły i Sanu.

Kłyżów – Chałupa, ul. Mickiewicza (dawny nr 22), fot. P. Błasiak, 2018

Po dokonaniu opisu chałup, pora przedstawić charakterystykę budynków gospodarczych wchodzących w skład zagród lasowiackich. Budynki gospodarcze

zagrody lasowiackiej to: stodoła, stajnia, chlew oraz spichlerz zwany często komorą.

Budowane z XIX wieku zagrody składały się z chałupy, stajni i stodoły. Niektóre stajnie łączyły pod jednym dachem oddzielne pomieszczenia dla świń i kur. W XIX wieku budowano kilka typów stajni różniących się ilością pomieszczeń o odmiennych funkcjach. Najprostsza formę reprezentują budynki składające się z jednego pomieszczenia o niewielkiej powierzchni użytkowej. W tym też czasie budowane były stajnie, składające się z dwóch pomieszczeń, każde z oddzielnym wejściem. Występowały także stajnie, których układ był kombinacją dwóch w/w typów: oddzielnych pomieszczeń dla krów, koni, świń oraz kur.

Drugim podstawowym budynkiem gospodarczym w zagrodzie była stodoła. W małych gospodarstwach budowane były stodoły składające się z dwóch pomieszczeń: sásieka i boiska. Najczęściej jednak stodoły podzielone były na trzy pomieszczenia: centralnie umieszczonego boiska i dwa sásieki po obu jego bokach. Budowano także stodoły, w których po jednej stronie boiska znajdował się sásiek, a po drugiej komora. Niektóre ze stodół, obok boiska i dwóch sásieków, posiadały wydzielone oddzielne pomieszczenie użytkowe bądź, jako wozownia bądź też plewnia.

Studzieniec – Chatupa nr 72, fot. P. Błasiak, 2018

Spichlerz, obok stodoły i stajni, był dodatkowym budynkiem gospodarczym niektórych zagrod. Najpierwotniejszą formą spichlerza był niewielki budynek o jednym wnętrzu z wejściem umieszczonym w ścianie szczytowej. Bardziej rozbudowany układ miały spichlerze posiadające dwa pomieszczenia, z których mniejsze pełniło funkcję przedsionka. Bywały też spichlerze połączone z wozownią bądź stajnią.

Istotnym elementem wyposażenia zagrody były piwnice. Zachowały się prymitywne formy pomieszczeń ukrytych w ziemi w postaci tzw. grub oraz kopców. Gruba jest pomieszczeniem stałym, o konstrukcji drzewno-ziemnej, częściowo ukrytej pod ziemią. Służyła do przechowywania w zimie ziemniaków, buraków, kapusty w główkach itp.. Kopiec jest pomieszczeniem prowizorycznym, wykopany w ziemi na okres zimy. Składa się tam ziemniaki i buraki. Po wybraniu ziemniaków kopiec jest likwidowany.

Charakteryzując zabytkowe obiekty trudno nie wspomnieć o następujących zabytkach nieruchomych:

1. Dawna plebania przy kościele parafialnym p.w. Podwyższenia Krzyża Świętego i Św. Jana Chrzciciela w Pysznicy, zlokalizowana jest na terenie płaskim, w północno - wschodnim krańcu wsi, przy drodze prowadzącej z Stalowej Woli i Jastkowic do Niska i Ulanowa przez Kłyżów, po jej zachodniej stronie. Plebania ustawiona kalenicowo do drogi, w środkowej części placu plebańskiego.

Wzniesiona została w 1909 roku za probostwa ks. Ignacego Pyzika. W okresie międzywojennym (przed 1937 r.) plebania została rozbudowana o kuchnię wraz ze spiżarnią.

Budynek plebanii wzniesiony został z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, obustronnie tynkowany. Podłogi drewniane, na legarach, w pomieszczeniach reprezentacyjnych parkiety, w pozostałych deskowe. Stropy drewniane, belkowe z tynkowaną podsiębitką. Więźba dachowa drewniana, konstrukcji krokwiowej ze stolcami. Dach kryty dachówką ceramiczną, zakładkową. Schody na strych drewniane, w korytarzu pomiędzy północnym skrzydłem a korpusem głównym.

Elewacje na cokole, zwieńczone profilowanym gzymsem. Naroża starszej części plebanii ujęte lizenami i rozczłonkowane prostokątnymi otworami okiennymi, dwuskrzydłowymi, czterokwaterowymi oraz drzwiowymi, dwuskrzydłowymi, pełnymi, płycinowymi. Okna w skrzydłach bocznych plebanii ujęte opaskami o prostokątną płyciną pod nimi. Elewacja frontowa, w skrzydłach bocznych jednoosiowa, w części korpusu głównego czteroosiowa. Elewacja północna pięcioosiowa. Elewacja zachodnia w części dobudówki kuchennej jednoosiowa, a w obrębie korpusu głównego, trójosiowa. Elewacja południowa, w części dobudówki kuchennej dwuosiowa, a w obrębie korpusu głównego, pięcioosiowa.

*Pysznica – Budynek plebanii wzniesionej w 1909 roku przez ks. I. Pyzika,
fot. P. Błasiak, 2010*

Wnętrze wielotraktowe, złożone, wielodzielne, niesymetryczne. W korpusie głównym dwa trakty. W traktie tylnym (zachodnim) obszerna jadalnia z dekoracją malarską. W skrzydle południowym trzy trakty rozdzielone korytarzem, w skrzydle północnym pięć traktów rozdzielonych korytarzem.

*Pysznica – Plebania z 1909 roku, fot. arch.
w zbiorach Arch. Paraf. Pysznica*

*Ks. Ignacy Pyzik – budowniczy plebanii,
w zbiorach Arch. Paraf. Pysznica*

Dekoracja malarska jadalni w stylu neobarokowym z elementami o cechach modernistycznych, wykonana przez malarza z Rozwadowa o nazwisku Ciołkarz. Pochodzi z okresu budowy plebanii. Dekoracja ma charakter iluzjonistyczny, złożona z motywów ornamentalnych umieszczonych na jednolitym tle w kolorze jasnobezowym. Pośrodku sufitu, w miejscu, w którym zawieszony jest żyrandol

wymalowano kolistą rozetę zbudowaną a form roślinnych z umieszczonymi symetrycznie w czterech punktach girlandami z motywów kwiatowych.

2. Kaplica w Olszowcu, wzniesiona została w końcu XVIII bądź na pocz. XIX wieku. Jest to obiekt drewniany, konstrukcji zrębowej, zwęglowany na „jaskółczy ogon”. Posadowiona na betonowym fundamencie, obłożonym kamieniem. Pokryta blachą miedzianą (pierwotnie gontem). Ściany kruchty konstrukcji słupowej, obite deskami. Stropy drewniane, odeskowane. Wieżba dachowa konstrukcji krokwiowo – jętkowej, z sygnaturką na czterech słupach wspartych na legarkach leżących na belkach wiązarowych i zamocowanych do jętek. Podłogi drewniane, na legarach. Wejście na strych dostępne z chóru muzycznego. Okna pojedyncze, jednokielne, mocowane na stałe w obokniach z grubych bali, szklone szybkami, w szczeblinkach krzyżowych. Drzwi do kruchty i do kaplicy deskowo – szpągowe.

Nawa na rzucie prostokąta z niewyodrębnionym, trójbocznym zamknięciem w części ołtarzowej. Kruchta – kwadratowa, zaś zakrystia - prostokątna.

Olszowiec – kaplica, widok obecny , fot. P. Błasiak, 2018

Elewacje proste, obite deskami. Deski podłogi chóru muzycznego położone na czterech legarkach, osadzonych w dolnej belce poziomej i zrębie południowej ściany kaplicy. Część ołtarzowa podwyższona o jeden stopień.

Wewnątrz dekoracja malarska o charakterze ludowym, malowana na deskach parapetu chóru – kwiaty w wazonach i monogram IHS w wieńcu roślinnym, belkach obokni – dekoracja floralia, na mensie ołtarza – trzy arkady z dekoracją floralną i monogramem IHS pośrodku. Na ścianach i suficie dekoracja iluzjonistyczna i floralia, malowana na naklejonym na zrąb papierze. Ołtarz ludowy z dwiema kolumnami wspierającymi wycięty dekoracyjnie szczyt z 1 poł. XIX wieku.

Ponadto na obszarze gminy znajdują się następujące obiekty zainteresowania konserwatorskiego:

1. Kościół parafialny p.w. Przemienienia Pańskiego w Jastkowicach, wzniesiony został jako kaplica dojazdowa parafii Pysznica w latach 1903 – 1907 z ofiar parafian, księcia Lubomirskiego i emigrantów z Ameryki. W 1925 roku przy kaplicy erygowano parafię wydzielając ją z macierzystej parafii Pysznica. W 1926 roku kościół odnowiono. W 1973 roku przystąpiono do częściowej rozbudowy świątyni. Projekt rozbudowy opracowali architekci z Krakowa: Bolesław Marchwica, Bogusław Brągiel i Henryk Schoen. W trakcie prac dobudowano prezbiterium, boczne wejścia, wewnętrzną antresolę i podziemiach prezbiterium kaplicę św. Jana.

Usytuowany jest w północnej części wsi, po zachodniej stronie drogi prowadzącej z Pysznicy do Brandwicy. Jest to obiekt murowany z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, obustronnie tynkowany, z ceglany detal architektonicznym. Posadzki z terakoty. Strop w nawie i prezbiterium, współczesny, płytowo- żebrowy, w pozostałych pomieszczeniach płaski, ceglany bądź płytowy. Wieżba drewniana, krokwiowo-wieszarowa. Dach kryty blachą ocynkowaną. Drzwi zewnętrzne zdobione stylizowanym motywem geometrycznym.

Założony na planie prostokąta, jednonawowy, z dobudowaną współcześnie częścią prezbiterialną w formie transeptu, w której wydzielono część ołtarzową, dwie zakrystie i dwa pomieszczenia socjalne za ołtarzem głównym oraz klatkę schodową, prowadzącą do kaplicy podziemnej i na antresolę.

*Jastkowice – kościół par. rzym.-kat.,
fot. P. Błasiak, 2018 r.*

*Jastkowice – dzwonnica przy kościele par.
fot. P. Błasiak, 2018 r.*

Elewacje na wysokim cokole, otynkowane, z wyjątkiem detalu architektonicznego, zwieńczone profilowanym gzymsem i fryzem arkadkowym. Narożniki ścian i pola między oknami pilastrowane. Okna obustronnie rozglifione. Fasada wieżowa z portalem głównym na osi, rozczłokowana w narożach wieży i pomieszczeń bocznych pilastrami, trójosiowa. Elewacja północna i południowa nawy głównej, pomieszczeń przy wieży i prezbiterium sześćosiowa, rozczłonkowana pilastrami, pomiędzy którymi umieszczono ostrołukowo zakończone otwory okienne i drzwiowe. Elewacja zachodnia prezbiterium ujęta w narożach pilastrami z ryzalitem na osi, rozczłonkowana pilastrami, pomiędzy którymi umieszczono symetrycznie otwory okienne.

Wewnątrz dominuje nawa główna, połączona przestrzennie z prezbiterium. Nawę główną obiega z trzech stron antresola, w partii chóru muzycznego wsparta na dwóch kanelowanych słupach. Całość pokryta współczesną polichromią figuralną ze scenami z życia Chrystusa i Maryi. W ołtarzu głównym obraz Przemienienia Pańskiego, pędzla Kotowicza, ucznia Jana Matejki, w retabulum ołtarza głównego i na antresoli neogotycki ołtarzyk z obrazem Matki Boskiej Różańcowej, stanowiący wyposażenie kościoła przed rozbudową.

2. Kościół parafialny p. w. Podwyższenia Krzyża i św. Jana Chrzciciela w Pysznicy, wzniesiony został w latach 1925 - 1931 z inicjatywy ówczesnego proboszcza pysznickiego ks. Ignacego Pyzika. Projektantem świątyni był arch.

Witold Rawski ze Lwowa. W latach 60-tych XX wieku z inicjatywy ks. Władysława Szubargi wykonano polichromię świątyni i zainstalowano organy.

Kościół usytuowany jest w północnym krańcu wsi, przy drodze prowadzącej z Stalowej Woli i Jastkowic do Niska przez Kłyżów, Zarzecze, po jej wschodniej stronie.

Pysznica – kościół par. rzymsko-katolicki, fot. P. Błasiak, 2018

Wzniesiony został z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, obustronnie tynkowany. W prezbiterium i nawie głównej sklepienie kolebkowe z lunetami, w nawach bocznych – krzyżowe, zaś w kruchcie i zakrystiach strop płaski. Wieżba dachowa drewniana, krokwiowo – jętkowa. Dach kryty blachą miedzianą. Stolarka okienna metalowa, jedynie w zakrystiach drewniana, ościeżnicowa. Drzwi drewniane, futrynowe, jedno- i dwuskrzydłowe, płycinowe. Schody zewnętrzne i wewnętrzne na chór betonowe, wylewane. Schody na chór muzyczny dwubiegowe, łamane.

Kościół orientowany, założony na planie prostokąta, trójnawowy, z nawą główną i prezbiterium zakończonym półkoliście, równej szerokości i wysokości.

Elewacje otynkowane, na cokole, zwieńczone profilowanym gzymsem. Fasada frontowa z wieżą w narożniku pn. – zach.. W partii przyziemia trójosiowa, na osiach skrajnych ponad drzwiami półkoliście zakończone blendy. Boczne otwory drzwiowe zakończone u góry łukiem odcinkowym, środkowy łukiem pełnym, mieszczącym okno, doświetlające kruchtę środkową. Szczyt od południa

ozdobiony spływem wolutowym, opadającym na ściankę przesłaniającą nawę boczną, zdobiony półkoliście zamkniętymi blendami. Ostatnia kondygnacja wieży z czterech stron trójosiowa, nakryta cebulastym hełmem. Elewacje boczne naw pięcioosiowe. W półkolistym zamknięciu prezbiterium, po jednym, ostrołukowo zakończonym oknie. Elewacja północna zakrystii północnej jednoosiowa, zaś elewacja południowa zakrystii południowej gładka. Elewacja wschodnia zakrystii północnej dwuosiowa, zaś zakrystii południowej jednoosiowa.

We wnętrzu dominuje nawa główna, połączona przestrzennie z prezbiterium tej samej wysokości. Ściany nawy głównej i prezbiterium pokryte polichromią. Chór muzyczny wsparty na trzech półkoliście zamkniętych arkadach, z pełną płycinową balustradą. Na chórze eklektyczny prospekt organowy. W oknach współczesne witraże. W prezbiterium w miejscu ołtarza grupa Ukrzyżowania Chrystusa. Ściany naw bocznych gładkie, opilastrowane, otwierają się do nawy głównej półkoliście zamkniętymi arkadami.

3. Plebania w Jastkowicach – zlokalizowana jest w północnej części wsi, przy ul. Armii Krajowej, po jej wschodniej stronie. Plebania ustawiona kalenicowo do drogi, w północno-zachodniej części placu plebańskiego. Wzniesiona została w latach 30-tych XX wieku za probostwa ks. Jana Wojtasika.

Budynek plebanii wzniesiony został z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, obustronnie tynkowany. Podłogi drewniane, na legarach, w pomieszczeniach reprezentacyjnych parkiety, w pozostałych deskowe. Stropy drewniane, belkowe z tynkowaną podsiębitką. Wieżba dachowa drewniana, konstrukcji krokwiowej ze stolcami. Dach kryty blachą cynkową na rąbek stojący. Stolarka okienna i drzwiowa, drewniana, futrynowa. Budynek na planie litery L. Od frontu dwukondygnacyjny, zaś od podwórza parterowy. Elewacje na cokole. Kondygnacje oddzielone profilowanym gzymsem. Elewacje gładkie. Okna i drzwi bez obramień architektonicznych. W szczycie elewacji północnej i południowej okrągły otwór okienny, obwiedziony płaską obwódką. Do elewacji zachodniej dostawiony przedsionek dostępny od strony północnej. Obiekt jest po generalnym remoncie.

Kapliczki, krzyże przydrożne i figury świętych wrosły w nasz krajobraz i są nieodłącznym jego elementem. Można je spotkać przy drogach, na rozstajach, na leśnych duktach, wśród pól, na rynkach miasteczek czy w przydomowych ogródkach. Tradycja ich wznoszenia sięga początków chrześcijaństwa, kiedy w miejsce pogańskich świątyń, kamienia i innych symboli stawiano krzyż, jako znak zwycięstwa wiary chrześcijańskiej. Spotykane na obszarze gminy kapliczki i figury przydrożne oraz krzyże wzniesione przez wiejskich cieśli, wykute przez ludowych lub na pól ludowych kamieniarzy, są najczęściej bardzo skromne, grubo i nieudolnie wykonane. Wyraźna ich rodzimość oraz dodatnie funkcje w krajobrazie budzą żywe zainteresowanie tymi zabytkami i podkreślają ich znaczenie dla kultury regionu.

*Pysznica – kapliczka
Serca Pana Jezusa,
fot. P. Błasiak, 2018 r.
r.*

*Słomiana – kapliczka MBNP
fot. P. Błasiak, 2018 r.*

*Ruda Jastkowska –
kapliczka MBNP
fot. P. Błasiak, 2018*

Teren gminy Pysznica charakteryzuje do dziś bardzo duża liczba istniejących od dawna przydrożnych krzyży i kapliczek. Stawiano je w miejscach uznanych przez miejscową ludność za szczególnie ważne – przy granicy wsi, na rozstajach dróg itp. Były sposobem przebłagania za winy, uproszenia łask, obroną przez różnymi klęskami żywiołowymi czy epidemiami a czasem miały również upamiętnić jakieś ważne wydarzenie dla mieszkańców jak np. możliwość powrotu do katolicyzmu w 1905 roku. Były też, w latach zaborów stawiane dla potwierdzenia katolickiego (rozumianego jako polskiego) charakteru tych ziem.

Przyczyną stawiania kapliczek była też mała liczba kościołów, a tym samym zbyt duże odległości, aby codziennie udawać się na nabożeństwo np. tzw. Majówki.

Pierwszą grupę stanowią kapliczki w formie ustawionej na wysokim cokole niszy, przykrytej daszkiem siodłowym. Tego rodzaju kapliczka występuje w Pysznicy, przy ul. Wolności. Kapliczki w Rudzie Jastkowskiej, Pysznicy i Słomianej posiadają zdwojoną niszę, umieszczoną jedna nad drugą i nakrytą jest daszkiem dwuspadowym.

Osobną grupę stanowią kapliczki kubaturowe w Kłyżowie, Rędzinach, Ziarnach, Sudolach, Sołtysach oraz Krzakach, ul. Sosnowa (ob. część zagrody mieszkalnej).

*Rędziny – kapliczka, stan obecny
fot. P. Błasiak, 2018 r.*

*Krzaki, ul. Sosnowa – dawna kaplica
stan obecny, fot. P. Błasiak, 2018 r.*

Są to obiekty murowane z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, obustronnie tynkowane.

Nakryte w części nawowej dachem dwuspadowym, zaś w części ołtarzowej dachem trójpołaciowym. Wewnątrz umieszczone ołtarzyki z obrazami Matki Boskiej lub rzeźbami świętych.

*Ruda Jastkowska – kapliczka św. Jana Nep.
fot. P. Błasiak, 2018 r.*

*Chłopska Wola – Kapliczka MB
Częstochow.fot. P. Błasiak, 2018 r.*

Na terenie gminy zachowała się też kapliczka typu domkowego w Rudzie Jastkowskiej. Wykonana w całości z drewna z umieszczoną wewnątrz drewnianą rzeźbą św. Jana Nepomucena. Ten sam typ kapliczki – różniący się jedynie materiałem, z którego została wykonana – reprezentuje kapliczka w Chłopskiej Woli.

Oprócz różnego typu kapliczek na terenie gminy wznoszono także krzyże przydrożne. Wykonywane one były bądź z drewna bądź odlewane z żeliwa. Przykładami żeliwnego krzyża przydrożnego jest krzyż przy ul. Wałowej w Brandwicy. Krzyż ustawiony został na piaskowcowym wysokim postumencie.

Osobliwością tego terenu jest kapliczka w Piskorowym Stawie. Reprezentuje ona połączenie kapliczki dwuniszowej i krzyża przydrożnego.

*Brandwica – krzyż przydrożny,
przy ul. Wałowej, fot. P. Błasiak, 2018 r.*

*Piskorowy Staw – kapliczka
fot. P. Błasiak, 2018 r.*

3. 2. Zabytki ruchome.

a/ wpisane do rejestru zabytków.

Rejestr zabytków ruchomych prowadzony jest (podobnie jak rejestr zabytków nieruchomych) przez wojewódzkiego konserwatora zabytków. Do rejestru wpisuje się zabytek ruchomy na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków na wniosek właściciela tego zabytku.

Wojewódzki Konserwator Zabytków może wydać z urzędu decyzji o wpisie zabytku ruchomego do rejestru zabytków w przypadku uzasadnionej obawy nielegalnego zniszczenia lub nielegalnego wywiezienia zabytku za granicę. Do rejestru zabytków nie wpisuje się zabytku wpisanego do inwentarza muzealnego lub wchodzącego w skład narodowego zasobu bibliotecznego.

Wedle stanu obecnego na terenie gminy Pysznica do rejestru zabytków ruchomych wpisany został zespół pomników nagrobnych (8 szt.) na terenie cmentarza parafialnego w Pysznicy - nr rejestru B-907, dec. z dnia 24.08.2018 r.

3.3. Zabytki archeologiczne.

Gmina Pysznica położona jest w północno – zachodniej części województwa podkarpackiego, pod względem fizjograficznym obejmuje Równinę Biłgorajską zwaną też Równiną Puszczańską ze względu na to, że na znacznym obszarze porasta ją Puszcza Solska i Doliny Dolnego Sanu.

Równina Biłgorajska znajdująca się pomiędzy dolinami Tanwi, Dolnego Sanu oraz Wisły a Wyżyną Lubelską i Roztoczem jest płaskim, rozległym i monotonnym obszarem wznoszącym się przeciętnie na wysokości 164 -206 m n.p.m. Niewielkie urozmaicenie rzeźby terenu stanowią występujące tu sporadycznie wzniesienia wydmore oraz podmokłe zagłębienia z torfowiskami, bagnami, stawami i jeziorkami. Zbudowana jest z osadów fluwiogłacjalnych i jest wyraźnie nadwieszona nad Doliną Sanu. Odwadniana jest przez rzekę Tanew, która oddziela ją od Płaskowyżu Tarnogrodzkiego.

Na zachodzie regionu z południowego wschodu na północny zachód przewija się piękna rzeka San, wzdłuż której ukształtowało się szerokie obniżenie tworzące mezoregion nazywany Doliną Dolnego Sanu, a dawniej również Nadsaniem. W ukształtowaniu doliny, położonej na wysokości 175-190 m zaznaczają się dwie wyraźne terasy. W terenie niższej dodatkowo można wyróżnić terasę dolną- zalewową. Rzeźba doliny ukształtowała się w przeszłości w wyniku wielokrotnego przemieszczania się koryta rzeki, po którym pozostały liczne pozostałości starorzeczy, zwane Sanowiskami, widoczne między innymi w najbliższej okolicy Pysznic. San, zataczając szerokie meandry, płynie na pewnych odcinkach korytem przekopanym podczas regulacji rzeki na przełomie XIX i XX wieku.

Głównym ciekim w obrębie gminy jest rzeka San, która meandruje szeroką doliną z wyraźnymi poziomami terasowymi i starorzeczami. Z prawej strony Sanu wpada do niej rzeka Bukowa oraz kilka niewielkich cieków. Rozbudowana terasa rzeki San i Bukowa, duża ilość cieków wodnych powoduje, że na obszarze gminy Pysznica znajduje się duża ilość stanowisk archeologicznych. Znane są one z badań

stacjonarnych i powierzchniowych wykonanych metodą Archeologicznego Zdjęcia Polski. Stanowiska posiadają różną wartość poznawczą.

Analizując stan osadnictwa prehistorycznego i średniowiecznego na obszarze gminy należ sobie zdawać sprawę z odmiennych niż obecnie warunków naturalnych. Podstawowymi czynnikami determinującymi życie społeczeństw pierwotnych był: klimat, gleby, rzeźba terenu oraz szata roślinna.

Najstarsze ślady osadnictwa pochodzą z okresu paleolitu (ok. 9000 – 8300 lat p. n. e.) i są pozostałością sezonowych obozowisk zakładanych przez wyspecjalizowanych myśliwych. Zamieszkiwane były one przez niewielkie, z reguły kilku lub kilkunastoosobowe grupy łowców, używających do wyrobu narzędzi głównie krzemienia, a także rogu, kości i drewna. Ślady osadnictwa z tego okresu na obszarze gminy występują w Bąkowie st. 1.

Kolejne ślady osadnictwa datowane są na przełom plejstocenu i holocenu, czyli około 8000 lat p. n. e. nazywany jest mezolitem. W tym czasie następuje migracja części wyspecjalizowanych myśliwych na północ i wschodnie obrzeże Bałtyku. Społeczności, które nie migrowały, zdołały przejść proces adaptacji, wytwarzając nowy model gospodarczy i kulturowy, uwidoczony poprzez miniaturyzację i geometryzację narzędzi krzemiennych. Materiał archeologiczny datowany na okres mezolitu (epoka kamienia) na terenie gminy reprezentują stanowiska: Jastkowice st. 1, 2, 3, 6, 9, 11

Pomimo zarysowanych wyżej różnic kulturowych, model ekonomiczny tych społeczności był podobny i stanowił udoskonalenie gospodarki łowiecko – zbierackiej znanej ze schyłkowego paleolitu. Rozprzestrzenienie się lasów zmieniło warunki polowań. Powszechnie używany był łuk. Duże ilości zbrojowników krzemiennych znajdujących się na stanowiskach świadczą o znaczeniu łowiectwa, jako podstawowej formy gospodarczej. Ostrza wykorzystywane były pojedynczo, jako groty strzał lub były składnikami dużych narzędzi kombinowanych typu harpunów. Szczególną odmianę łowiectwa stanowiło rybołówstwo, a o jego znaczeniu świadczy fakt koncentracji osadnictwa w strefie doliny Sanu i Bukowej.

Epoka neolitu (5800 – 2300 lat p. n. e.) wprowadzając gospodarkę wytwórczą związaną z zajęciami rolniczymi (uprawa roli, hodowla zwierząt) doprowadziła do zmiany systemu osadnictwa. Powstały stałe osady, w których jednym z ważniejszych zajęć była produkcja naczyń glinianych.

Kultura pucharów lejkowatych jest pierwszą kulturą neolityczną, której ludność trwale opanowała tereny nad Dolnym i Środkowym Sanem. Należy przypuszczać, że przybyła ona tutaj z terenów położonych po zachodniej stronie Wisły, przede wszystkim z gęsto zaludnionej Wyżyny Sandomierskiej.

Na obszarze gminy osadnictwo tej kultury reprezentowane jest przez stanowiska: Jastkowice st. 16.

Kultura ceramiki sznurowej jest kolejną kulturą neolityczną reprezentowaną na obszarze gminy. Nazwa pochodzi od zdobień ceramiki odciskami sznura. Kulturę tę tworzyły plemiona pochodzące zapewne z terenów zaodrzańskich. Zajęła ona przede wszystkim teren Nizy oraz części Śląska i Małopolski. Ludność tego okresu trudniła się głównie hodowlą zwierząt. Dodatkowym zajęciem było rybołówstwo i zbieractwo. Śladem osadnictwa tejże kultury jest stanowisko: Kłyżów st.20.

Ponadto na obszarze gminy występują stanowiska z epoki neolitu nieokreślone kulturowo. Należą do nich stanowiska: Jastkowice st. 8, 15, Kłyżów st. 14, 16, Pysznica st. 21.

We wczesnym okresie epoki brązu na przełomie III i II tysiąclecia p.n.e. umiejętność obróbki metali dotarła na ziemię polskie. Kultury związane z wczesną epoką brązu w zasadzie jeszcze nie znały technologii wytwarzania brązu jednak pojawiły się pierwsze wytwory z miedzi, srebra i złota pochodzące z importów. Przyniosły je w latach 2300-2100 p.n.e. nowe grupy ludzkie z południa Europy reprezentujące kultury oparte na tradycji kultur ceramiki sznurowej. Na obszarze gminy okres ten reprezentują stanowiska związane z kręgiem kultur postsznurowych: Kłyżów st. 5, 14, 19, Pysznica st. 12.

W starszym okresie epoki brązu, ok. 1700 roku p.n.e. tereny środkowej i wschodniej Polski oraz zachodniej Ukrainy objęte zostają osadnictwem kultury

trzcynieckiej. W międzyrzeczu Wisły i Sanu podstawowe znaczenie miała gospodarka hodowlana i łowiecko-zbieracka, co wynikało przede wszystkim z warunków środowiska naturalnego. Na większości obszaru zajmowanego przez tę kulturę, zwłaszcza poza wyżynami lessowymi, przeważają niewielkie osady z domami konstrukcji słupowej, ze ścianami z plecionki lub pólziemiankami oraz krótkotrwałe obozowiska z zabudową typu szałasowego. Na obszarze gminy osadnictwo tej kultury reprezentowane jest przez stanowiska: Kłyżów st. 20.

W ciągu środkowego (III), młodszego (IV) i późnego (V) okresu epoki brązu ukształtowała się i funkcjonowała tzw. grupa tarnobrzeska kultury łużyckiej. Wchodzi ona w skład wielkiego kompleksu tzw. kultur popielnicowych, obejmującego znaczne partie Europy zachodniej, środkowej i południowej, których wspólnym elementem był ciałopalny obrządek pogrzebowy i dominacja pochówków popielnicowych. Z obszaru gminy znanych jest 16 stanowisk zlokalizowanych w miejscowościach Brandwica, Bąków, Jastkowice, Kłyżów i Pysznica.

W ciągu VI okresu epoki brązu, na bazie kultury łużyckiej rozwinęła się kultura pomorska zwana kulturą urn twarzowych i trwała od okresu halsztackiego po schyłek III wieku p.n.e. . Ludność tej kultury zajmowała się hodowlą oraz po raz pierwszy, uprawą na dużą skalę zbóż głównie żyta. Obrządek pogrzebowy był ciałopalny. Szczątki chowano w grobach skrzyniowych, składających się z kamiennych płyt wkopanych w ziemię, w których składano kilka lub kilkanaście popielnic. Właśnie urny stały się wyróżnikiem dla rozpoznawania tego kręgu kulturowego. Popielnice były stylizowane na popiersia ludzkie, z przedstawieniem ludzkiej twarzy, często przyozdobione kolczykami oraz naszyjnikami bursztynowymi i szklanymi. Ta stylizacja powstała pod wpływem sztuki Etrusków.

Ten rodzaj stanowiska spotykamy w Kłyżowie st. 5.

Pierwsze wieki naszej ery to okres wpływów rzymskich epoki żelaza, kiedy to stwierdza się silne oddziaływanie kultury prowincjonalno - rzymskiej, a nawet dochodziło do kontaktów handlowych z Cesarstwem Rzymskim. Rzymianie

udawali się tutaj w poszukiwaniu cenionego u nich bursztynu, przywożąc w zamian broń, ekskluzywne wyroby lub płacąc pieniędzmi, które są dość częstym znaleziskiem.

W tym też okresie rozwijała się na naszym terenie tzw. kultura przeworska. Na terenie gminy reprezentują ten okres następujące stanowiska: Kłyżów st. 4 i Pysz-nica st. 1, 2.

W wyniku olbrzymich przemieszczeń ludności, jakie miały miejsce pod koniec IV i w V wieku n.e. na ten teren napływała także ludność słowiańska zamieszkująca pierwotnie tereny położone znacznie dalej na Wschodzie. Był to czas, kiedy rozpoczynał się okres zwany wczesnym średniowieczem, trwający aż do połowy XIII w. Od tego czasu możemy mówić o ciągłości osadniczo - kulturowej, a także stosując metodę retrospekcyjną wykorzystać późniejsze przekazy piśmienne. Cały ten okres wczesnego średniowiecza jest mocno zróżnicowany. Na początku mamy do czynienia z jednolitą kulturą na znacznych przestrzeniach i nie-zróżnicowanym społeczeństwem. Od przełomu VII i VIII wieku powstawały pierwsze ugrupowania plemienne, a w X wieku pierwsze organizmy państwowe. Z omawianego okresu pochodzą stanowiska archeologiczne: Jastkowice st. 1, 13, 14, 15, Kłyżów st. 4, 10, 13, 14, 20.

Z okresu średniowiecza pochodzi stanowisko 12 w Kłyżowie.

Wykaz stanowisk archeologicznych gminy Pysz-nica, będących w ewidencji stanowi załącznik nr 2 niniejszego opracowania.

3. 4. Krajobraz kulturowy.

Obszar gminy Pysz-nica pod względem ukształtowania powierzchni jest dość słabo zróżnicowany krajobrazowo. W jego krajobrazie występują płaskodenne doliny rzeczne i wynoszące się ponad ich poziom wysoczyzny zwane płaskowyżami. Rolniczy charakter gminy znajduje odzwierciedlenie krajobrazie, w którym dominują lasy, pola uprawne, przeplatane łąkami i pastwiskami. Wśród pól pojawiają się kępy zadrzewień i zakrzewień oraz niewielkie laski. Krajobraz urozmaicają rzeki (San, Gilówka, Bukowa, Dębowiec), śródpolne oczka wodne,

bagna, torfowiska śródleśne, stawy czy starorzecza (okolice Brandwicy, Jastkowice czy Sudołów). Niewątpliwie bogactwem naturalnym gminy są rozległe i zwarte kompleksy leśne o wybitnych właściwościach przyrodniczych i krajobrazowych, zajmujące środkową część Puszczy Solskiej i Sandomierskiej oraz doliny Sanu.

Z najcenniejszych kompleksów leśnych utworzono w 1984 roku Park Krajobrazowy „Lasy Janowskie”. W jego obrębie znajdują się rezerваты przyrody „Imielity Ług” i „Jastkowice”.

Trzeba zaznaczyć, że tereny rolne, łąkowe i leśne przecinają liczne ciekі wodne, w części uregulowane. Występują tu też sporadycznie wydmy (Lisie Górki, Krzemienne Górki) oraz torfowiska.

Rezerwat przyrody „Jastkowice”

fot. P. Błasiak, 2018 r.

Rezerwat przyrody „Imielity Ług”

fot. P. Błasiak, 2018 r.

Nieodłącznym składnikiem krajobrazu jest zabudowa skupiona we wsiach. Głównymi dominantami krajobrazowymi wyróżniają się wsie: Jastkowice, Pysznica, Kłyżów, Krzaki, w których zlokalizowane są kościoły parafialne.

W krajobrazie gminy eksponowana jest zabudowa miejscowości położonych nad Sanem i Bukową (Pysznica, Sudoły, Jastkowice, Chłopska Wola, Brandwica).

*Kochany – chałupa z lat 40-tych XX w.
fot. P. Błasiak, 2018 r.*

*Jastkowice – plebania z lat 30-tych XX w.
fot. P. Błasiak, 2018 r.*

Osadnictwo gminy Pysznica wykazuje ścisły związek z formami krajobrazu naturalnego. Charakterystyczne jest lokalizowanie zabudowy w jednym rzędzie wzdłuż drogi przebiegającej równoległe do starego koryta rzeki. Najstarsza osada (Jastkowice) o charakterze przedlokacyjnym reprezentuje układ placowy. Centrum osady stanowi owal placu zwany niekiedy nawsiem, przy którym zlokalizowane są obiekty użyteczności publicznej oraz zabudowa mieszkaniowa. Formy osadnictwa

*Pysznica – Budynek dawnej szkoły
fot. P. Błasiak, 2018 r.*

*Jastkowice – Dom ze sklepem
fot. P. Błasiak, 2018 r.*

lokacyjnego (Brandwica) reprezentuje rozproszoną ulicówkę z nawsiem (okres średniowieczny). Osadnictwo okresu nowożytnego reprezentowane jest przez dawne wsie: Bąków (ob. część wsi Brandwica), Chłopska Wola, Kłyżów, Kochany (ob. część wsi Jastkowice), Olszowiec (ob. część wsi Pysznica), Słomiana, Studzieniec oraz Sudoly. Wsie posiadają typ zabudowy: łańcuchowy i wielodrożny.

4. ZADANIA.

Koordinacja form i metod ochrony dziedzictwa kulturowego jest warunkiem podstawowym i niezbędnym do realizacji zadań wytyczonych w Programie opieki nad zabytkami.

Można to osiągnąć poprzez:

- uwzględnienie warunków ochrony zabytków (w tym krajobrazu kulturowego) i dziedzictwa archeologicznego łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody, równowagi ekologicznej w planach rozwoju gminy,
- włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań priorytetowych, wynikających z koncepcji zagospodarowania przestrzennego gminy,
- uwzględnianie w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i planach zagospodarowania przestrzennego
- ochrony krajobrazu naturalnego, związanego z założeniami ruralistycznymi,
- wykorzystanie nowej formy prawnej ochrony zabytków jaką stanowi park kulturowy,
- przeciwdziałanie tendencjom rozpraszania zabudowy wsi,
- uwzględnianie w Studiach uwarunkowań i planach zagospodarowania przestrzennego problematyki form zabudowy tradycyjnej oraz egzekwowanie nawiązywania w nowych budynkach do lokalnych form i materiałów.

4. 1. Ochrona dziedzictwa kulturowego i układów ruralistycznych na obszarach wiejskich.

- Staranne planowanie przestrzenne wsi, respektujące wartości układu ruralistycznego,
- Nawiązanie w nowej architekturze do lokalnych wzorów i materiałów (regionalizm) i konsekwentnego egzekwowania praw w tym zakresie,
- Opracowanie katalogu form budownictwa regionalnego i jego praktyczne wykorzystanie przy realizacji nowych inwestycji przede wszystkim w zakresie budownictwa mieszkalnego, zwłaszcza na obszarach stref ochrony konserwatorskiej i historyczne ukształtowanych i czytelnych do dziś układów przestrzennych,
 - Ochrona najcenniejszych obiektów „in situ”,
 - Wspieranie rozwoju gospodarstw agroturystycznych zabytkowych obiektach budownictwa drewnianego, oferujących wypoczynek i rozrywkę (regionalne potrawy, zwyczaje, itp.)
 - Wspieranie folkloru oraz zanikających zawodów.

4. 2. Opieka nad zabytkami nieruchomymi ze szczególnym uwzględnieniem obiektów i zespołów obiektów, charakterystycznych dla gminy i obszaru kulturowego, na którym zlokalizowana jest gmina.

- Podjęcie działań zmierzających do objęcia ochroną prawną poprzez wpis do rejestru zabytków obiektów zabytkowych o znaczących dla regionu wartościach historycznych, artystycznych i naukowych.

Proponuje się uwzględnienie w w/w działaniach następujących obiektów:

- Kościół parafialny p.w. Przemienienia Pańskiego w Jastkowicach,
- Kościół parafialny p.w. Podwyższenia Krzyża i św. Jana Chrzciciela w Pyszniczy,
- Budynek plebanii w Jastkowicach.

- Prowadzenie prac remontowych w obiektach zabytkowych, stanowiących własność władz samorządowych, zgodnie z zaleceniami konserwatorskimi.

W pierwszej kolejności należy wykonać:

- Prace remontowe i konserwatorskie przy obiektach znajdujących się w złym stanie, a prezentujących wartości zabytkowe lub historyczne i walory architektoniczne;
- Działania zmierzające do kompleksowej rewaloryzacji d. plebanii w Pysznicy - (Kontynuacja prac remontowych);
- Starania o zachowanie i ochronę drewnianego budownictwa w gminie; zachowanie nielicznych już „enklaw” tego budownictwa „in situ”;
- Wspieranie rozwoju gospodarstw agroturystycznych organizowanych w zabytkowych budynkach jako jedna z możliwych form ratowania niedoinwestowanych, niszczących i ginących z krajobrazu obiektów drewnianych;
- Zapewnienie respektowania wymogów ochrony konserwatorskiej w stosunku do obiektów i zespołów zabytkowych wpisanych do rejestru zabytków oraz znajdujących się w strefach ochrony konserwatorskiej;
- Prowadzenie w pierwszej kolejności prac zabezpieczających i powstrzymujących proces destrukcji, remontowanie zgodnie z wymogami konserwatorskimi, preferowanie działań zabezpieczających autentyczną substancję zabytkową;
- Eliminowanie prac adaptacyjnych i remontowych przeprowadzanych ze szkodą dla substancji zabytkowej obiektu.
- Reagowanie samorządu na brak należytej dbałości właścicieli o bieżące utrzymanie zabytków, w konsekwencji prowadzące do uszkodzeń i zniszczeń.
- Przy sprzedaży przez gminę obiektów zabytkowych preferowanie inwestorów zobowiązujących się do właściwego zagospodarowania obiektów nieużytkowanych.
- Wdrożenie systemu wsparcia finansowego dla właścicieli i użytkowników zabytkowych obiektów (wpisanych do rejestru i do gminnej ewidencji

zabytków) przeznaczonego na wykonanie remontów i konserwacji budynków (ulgi podatkowe, finansowanie prac inwentaryzacyjnych i dokumentacyjnych, współfinansowanie remontów).

- Przestrzeganie podstawowych wymogów estetyki w stosunku do zabytkowych obiektów i zespołów, ze szczególnym uwzględnieniem zasad konserwatorskich dotyczących umieszczania reklam, kolorystyki elewacji oraz poprzez działania niskonakładowe jak: bieżąca konserwacja, uporządkowanie obejścia, urządzenie zieleni, wymiana nieestetycznych współczesnych ogrodzeń.
- Zwracanie uwagi w trakcie wykonywania remontów zabytkowych kapliczek na zachowanie lub przywracanie ich pierwotnej, tradycyjnej bryły, formy, stylu, materiałów, pokrycia dachowego, wystroju i detalu architektonicznego itp.
- Podjęcie działań mających na celu zaktualizowanie gminnej ewidencji zabytków w formie kart ewidencyjnych i jej dalsze prowadzenie poprzez:
 - 1) Monitoring dotyczący stanu zachowania obiektów zabytkowych, prowadzonych prac remontowych i konserwatorskich oraz bieżące wprowadzanie danych do komputerowej bazy ewidencji gminnej.
 - 2) Wypracowanie zasad wymiany informacji i aktualizacji danych dotyczących obiektów zabytkowych, objętych gminną ewidencją zabytków pomiędzy Urzędem Ochrony Zabytków – Delegatura w Tarnobrzegu a Urzędem Gminy w Pysznicy.
 - 3) opracowanie katalogu form budownictwa regionalnego i jego praktyczne wykorzystanie przy realizacji nowych inwestycji , przede wszystkim w zakresie budownictwa mieszkalnego, zwłaszcza na obszarach historycznie ukształtowanych i czytelnych do dziś układów przestrzennych.
 - 4) przeprowadzenie prac konserwatorskich zabytkowych nagrobków znajdujących się na cmentarzu parafialnym w Pysznicy,
 - 5) Na terenie cmentarza parafialnego w Pysznicy należy wydzielić specjalny teren i urządzić tam lapidarium, w którym godne miejsce znalazłyby pomniki

usuwane z miejsc wtórnych pochówków, a które ze względów historycznych i artystycznych powinny być zachowane.

4. 3. Opieka nad zabytkami ruchomymi.

- Wspieranie prac konserwatorskich zespołów zabytków ruchomych w kościele parafialnym w Pyszniczy, Jastkowicach i kaplicy w Olszowcu.
- Podjęcie działań w zakresie ochrony zabytkowego wyposażenia kapliczek przydrożnych drogą wymiany oryginałów na kopie oraz umieszczanie zabytków w zbiorach publicznych (państwowych i kościelnych).
- Zwracanie uwagi w trakcie wykonywania remontów zabytkowych kapliczek, figur i krzyży przydrożnych na zachowanie lub przywrócenie ich pierwotnej, tradycyjnej formy, stylu, materiałów, pokrycia dachowego, wystroju i detalu architektonicznego.

4. 4. Opieka nad zabytkami archeologicznymi.

Dziedzictwo archeologiczne ma zasadnicze znaczenie dla wiedzy o historii ludzkości. Skutki ostatnich wojen, industrializacja, nielegalne i nienaukowe wykopaliska sprawiły, że wśród europejskiej społeczności wzrosła świadomość w tym zakresie. W styczniu 1992 roku w La Valetta przyjęto Europejską Konwencję o ochronie dziedzictwa archeologicznego, nakładając na sygnatariuszy obowiązek objęcia przez państwo ochroną relikwów przeszłości oraz właściwego kształtowania prawa w celu jej ochrony. Polska jest sygnatariuszem tej konwencji.

- Dla właściwej i pełnej ochrony dziedzictwa i środowiska kulturowego ważne jest rozpoznanie i zbadanie materiału archeologicznego. Podstawowym programem badawczym, realizowanym w Polsce od połowy lat 70-tych XX wieku, którego celem jest rejestracja stanowisk archeologicznych w oparciu o badania powierzchniowe jest Archeologiczne Zdjęcie Polski (AZP). Na podstawie wyników tworzony jest wykaz stanowisk archeologicznych w obrębie terenu, stanowiącego fragment umownie podzielonego obszaru Polski (prostokąt o powierzchni ok. 35 km²).

Ilość stanowisk na poszczególnych obszarach jest zróżnicowana, zestawienie liczbowe jest ciągle aktualizowane. Niewielki procent wszystkich stanowisk jest dogłębnie przebadany. Dla gminy Pysznica wykonano AZP na przełomie lat 80-tych i 90-tych XX wieku.

- Stanowiska archeologiczne ze względu na położenie (w dużej masie) na polach uprawnych są zagrożone dewastacją i nieodwracalną utratą. Wśród miejscowej ludności nie ma świadomości wieku owych zabytków. Ochrona stanowisk archeologicznych często to tylko dobra wola użytkownika pola. Trudno winić miejscową ludność za nienależytą dbałość, ale brak aktualnej wiedzy prowadzi właśnie w tym kierunku.
- Obszar gminy Pysznica charakteryzuje się występowaniem interesujących stanowisk archeologicznych. Część z nich należałoby objąć badaniami wykopaliskowymi, które umożliwiłyby ich pełniejszą charakterystykę. Rozpoznanie należałoby przeprowadzić na stanowiskach z wszystkich okresów; wydają się, że ważne byłyby stanowiska, na których stwierdzono wielofazowość zasiedlenia.
- Wszelkie prace ziemne w obrębie zlokalizowanych stanowisk archeologicznych prowadzić w porozumieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

4. 5. Ochrona wartości niematerialnych.

- Pielęgnowanie (ochrona) tożsamości kulturowej regionu, wzmocnienie procesów integracyjnych w społeczności lokalnej.
- Utrwalenie w świadomości społecznej tzw. tradycji miejsca, lokalizacji nieistniejących obiektów o znaczeniu dla historii regionu.
- Używanie i stosowanie (także w stosunku do nowo powstających zespołów zabudowy) historycznych nazw miejscowych – przysiółków, historycznych nazw ulic itp., inicjowanie nowego nazewnictwa lub zmian w istniejącym nazewnictwie, promujących lokalną historię i lokalne tradycje.
- Utrzymanie i bieżąca konserwacja figur przydrożnych i pomników połączone z kultywowaniem, dokumentowaniem i upowszechnianiem tradycji związanej z tymi obiektami.

- Upamiętnianie i utrwalanie w pamięci mieszkańców, zwłaszcza młodego pokolenia, ważnych wydarzeń historycznych, wybitnych postaci związanych z regionem itp., poprzez działalność wydawniczą (regionalia), prowadzenie lekcji nt. przeszłości kultury regionu, organizowanie okazjonalnych wystaw i ekspozycji itp.,
- Wspieranie lokalnych inicjatyw zmierzających do udokumentowania, zachowania, kultywowania, wartości niematerialnych (pieśni, podania, legendy, tradycje związane z ważnymi wydarzeniami rodzinnymi jak śluby czy pogrzeby, tradycje związane ze świętami, potrawy regionalne, nazwy miejscowe).
- Otaczanie opieką historycznych miejsc kultu religijnego.
- Wspieranie i promowanie lokalnych inicjatyw – imprez kultywujących tradycje, regionalny strój, obrzędy.

4. 6. Praktyczne wykorzystanie zasobów dziedzictwa kulturowego.

4. 6. 1. Rozwój turystyki i działania promocyjne:

a/ kreowanie szlaków edukacyjno – turystycznych po zasobach dziedzictwa kulturowego gminy,

b/ wspieranie rozwoju agroturystyki z wykorzystaniem zabytkowych obiektów budownictwa drewnianego,

c/ wykorzystanie zasobów kulturowych w promocji gminy i intensyfikacji jej rozwoju, szczególnie obszarów wiejskich np. w powiązaniu z ochroną środowiska, inwestycjami w otoczeniu rolnictwa, ochroną tradycyjnych form gospodarowania.

4. 6. 2. Działania edukacyjne:

a/ inicjowanie i wspieranie wydawnictw obejmujących zagadnienia ochrony dóbr kultury oraz dalszy rozwój strony internetowej gminy, a zwłaszcza galerii *Warto zobaczyć* poprzez uzupełnienie opisów dot. prezentowanych obiektów,

b/ budowanie klimatu społecznego zrozumienia i akceptacji dla idei ochrony i dawności zabytków odczytywanych jako źródło tożsamości, wiedzy i dumy z przeszłości, tradycji, wiedzy o sposobie życia i pracy przodków.

c/ wspieranie inicjatyw mających na celu edukowanie społeczeństwa, zwłaszcza dzieci i młodzieży na rzecz ochrony dziedzictwa, ze szczególnym uwzględnieniem tradycji lokalnych i idei małych ojczyzn.

d/ popularyzacja opieki nad zabytkami poprzez wszelkiego rodzaju konkursy premiujące wiedzę i znanstwo dziedzictwa kulturowego.

e/ wspieranie inicjatyw mających na celu edukowanie, zwłaszcza dzieci i młodzieży na rzecz ochrony dziedzictwa archeologicznego.

f/ inicjowanie i wspieranie rozwoju szkolnych izb tradycji (gromadzących dawne i współczesne fotografie dokumentujące przestrzeń kulturową; przedmioty użytku codziennego przodków itd.

5. INSTRUMENTARIUM REALIZACJI GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI GMINY PYSZNICA.

Zakłada się, że zadania określone w Programie opieki nad zabytkami gminy Pysznica będą realizowane wyniku następujących działań:

a/ ścisła współpraca władz samorządowych z wojewódzkim konserwatorem zabytków oraz właścicielami i użytkownikami obiektów zabytkowych, parafiami, organizacjami pozarządowymi, stowarzyszeniami regionalnymi ośrodkami naukowymi.

b/ działania własne władz samorządowych:

* **prawne** – sporządzenie i uchwalenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, wnioskowanie o wpis do rejestru zabytków województwa podkarpackiego obiektów, które winny być objęte ochroną, powoływanie parków kulturowych.

* **finansowe** – należyte utrzymywanie, wykonywanie remontów i prac konserwatorskich przy obiektach zabytkowych, będących własnością gminy oraz

stosowanie systemu dotacji i ulg finansowych, nagród czy zachęt dla właścicieli i użytkowników obiektów zabytkowych.

* **programowe** – realizacja projektów i programów regionalnych

* **działania promocyjne i edukacyjne.**

c/ działania w ramach programów dofinansowywanych z funduszy Unii Europejskiej

Zgodnie z zapisami Ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami prezydent, burmistrz, wójt ma obowiązek sporządzania, co dwa lata sprawozdania z realizacji programu, które przedstawia radzie gminy.

Zaleca się, aby sprawozdania te były przekazywane do wiadomości Urzędu Ochrony Zabytków – Delegatura w Tarnobrzegu.

Kolejna edycja (aktualizacja gminnego programu opieki nad zabytkami gminy Pysznica ma być opracowana po czterech latach od przyjęcia go przez Radę Gminy Pysznica.

6. ZASADY OCENY REALIZACJI GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

Na mocy art. 87 ust.1 i ust.5 *Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* Gminny Program Opieki nad Zabytkami jest sporządzany na okres 4 lat, co 2 lata wójt (burmistrz, prezydent) sporządza sprawozdanie z jego realizacji, które przedstawia Radzie Gminy (Miasta). Wskazane jest, aby sprawozdania z realizacji Programu były przekazywane do wiadomości Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Sprawozdanie powinno określać poziom realizacji gminnego programu oraz efektywność wykonania planowanych zadań, w tym m.in.):

- poziom (w % bądź liczbach wydatków budżetu Gminy na ochronę i opiekę nad zabytkami,
- wartość finansową wykonanych/dofinansowanych prac remontowo - konserwatorskich przy zabytkach,
- liczba obiektów poddanych tym pracom,

- poziom (w %) objęcia terenu Gminy miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego,
- liczba wniosków o wpis do rejestru zabytków obszarów, obiektów i zespołów zabytkowych,
- liczba utworzonych szlaków turystycznych,
- liczba wydanych wydawnictw, liczba szkoleń, imprez związanych z ochroną dziedzictwa kulturowego itd.
- liczba osób zatrudnionych w agroturystyce i dziedzinach związanych z ochroną zabytków.

7. ŹRÓDŁA FINANSOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI GMINY PYSZNICA.

Przygotowany program jest zbiorem celów dla gminy jako terytorium administracyjnego, a nie władz samorządowych, także źródła finansowania nie odnoszą się wyłącznie do środków, którymi dysponować może samorząd. Zakłada się, zatem, że źródłem finansowania zadań będą zarówno środki, które pozostają w dyspozycji lub zasięgu władz samorządowych, jak również inne źródła (prywatne, rządowe itp.). Jest to o tyle istotne, iż duża część źródeł zewnętrznych wymaga zapewnienia wkładu własnego we współfinansowanych przez nie projektach. Regularne zabezpieczanie środków z budżetu gminy pozwoli na podjęcie powolnych, ale systematycznych kroków w kierunku ratowania kolejnych obiektów dziedzictwa kulturowego.

Podstawową zasadę finansowania zadań z zakresu opieki nad zabytkami określa *Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* z dnia 23 lipca 2003 roku.

Zgodnie z zapisami zawartymi w rozdziale 7 w/w Ustawy, obowiązek sprawowania opieki nad zabytkami, w tym finansowania prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku spoczywa na osobie fizycznej lub jednostce organizacyjnej posiadającej tytuł prawny do zabytku. Dla jednostki samorządu terytorialnego, posiadającej w/w tytuł prawny do obiektu, opieka nad zabytkiem jest jej zadaniem własnym.

Źródła zewnętrznego finansowania można podzielić następująco:

Źródła krajowe:

1. dotacje ministra kultury
2. programy operacyjne Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego
3. promesa Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
4. dotacje wojewódzkiego konserwatora zabytków
5. dotacje powiatowe
6. dotacje gminne
7. dotacje samorządu wojewódzkiego

Źródła zagraniczne:

1. źródła unijne w ramach funduszy strukturalnych
2. źródła pozaunijne - Mechanizm Norweski i Mechanizm Finansowy EOG

7.1 Źródła krajowe

DOTACJE NA DOFINANSOWANIE PRAC KONSERWATORSKICH, RESTAURATORSKICH LUB ROBÓT BUDOWLANYCH UDZIELANE PRZEZ MINISTRA WŁAŚCIWEGO DS. KULTURY ORAZ PROGRAMY OPERACYJNE MINISTERSTWA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

Ogłaszane decyzją Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego programy operacyjne stanowią podstawę ubiegania się o środki ministerialne na zadania z zakresu kultury realizowane przez jednostki samorządu terytorialnego, instytucje kultury, instytucje filmowe, szkoły i uczelnie artystyczne, organizacje pozarządowe oraz podmioty gospodarcze. Programy operacyjne określają: cele, zadania, typy projektów, alokację finansową, uprawnionych wnioskodawców, tryb naboru i wyboru wniosków, kryteria oceny, zobowiązania wnioskodawców, wskaźniki monitoringu. Przy ocenie wniosków branych jest pod uwagę wiele kryteriów, m.in.: wartość merytoryczna, zakorzenienie w tradycji, zasadność realizacji projektu, wiarygodność organizatora, efektywność wykorzystania środków. Programy są ogłaszane rokrocznie, z reguły w kilku priorytetach.

Celem **Programu „Dziedzictwo kulturowe”** jest ochrona polskiego dziedzictwa kulturowego w kraju i za granicą, wspieranie działalności muzeów oraz popularyzacja kultury ludowej.

Program „Dziedzictwo kulturowe” składa się z następujących priorytetów:

a/ Ochrona zabytków

Strategicznym celem priorytetu jest zachowanie materialnego dziedzictwa kulturowego, realizowane poprzez konserwację i rewaloryzację zabytków nieruchomych i ruchomych oraz ich udostępnianie na cele publiczne.

Kluczowe dla realizacji celów priorytetu są zadania prowadzące do zabezpieczenia, zachowania i utrwalenia substancji zabytku. W ramach priorytetu dofinansowania nie mogą zaś uzyskać projekty zakładające adaptację, przebudowę obiektów zabytkowych lub ich znaczącą rekonstrukcję. W pierwszej kolejności wsparcie otrzymywać będą obiekty najbardziej zagrożone oraz zabytki najcenniejsze – wpisane na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Przyrodniczego Ludzkości UNESCO, uznane za Pomniki Historii oraz te, posiadające wyjątkową wartość historyczną, artystyczną lub naukową.

Biorąc pod uwagę fakt, że priorytet ma charakter ogólnopolski, szczególny nacisk kładziony jest też na projekty uwzględniające rolę zabytków w rozwoju turystyki. Dlatego istotnym celem priorytetu jest kierowanie pomocy dla cennych obiektów położonych na terenach uboższych gospodarczo i turystycznie, czego efektem będzie zwiększenie dostępności do zabytków, podniesienie atrakcyjność regionów i wykorzystanie przez nie potencjału związanego z posiadaniem dziedzictwem kulturowym.

Mimo, że określone regulaminem zasady dopuszczają możliwość całkowitego finansowania zadania, to wsparcie takie będzie można otrzymać tylko w szczególnych przypadkach, gdy zabytek posiada wyjątkową wartość historyczną, artystyczną i naukową, wymaga przeprowadzenia złożonych pod względem technologicznym prac lub, gdy stan zabytku wymaga niezwłocznego podjęcia prac.

Istotnym elementem brany pod uwagę przy ocenie organizatorów będzie ich doświadczenie, podejmowanie w przeszłości działań zmierzających do zabezpieczenia obiektu zabytkowego oraz umiejętność pozyskiwania innych niż ministerialne środków na realizację zadania, a także zdolność do maksymalnego wykorzystania w przyszłości potencjału dofinansowanej inwestycji. Kluczowym efektem działań realizowanych w ramach priorytetu winno być stworzenie trwałych podstaw dla harmonijnego funkcjonowania obiektów zabytkowych we współczesnym, podlegającym dynamicznym, nierzadko nieodwracalnym zmianom otoczeniu. Dzięki realizacji nakreślonych wyżej celów obiekty zabytkowe, zachowując status materialnych świadectw minionych wieków, pozostaną integralną, pełnoprawną częścią czasów obecnych i przyszłych.

W ramach priorytetu można ubiegać się o dofinansowanie następujących rodzajów zadań:

1. Prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków planowanych do przeprowadzenia w roku udzielenia dofinansowania;
2. Prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków przeprowadzonych w okresie trzech lat poprzedzających rok złożenia wniosku (po wykonaniu wszystkich prac lub robót określonych w pozwoleniu wydanym przez wojewódzkiego konserwatora zabytków).
3. W przypadku zadań określonych w ust. 1 można ubiegać się wyłącznie o dofinansowanie kosztów określonych w art. 77. ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1446, z późn. zm.).
4. Do priorytetu nie kwalifikują się zadania, które są współfinansowane ze środków europejskich.

Uprawnieni wnioskodawcy :

1. O dofinansowanie w ramach priorytetu mogą ubiegać się podmioty prawa polskiego – osoby fizyczne, jednostki samorządu terytorialnego lub inne

jednostki organizacyjne, będące właścicielem lub posiadaczem zabytku wpisanego do rejestru albo posiadające taki zabytek w trwałym zarządzie.

2. W przypadku zadań określonych w § 1 ust. 1 pkt. 2 regulaminu tego priorytetu o dofinansowanie ubiegać mogą się wyłącznie wnioskodawcy, których działalność nie jest finansowana ze środków publicznych.

3. O dofinansowanie w ramach priorytetu nie mogą ubiegać się państwowe instytucje kultury, publiczne szkoły oraz uczelnie wyższe, uczelnie artystyczne oraz inne podmioty, o których mowa w art. 72 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Tryb naboru: do 30 listopada br. i 31 marca następnego. Nabory listopadowe zazwyczaj wyczerpują alokację na dany rok.

1. Minimalna kwota wnioskowanego dofinansowania wynosi 25 000,00 zł.

2. W szczególnych przypadkach minister może przyznać dofinansowanie w kwocie niższej od minimalnej kwoty wnioskowanej.

3. Dofinansowanie, zgodnie z art. 77 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, może być udzielone w wysokości do 50% nakładów koniecznych.

4. W przypadkach określonych w art. 8 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, dofinansowanie może być udzielone w kwocie do 100% nakładów koniecznych.

5. Wnioskodawca ubiegający się o kwotę wyższą niż 50% nakładów koniecznych zobowiązany jest umieścić we wniosku stosowną informację na ten temat wraz z uzasadnieniem. Wniosek niezawierający takiego uzasadnienia zostanie odrzucony jako błędny formalnie.

Na podstawie art. 77 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami dotacja na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane może obejmować nakłady konieczne na:

1. sporządzenie ekspertyz technicznych i konserwatorskich

2. przeprowadzenie badań konserwatorskich lub architektonicznych;
3. wykonanie dokumentacji konserwatorskiej;
4. opracowanie programu prac konserwatorskich i restauratorskich;
5. wykonanie projektu budowlanego zgodnie z przepisami Prawa budowlanego;
6. sporządzenie projektu odtworzenia kompozycji wnętrz;
7. zabezpieczenie, zachowanie i utrwalenie substancji zabytku;
8. stabilizację konstrukcyjną części składowych zabytku lub ich odtworzenie w zakresie niezbędnym dla zachowania tego zabytku;
9. odnowienie lub uzupełnienie tynków i okładzin architektonicznych albo ich całkowite odtworzenie, z uwzględnieniem charakterystycznej dla tego zabytku kolorystyki;
10. odtworzenie zniszczonej przynależności zabytku, jeżeli odtworzenie to nie przekracza 50% oryginalnej substancji tej przynależności;
11. odnowienie lub całkowite odtworzenie okien, w tym ościeżnic i okiennic, zewnętrznych drzwi i drzwi, więźby dachowej, pokrycia dachowego, rynien i rur spustowych;
12. modernizację instalacji elektrycznej w zabytkach drewnianych lub w zabytkach, które posiadają oryginalne, wykonane z drewna części składowe i przynależności;
13. wykonanie izolacji przeciwwilgociowej;
14. uzupełnianie narysów ziemnych dzieł architektury obronnej oraz zabytków archeologicznych nieruchomości o własnych formach krajobrazowych;
15. działania zmierzające do wyeksponowania istniejących, oryginalnych elementów zabytkowego układu parku lub ogrodu;
16. zakup materiałów konserwatorskich i budowlanych, niezbędnych do wykonania prac i robót przy zabytku wpisanym do rejestru, o których mowa w pkt. 7-15;

17. zakup i montaż instalacji przeciwłamaniowej oraz przeciwpożarowej i odgromowej.

UWAGA!!! - Sporządzenie ekspertyz, badań, dokumentacji, programów lub projektów stanowi koszty kwalifikowane jedynie w przypadku, gdy są częścią prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych, bądź wynikają z prowadzonych prac i są wykonywane po dacie podpisania umowy o dotację.

b. Ochrona zabytków archeologicznych

Strategicznym celem priorytetu jest ochrona dziedzictwa archeologicznego poprzez wspieranie kluczowych dla tego obszaru zadań, obejmujących nieinwazyjne badania archeologiczne, ewidencję i inwentaryzację zabytków archeologicznych oraz opracowanie i publikację wyników przeprowadzonych badań archeologicznych. Cel ten został sformułowany w oparciu o fundamentalną dla ochrony dziedzictwa kulturowego zasadę zrównoważonego rozwoju, która dopuszcza inwazyjne metody badawcze jedynie w ostateczności, gdy stanowisko (zabytek archeologiczny) narażone jest na bezpośrednie zniszczenie spowodowane oddziaływaniem przyrodniczym, bądź działaniami człowieka.

Stąd zadaniem priorytetu jest wspieranie i promocja badań prowadzonych metodami niedestrukcyjnymi, wykorzystującymi techniki tradycyjne oraz nowoczesne osiągnięcia techniczne, a także publikacja ich wyników. Nie będą natomiast wspierane projekty, które prowadzą do niszczenia stanowisk archeologicznych (np. poprzedzające rekonstrukcje na stanowisku archeologicznym).

Ze względu na rozległość, różnorodność, a zwłaszcza nieodnawialność zasobów tworzących dziedzictwo archeologiczne oraz złożoność procesów związanych z jego badaniem i ochroną, kluczowe dla właściwej realizacji celów priorytetu jest nie tylko zachowanie wysokiej wartości naukowej i poznawczej prowadzonych działań, lecz również przestrzeganie w trakcie ich realizacji określonych norm międzynarodowych, wskazanych w Europejskiej konwencji o ochronie dziedzictwa archeologicznego (Konwencja Maltańska) i Międzynarodowej Karcie Ochrony i Zarządzania Dziedzictwem Archeologicznym

ICOMOS (Karta Lozańska). Zadania finansowane z ramach priorytetu powinny być realizowane zgodnie z tymi zasadami. Szczególnie istotne jest upowszechnianie wyników badań już zakończonych, które do tej pory nie doczekały się opracowania i publikacji, stąd projekty podejmujące takie zagadnienia będą wyżej oceniane.

Biorąc pod uwagę fakt, że istotnym czynnikiem, umożliwiającym skuteczną realizację projektów o wyżej nakreślonym profilu, jest stabilność finansowa i organizacyjna, w ramach priorytetu rozszerzony zostaje zakres finansowania zadań w trybie wieloletnim, a suma dofinansowań udzielanych w tym trybie może wynieść do 40% budżetu priorytetu.

Wsparcie finansowe udzielane będzie tym projektom, których autorzy, dysponując niezbędnym doświadczeniem oraz zapleczem organizacyjnym i naukowym, gwarantują stabilność działania oraz wysoki poziom kadry odpowiedzialnej za realizację podjętych zamierzeń merytorycznych.

Zasadniczym efektem działań finansowanych w ramach priorytetu powinno być upowszechnienie w środowisku naukowym i konserwatorskim wyników przeprowadzonych dotychczas badań, co pozwoli na wykorzystanie ich do świadomej i zrównoważonej ochrony dziedzictwa. Równoległe działania te powinny rozwijać świadomość społeczną, zarówno, jeśli chodzi o wartość dziedzictwa archeologicznego, jak i potrzebę jego zachowania i ochrony, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju.

W ramach priorytetu można ubiegać się o dofinansowanie następujących rodzajów zadań, służących ochronie dziedzictwa archeologicznego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) ewidencja i inwentaryzacja zabytków archeologicznych metodą badań powierzchniowych, w tym kontynuacja badań w ramach programu Archeologiczne Zdjęcie Polski oraz weryfikacja badań dotychczasowych;
- 2) nieinwazyjne badania archeologiczne, niezwiązane z planowanymi bądź realizowanymi inwestycjami, wykorzystujące nowoczesne metody i sprzęt;

3) opracowanie, wraz z obowiązkową publikacją książkową, wyników przeprowadzonych badań archeologicznych, w tym analiza i konserwacja pozyskanych w ramach tych badań zabytków.

W przypadku wyników archeologicznych badań poprzedzających inwestycje, dofinansowane mogą być wyłącznie koszty opracowania redakcyjnego i publikacji książkowej oraz ewentualnych dodatkowych analiz, które nie zostały wykonane w ramach umowy z inwestorem.

O dofinansowanie w ramach priorytetu ubiegać się mogą następujące podmioty prawa polskiego:

- 1) samorządowe instytucje kultury;
- 2) państwowe instytucje kultury;
- 3) organizacje pozarządowe;
- 4) publiczne uczelnie akademickie;
- 5) niepubliczne uczelnie akademickie;
- 6) podmioty prowadzące działalność gospodarczą.

1. Minimalna kwota wnioskowanego dofinansowania wynosi 30 000 zł.

2. W szczególnych przypadkach minister może przyznać dofinansowanie w kwocie niższej od minimalnej kwoty wnioskowanej.

3. Maksymalna kwota wnioskowanego dofinansowania wynosi 200 000 zł oraz nie może przekraczać 85% budżetu przedstawionego we wniosku.

Wnioskodawca może ubiegać się o dofinansowanie zadania na okres dwóch kolejnych lat. Zadania dwuletnie muszą spełniać następujące warunki:

- 1) wnioskodawca przedstawia w formularzu wniosku odrębne kosztorysy i harmonogramy na każdy rok realizacji zadania;
- 2) w każdym roku realizacji zadania obowiązują wymagania odnośnie minimalnej i maksymalnej kwoty dofinansowania wnioskowanego na dany rok realizacji, określone w § 14 ust. 1 i ust. 3 regulaminu priorytetu;

3) w każdym roku realizacji zadania obowiązują wymagania odnośnie procentowego udziału dofinansowania ministra w stosunku do rocznego budżetu zadania określone w § 14 ust. 3 regulaminu priorytetu, z zastrzeżeniem § 14 ust. 7-9

W przypadku pozytywnego rozpatrzenia wniosku, określona zostaje całościowa kwota dofinansowania wraz z podziałem na każdy rok realizacji.

Koszty kwalifikowane:

1. Honoraria i wynagrodzenia:

- wykonawców badań, dokumentacji, konserwacji i analiz specjalistycznych,
- autorów tekstów i opracowań,
- redaktorów, tłumaczy i recenzentów tekstów do publikacji.

2. Zakup usług związanych z realizacją zadania:

- analizy i badania specjalistyczne, np. metalograficzne, dendrologiczne,
- wykonanie dokumentacji, także w formie cyfrowej (np. modele 3D, skany),
- konserwacja zabytków ruchomych,
- wykonanie zdjęć lotniczych,
- badania nieinwazyjne, np. geomagnetyczne, elektrooporowe

3. Koszty związane z publikacją, w tym:

- projekt, skład, łamanie, druk,
- opracowanie fotografii i ilustracji,
- tłoczenie płyt,
- publikacja w internecie.

4. Organizacja realizacji zadania, w tym:

- wynajęcie sprzętu niezbędnego do wykonania badań,
- zakup map niezbędnych do realizacji zadania,

- zakup niezbędnych materiałów biurowych,
- koszty transportu i wyjazdów w teren (z wyłączeniem noclegów),
- koordynacja zadania,
- obsługa finansowo-księgową (nie dotyczy instytucji kultury oraz uczelni).

5. Promocja zadania, w tym: ogłoszenia w mediach i internecie, ulotki i broszury reklamowe, organizacja wystaw, spotkań i konferencji (ale nie udział w konferencjach organizowanych przez inne podmioty).

Koszty promocji nie powinny przekraczać 10% budżetu zadania.

c. Rozwój infrastruktury kultury – Infrastruktura kultury

Celem Programu „Rozwój infrastruktury kultury” jest wsparcie infrastruktury i poprawa funkcjonowania podmiotów prowadzących działalność kulturalną, szkół i uczelni artystycznych oraz domów kultury.

Celem priorytetu jest stworzenie optymalnych warunków dla prowadzenia działalności kulturalnej, poprzez modernizację i rozbudowę infrastruktury instytucji kultury, a także innych podmiotów działających w tym obszarze.

Od wielu lat sytuacja podmiotów działających w sferze kultury ukazuje ogromne potrzeby wsparcia finansowego, które umożliwi ich modernizację i rozwój, a także zwiększenie dostępu i podniesienie atrakcyjności oferty kulturalnej.

Strategicznym celem priorytetu jest zatem stworzenie optymalnych warunków dla prowadzenia działalności kulturalnej, poprzez modernizację i rozbudowę infrastruktury instytucji kultury, a także innych podmiotów działających w tym obszarze. Katalog działań priorytetu, obejmujący prace budowlane, zakup wyposażenia niezbędnego dla realizacji celów statutowych, czy sporządzanie dokumentacji technicznej, daje możliwość finansowania zadań generujących istotne zmiany jakościowe, w zakresie sprawności i efektywności funkcjonowania zaplecza materialno-technicznego, podmiotów objętych priorytetem.

Ze względu na zróżnicowany stan infrastruktury w tym sektorze założenia priorytetu dopuszczają finansowanie różnorodnych zadań. Szczególnie istotne są: poprawa stanu infrastruktury kultury zwiększająca dostęp do oferty kulturalnej

i podnosząca jej atrakcyjność, działania przyczyniające się do faktycznego zwiększenia potencjału instytucji kultury, dostosowanie do standardów europejskich, wzrost konkurencyjności podmiotu, wzmocnienie działalności o charakterze ponadregionalnym. Konieczne jest także wspieranie zadań o charakterze interwencyjnym, likwidujących skutki zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych lub związanych z prowadzeniem wieloletnich inwestycji, wdrażaniem działań zapewniających niezbędne warunki do prowadzenia działalności kulturalnej.

Biorąc pod uwagę fakt, że istotnym czynnikiem umożliwiającym skuteczną realizację projektów, o wyżej nakreślonym profilu, jest stabilność finansowa i organizacyjna, zostaje wprowadzona w ramach priorytetu możliwość finansowania zadań w trybie wieloletnim, a suma dofinansowań udzielanych w tym trybie może wynieść do 40% budżetu priorytetu w danym roku budżetowym. Wsparcie finansowe kierowane będzie do podmiotów, których zadania powstaną w oparciu o stabilne źródła finansowania, przy założeniu, że autorzy projektów gwarantują konsekwentną realizację podjętych działań, a inwestycje wpiszą się w ich kompleksowe plany rozwoju. Istotnym kryterium oceny projektów będą zarówno korzyści, wynikające z realizacji zadania na tle potrzeb podobnej grupy wnioskodawców, jak i zdolność do prowadzenia działań inwestycyjnych oraz dotychczasowa działalność kulturalna w okresie 2 ostatnich lat.

Inwestycje w zakresie poprawy infrastruktury, poprzez tworzenie przyjaznej i nowoczesnej bazy technicznej, powinny przyczynić się do zwiększenia efektywności działalności instytucji kultury oraz wzrostu uczestnictwa w kulturze.

1. W ramach priorytetu można ubiegać się o dofinansowanie następujących zadań inwestycyjnych służących prowadzeniu działalności kulturalnej:

- 1) budowa, roboty budowlane, przebudowa, remont wraz z zakupem niezbędnych urządzeń budowlanych i wyposażenia na potrzeby działalności kulturalnej;
- 2) zakup wyposażenia na potrzeby działalności kulturalnej, w tym zakup instrumentów muzycznych;

3) przygotowanie dokumentacji technicznej niezbędnej do prowadzenia inwestycji, w tym projektów architektonicznych, studiów wykonalności, analizy oddziaływania na środowisko;

4) zadania dotyczące budowy, rozbudowy i przebudowy obiektów budowlanych wraz z zakupem niezbędnych urządzeń budowlanych, współfinansowanych w ramach programów europejskich.

O dofinansowanie w ramach priorytetu ubiegać mogą się następujące podmioty prawa polskiego:

1) samorządowe instytucje kultury – z wyjątkiem domów kultury, centrów kultury oraz ośrodków kultury;

2) państwowe instytucje kultury;

3) jednostki samorządu terytorialnego – z wyjątkiem sytuacji, gdy występują o dofinansowanie jako organy prowadzące domy kultury, centra kultury oraz ośrodki kultury;

4) organizacje pozarządowe;

5) kościoły i związki wyznaniowe oraz ich osoby prawne.

1. Minimalna kwota wnioskowanego dofinansowania wynosi:

1) 50 000 zł – w przypadku zadań określonych w §1 ust. 1 pkt. 2 i pkt. 3 regulaminu priorytetu;

2) 300 000 zł – w przypadku zadań określonych w §1 ust. 1 pkt. 1 i pkt. 4 regulaminu priorytetu.

2. W szczególnych przypadkach minister może przyznać dofinansowanie w kwocie niższej od minimalnej kwoty wnioskowanej.

3. Wnioskowane dofinansowanie nie może przekraczać:

1) 75% budżetu przedstawionego we wniosku w przypadku zadań o kwocie wnioskowanego dofinansowania nie wyższej niż 3 000 000 zł;

2) 50% budżetu przedstawionego we wniosku w przypadku zadań o kwocie wnioskowanego dofinansowania wyższej niż 3 000 000 zł.

Koszty kwalifikowane:

Budowa, roboty budowlane, przebudowa i remont obiektu budowlanego na cele działalności kulturalnej i edukacyjnej w zakresie kultury – koszty prac wykonywanych w obiektach lub koszty adaptacji obiektów, służących poprawie warunków ich funkcjonowania, tj.

- budowa – wykonanie obiektu budowlanego w określonym miejscu, a także odbudowa, rozbudowa, nadbudowa obiektu budowlanego;
- roboty budowlane – prowadzenie prac polegających na budowie, przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego;
- przebudowa (modernizacja) – wykonanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego;
- remont – wykonywanie w istniejącym obiekcie budowlanym robót budowlanych polegających na odtworzeniu stanu pierwotnego, przy czym możliwe jest stosowanie wyrobów budowlanych innych, niż użyto w stanie pierwotnym. Dopuszcza się prace remontowe polegające na bieżącej konserwacji i wykończeniu obiektu (malowanie ścian, cyklinowanie podłóg);
- urządzenia budowlane – wyposażenie obiektu budowlanego w urządzenia techniczne zapewniające możliwość użytkowania obiektu, jak: przyłącza, urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także place postojowe, ogrodzenia;
- przygotowanie dokumentacji technicznej niezbędnej do realizacji planowanych prac – koszty opracowań/projektów dokumentacji branżowej, w tym także projekty aranżacji wnętrz;
- nadzór inwestorski/autorski – kontrola obiektów i procesów budowlanych;
- koszty związane z przeprowadzeniem postępowania przetargowego;
- koszty transportu.

Zakup wyposażenia na potrzeby działalności kulturalnej, w tym zakup instrumentów muzycznych – koszty zakupu środków trwałych służących wielokrotnemu wykorzystaniu takich jak:

- instrumenty i akcesoria muzyczne;
- sprzęt komputerowy i oprogramowanie;
- urządzenia biurowe;
- meble;
- systemy zabezpieczające przed kradzieżą/włamaniem;
- sprzęt/system nagłośnieniowy, oświetleniowy, multimedialny;
- wyposażenie pracowni specjalistycznych, np. pracowni plastycznych (sztalugi, antyramy, piece ceramiczne, koła garncarskie itp.), muzycznych, baletowych, krawieckich, scenograficznych, fotograficznych (aparaty fotograficzne, obiektywy, lampy, statywy, akcesoria ciemniowe itp.), filmowych, multimedialnych (tablice interaktywne, sprzęt audio-video, komputerowy, czytniki, tablety, oprogramowanie itp.), sal wystawowych (gabloty, systemy ekspozycyjne, manekiny itp.); sal teatralnych i kinowych (fotele teatralno-kinowe, kurtyny, żaluzje, rolety, wyposażenie audio-video, rampy oświetleniowe, zaplecze techniczne itp.);
- środki transportu służące działalności kulturalnej;
- specjalistyczny sprzęt umożliwiający osobom niepełnosprawnym dostęp do oferty kulturalnej;
- montaż zakupionego sprzętu lub wyposażenia;
- transport zakupionego wyposażenia.
- przygotowanie dokumentacji technicznej niezbędnej do prowadzenia inwestycji – koszty wykonania projektów architektonicznych, studium wykonalności, analiz oddziaływań na środowisko.
- budowa, rozbudowa i przebudowa obiektów budowlanych, wraz z zakupami niezbędnych urządzeń budowlanych, współfinansowanych w ra-

mach programów europejskich - współfinansowanie kosztów niekwalifikowanych projektów budowy i przebudowy obiektów służących działalności kulturalnej ze środków europejskich, mających podpisane umowy na dofinansowanie projektu, które są kosztami objętymi niniejszym programem jak przypadku zadań określonych w §1 ust. 1 pkt. 1 regulaminu priorytetu.

PROMESA MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

Szczególnym rodzajem ministerialnego programu operacyjnego jest **Promesa Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego**. Celem programu jest zwiększenie efektywności wykorzystania środków europejskich na rzecz rozwoju kultury w tym ochrony i zachowania dziedzictwa kulturowego. Program polega na dofinansowaniu przez Ministra Kultury wkładu własnego do wybranych projektów kulturalnych,

realizowanych ze środków europejskich, w tym na zadania z zakresu ochrony i zachowania dziedzictwa kulturowego. Dofinansowanie dotyczy projektów realizowanych w ramach: Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2007-2013, 16 Regionalnych Programów Operacyjnych 2007-2013, Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka, Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, Programu Rozwój Obszarów Wiejskich 2007-2013, Programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej, Programu Kultura 2007-2013. Uprawnionymi do pozyskania dotacji są jednostki samorządu terytorialnego oraz państwowe i samorządowe instytucje kultury i filmowe, kościoły lub związki wyznaniowe, archiwa państwowe, organizacje pozarządowe ze sfery kultury, organizacje pozarządowe i niepubliczne szkoły artystyczne I i II stopnia oraz uczelnie artystyczne. Promesa MKiDN może pokrywać maksymalnie 85 % wkładu krajowego (własnego) wnioskodawcy. W szczególnych przypadkach Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego może zdecydować o pokryciu więcej niż 85 % wkładu krajowego lub nawet odstąpić od wymogu posiadania tego wkładu.

Warto wspomnieć także o innych programach realizowanych przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a mianowicie: „**Zabytek Zadbany**” - jest corocznym konkursem ogłaszanym przez Ministra Kultury i [PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI GMINY PYSZNICA 2018-2021](#)

Dziedzictwa Narodowego. Nadzór nad konkursem sprawuje Generalny Konserwator Zabytków. Od 2011 roku podmiotem realizującym procedurę konkursową jest Narodowy Instytut Dziedzictwa.

Konkurs skierowany jest do właścicieli, posiadaczy i zarządców zabytkowych obiektów wpisanych do rejestru zabytków. Jego celem jest promocja opieki nad zabytkami i upowszechnianie najlepszych wzorów właściwego utrzymania i zagospodarowania obiektów. Charakter edukacyjny konkursu polega na popularyzacji wiedzy dotyczącej właściwego postępowania z zabytkami architektury podczas ich użytkowania oraz w trakcie przeprowadzanych remontów.

Ocenie Jury konkursowego podlegać będą jakość i zakres prac konserwatorskich, restauratorskich lub budowlanych, a także wykonane rewitalizacje zabytków architektury. Konkurs promuje właściwe użytkowanie zabytkowych obiektów, ochronę „substancji zabytkowej” podczas wykonywanych remontów, utrzymanie estetycznego wyglądu budowli oraz ich otoczenia, które nierzadko również wpisane jest do rejestru zabytków.

PROGRAM MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO 2018

- Kolekcje muzealne

INSTYTUCJA ZARZĄDZAJĄCA: Narodowy Instytut Muzealnictwa i Ochrony Zbiorów

PROGNOZOWANY BUDŻET PROGRAMU:

* przewidywana kwota wydatków w etapie konkursowym:	3 000 000 zł
* kwota zarezerwowana dla zadań rozpatrywanych w etapie odwoławczym:	450 000 zł
* ogółem:	3 450 000 zł

STRATEGICZNE CELE PROGRAMU.

Strategicznym celem programu jest wspieranie działalności muzeów poprzez tworzenie oraz systematyczne wzbogacanie zbiorów i kolekcji o randze narodowej i regionalnej. Program ma za zadanie utrwalanie wysokich standardów w zakresie opracowywania, przechowywania, konserwowania i popularyzowania obiektów i kolekcji muzealnych. Decyzje o wytypowaniu obiektów do dofinansowania w ramach programu powinny być elementem konsekwentnie realizowanego i długofalowego planu rozwoju kolekcji. Ze względu na powyższe wymagania program skierowany jest wyłącznie do instytucji kultury wpisanych do Państwowego Rejestru Muzeów, które są w szczególny sposób zobligowane do zachowania wysokiej wartości merytorycznej realizowanych przedsięwzięć oraz do stosowania właściwych reguł opieki nad gromadzonymi zbiorami. Dla pełnej realizacji celów programu istotne jest również zagwarantowanie przez muzea i ich organizatorów odpowiedniej stabilności organizacyjnej i finansowej. Równie ważne jest wypracowanie efektywnych narzędzi promowania gromadzonych zbiorów oraz atrakcyjnych, nowoczesnych form ich prezentacji, które dadzą możliwość szerszego, ponadlokalnego oddziaływania prezentowanych treści. Tworzone i rozbudowywane w ramach programu zbiory powinny stanowić wsparcie dla rozwoju przedsięwzięć edukacyjnych, realizowanych przez muzea państwowe i samorządowe, których zadaniem jest wzbogacanie wiedzy i kompetencji kulturowych odbiorców. Realizacja projektów, w oparciu o przedstawione wyżej założenia powinna wzmocnić status materialnego, oraz związanego z nim niematerialnego, dziedzictwa kulturowego regionu i kraju.

PROGRAM MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO 2018

- Wspieranie działań muzealnych.

INSTYTUCJA ZARZĄDZAJĄCA: Narodowy Instytut Muzealnictwa i Ochrony Zbiorów

PROGNOZOWANY BUDŻET PROGRAMU.

- kwota zarezerwowana na finansowanie

zadań wieloletnich z roku 2017:

835 000 zł

- przewidywana kwota wydatków
w etapie konkursowym: 4 665 000 zł
- kwota zarezerwowana dla zadań
rozpatrywanych w etapie odwoławczym: 825 000 zł
- ogółem: 6 325 000 zł

STRATEGICZNE CELE PROGRAMU.

Strategicznym celem programu jest wspieranie działalności w zakresie opieki konserwatorskiej nad muzealiami, archiwaliami i księgozbiorami, a także - prezentacji zbiorów w postaci atrakcyjnych poznawczo projektów wystawienniczych i wydawniczych. Główny nacisk w ramach programu zostaje położony na projekty kompleksowe, charakteryzujące się wysoką wartością merytoryczną oraz nowatorskimi rozwiązaniami aranżacyjnymi, dopełnionymi umiejętnie wykorzystanymi elementami multimedialnymi. Finansowane w ramach programu zadania konserwatorskie powinny być realizowane w zgodzie z dobrymi praktykami w zakresie opracowywania i ewidencjonowania zbiorów, przy czym szczególnie istotne jest wspieranie działań, które prowadzić będą do zachowania lub przywrócenia stanu właściwego obiektom zagrożonym nieodwracalnym uszkodzeniem. Z kolei projekty wydawnicze, prócz wysokiej wartości prezentowanych treści, powinny wyróżniać się oryginalną i spójną koncepcją graficzną. Biorąc pod uwagę fakt, że istotnym czynnikiem umożliwiającym skuteczną realizację projektów o wyżej nakreślonym profilu jest stabilność finansowa i organizacyjna, w ramach programu przewidziana jest możliwość finansowania zadań w trybie dwuletnim, a suma tych dofinansowań może wynieść do 40% budżetu programu. Wsparcie finansowe udzielane będzie tym projektom, których autorzy i wykonawcy gwarantują realizację założonych celów merytorycznych. Istotnym elementem brany pod uwagę przy ocenie potencjału podmiotów będzie ich doświadczenie, zgodność procedur działania ze standardami rekomendowanymi przez ministerstwo, a także umiejętność nawiązywania współpracy z innymi partnerami na szczeblu lokalnym, ogólnopolskim i międzynarodowym. Zasadniczym efektem działań finansowanych

w ramach programu powinno być umocnienie muzeów oraz innych podmiotów działających w tym obszarze jako ważnych centrów kultury, dzięki którym świadomość historyczna i tożsamość kulturowa obywateli staje się kluczowym elementem kształtującym współczesną przestrzeń społeczną.

PROGRAM MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO 2018

- Kultura ludowa i tradycyjna.

INSTYTUCJA ZARZĄDZAJĄCA: Departament Narodowych Instytucji Kultury
Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego

PROGNOZOWANY BUDŻET PROGRAMU.

* kwota zarezerwowana na finansowanie zadań wieloletnich z lat 2016-2017	967 000 zł
* przewidywana kwota wydatków w etapie konkursowym:	5 533 000 zł
* kwota zarezerwowana dla zadań rozpatrywanych w etapie odwoławczym:	825 000 zł
* ogółem:	7 325 000 zł

STRATEGICZNE CELE PROGRAMU.

Strategicznym celem programu jest wspieranie zjawisk związanych z kulturami tradycyjnymi funkcjonującymi na poziomie lokalnym, regionalnym i ogólnopolskim (oraz narodowym), które występują zarówno na obszarach wiejskich, jak i miejskich. Dofinansowywane będą przedsięwzięcia związane ze spuścizną kultur tradycyjnych, transformacjami (przekształceniami i przemianami) poszczególnych ich elementów oraz współczesnymi kontekstami ich występowania, w tym odnoszących się także do kultur mniejszości narodowych i etnicznych oraz tradycji środowiskowych (w tym zawodowych i wiekowych np. zjawisk folkloru dziecięcego i młodzieżowego). Inicjatywy te mają przyczyniać się do integracji członków społeczności, wśród których dane zjawiska funkcjonują, i w ramach, których są przekazywane (transmitowane). Zadaniem programu jest wspieranie działań związanych z materialnym oraz

niematerialnym wymiarem dziedzictwa kulturowego, co wpisuje się w założenia ratyfikowanej w 2011 roku przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji UNESCO z 2003 roku w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego. Szczególny nacisk w programie zostaje położony na projekty kompleksowe, integrujące zarówno nadawców – twórców depozytariuszy i nośców treści kultury wywodzących się ze społeczności lokalnych i regionalnych oraz profesjonalistów i znawców w swoich dziedzinach, jak i odbiorców (indywidualnych i zbiorowych). Istotne jest rejestrowanie, dokumentowanie i archiwizowanie materialnych i niematerialnych przejawów kultur tradycyjnych; tworzenie odpowiednich metod i narzędzi służących ich ochronie i upowszechnianiu; wypracowywanie i dzielenie się dobrymi praktykami oraz nawiązywanie interdyscyplinarnych i międzyśrodowiskowych kontaktów; wykorzystywanie wszelkich form i sposobów promocji podejmowanych działań, w tym tworzenie ogólnodostępnych repozytoriów związanych z zasobami kultur tradycyjnych i ich transformacjami. Biorąc pod uwagę fakt, że czynnikiem wpływającym na skuteczną realizację projektów o wyżej nakreślonym profilu jest stabilność finansowa i organizacyjna, w ramach programu wprowadza się możliwość finansowania zadań w trybie wieloletnim, a suma dofinansowań udzielanych w tym trybie może wynieść do 40% budżetu programu. Wsparcie finansowe kierowane będzie przede wszystkim do zadań konstruowanych w oparciu o różnorodne źródła finansowania, przy założeniu, że autorzy projektów gwarantują stabilność działania i realizację podjętych celów merytorycznych. Istotnym elementem brany pod uwagę przy ocenie potencjału organizatorów będzie ich doświadczenie oraz umiejętność pozyskiwania znaczących środków na realizację zadania, a także zdolność do nawiązywania współpracy z innymi partnerami na szczeblu lokalnym, regionalnym, ogólnopolskim i międzynarodowym. Ze względu na specyfikę programu szczególnie ważne dla realizacji jego celów będą zadania, dla których problematyka związana z kulturami tradycyjnymi (zarówno w aspekcie

historycznym, jak i współczesnym) będzie punktem wyjścia do podjęcia działań na rzecz integracji społeczności lokalnych, co przyczynić się może do wzmocnienia

tożsamości i budowania poczucia dumy z przejawów lokalnych i regionalnych kultur. W roku 2017 zakres programu pozostaje nadal rozszerzony o zadania, związane w sposób bezpośredni z międzypokoleniowym przekazem unikatowej wiedzy i umiejętności kulturowych, adresowane do „mistrzów tradycji”, będących depozytariuszami wiedzy lokalnej i regionalnej. Zakres podejmowanych działań jest zgodny z założeniami Konwencji UNESCO z 2003 roku. Głównym celem tego trybu dofinansowania jest wspieranie procesu transmisji w obrębie danej wspólnoty kulturowej, przejawiającego się w bezpośrednim przekazie wiedzy, umiejętności, funkcji – ze szczególnym naciskiem na ich unikatowość, bądź zagrożenie zanikiem. Istotnym jest przy tym czynnik in situ – przekaz winien odbywać się pomiędzy osobami wywodzącymi się z tej samej wspólnoty i kultury lokalnej, bądź możliwie najbliższej. Sposób przekazywania powinien odbywać się w jak najbardziej naturalny sposób, z uwzględnieniem lokalnie rozwijających się technik i sposobów transmisji, będących integralną częścią tradycji. O dofinansowanie mogą ubiegać się także przedstawiciele mniejszości narodowych, etnicznych i wyznaniowych, których kultura lokalna stanowi integralną część niematerialnego dziedzictwa kulturowego Polski. Najbardziej pożądanym efektem programu ma być wypracowanie wzorców ochrony oraz twórczego inspirowania się elementami kultur tradycyjnych zarówno w wymiarze materialnym jak i niematerialnym, z uwzględnieniem społecznego kontekstu funkcjonowania.

ŚRODKI FUNDUSZU KOŚCIELNEGO.

Fundusz, będący w dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (Departament Wyznań Religijnych oraz Mniejszości Narodowych i Etnicznych) powstał w oparciu o art.9 ust. 1 Ustawy z dnia 20 marca 1950 roku o przejęciu przez Państwo dóbr martwej ręki, poręczeniu proboszczom posiadania gospodarstw rolnych i utworzeniu Funduszu Kościelnego i § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1990 r. w sprawie rozszerzenia celów Funduszu Kościelnego (Dz. U. Nr 61. poz. 354). Stanowi formę rekompensaty dla kościołów za przejęte przez Państwo nieruchomości ziemskie. Dotacje z Funduszu Kościelnego udzielane są wyłącznie na remonty i konserwację zabytkowych

obiektów o charakterze sakralnym i to tylko na wykonywanie podstawowych prac zabezpieczających sam obiekt (w szczególności remonty dachów, stropów, ścian i elewacji, osuszanie i odgrzybianie, izolację, remonty i wymianę zużytej stolarki okiennej i drzwiowej, instalacji elektrycznej, odgromowej, przeciwwłamaniowej i przeciwpożarowej itp.).

Ze środków Funduszu nie finansuje się remontów i konserwacji obiektów towarzyszących takich jak np.: dzwonnice wolnostojące, krzyże, ruchomego wyposażenia obiektów sakralnych oraz otoczenia świątyni, a także stałych elementów wystroju wnętrz, takich jak np.: polichromie, freski, witraże i posadzki.

DOTACJE NA DOFINANSOWANIE PRAC KONSERWATORSKICH, RESTAURATORSKICH LUB ROBÓT BUDOWLANYCH UDZIELANE PRZEZ WOJEWÓDZKIEGO KONSERWATORA ZABYTEKÓW

1. Cel rozdziału środków:

Poprawa stanu zachowania zabytków poprzez:

- a) ochronę i zachowanie materialnego dziedzictwa kulturowego;
- b) konserwację i rewaloryzację zabytków;
- c) udostępnianie zabytków na cele publiczne.

2. Rodzaje kwalifikujących się zadań: prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków (projekty realizowane bez udziału środków europejskich):

- a) planowane do przeprowadzenia w roku udzielenia dotacji, niewymagające wyłonienia wykonawcy na podstawie przepisów o zamówieniach publicznych;
- b) planowane do przeprowadzenia w roku udzielenia dotacji, wymagające wyłonienia wykonawcy na podstawie przepisów o zamówieniach publicznych;
- c) przeprowadzone w okresie trzech lat poprzedzających rok złożenia wniosku (tzw. refundacja).

3. Uprawnieni wnioskodawcy:

- a) osoby fizyczne, jednostki samorządu terytorialnego lub inne jednostki organizacyjne posiadające tytuł prawny do zabytku wynikający z prawa własności, użytkowania wieczystego, trwałego zarządu, ograniczonego prawa rzeczowego albo stosunku zobowiązaniowego;
- b) z wnioskiem o udzielenie dofinansowania, o którym mowa w pkt 2 lit. c, może wystąpić wnioskodawca, którego działalność nie jest finansowana ze środków publicznych, po wykonaniu wszystkich prac lub robót określonych w pozwoleniu wydanym przez wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Wnioskodawcami nie mogą być: państwowe instytucje kultury nadzorowane przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego lub współprowadzone przez jednostki samorządu terytorialnego i Ministra Edukacji Narodowej, państwowe szkoły i uczelnie wyższe, a także podmioty określone w art. 72 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

4. Koszty kwalifikujące się do dofinansowania:

- a) dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych może obejmować nakłady konieczne na prace lub roboty określone w art. 77 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. nr 162, poz. 1568 ze zm.);
- b) dofinansowanie może być udzielone w wysokości do 50% nakładów koniecznych;
- c) dofinansowanie w wysokości do 100 % może być udzielone jedynie w przypadkach gdy:

*zabytek posiada wyjątkową wartość historyczną, artystyczną lub naukową, albo wymaga przeprowadzenia złożonych pod względem technologicznym prac lub robót,

*stan zachowania zabytku wymaga niezwłocznego podjęcia prac lub robót.

Wnioskodawca ubiegający się o kwotę wyższą niż 50% nakładów koniecznych jest zobowiązany do uzasadnienia swojego wniosku. Uzasadnienie winno być poparte dokumentem potwierdzającym spełnienie przez wnioskodawcę przesłanek o których mowa w art. 78 ust. 2 i 3 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (np. kserem karty białej, szczegółowy opis stanu zachowania obiektu sporządzony przez autora programu prac konserwatorskich, ekspertyza techniczna itp.).

DOTACJE WOJEWÓDZKIE

Przeznaczenie udzielonego wsparcia:

Z budżetu Województwa Podkarpackiego mogą być udzielane dotacje celowe na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, znajdującym się na terenie województwa podkarpackiego, posiadającym istotne znaczenie historyczne, artystyczne lub naukowe oraz znajdującym się w złym stanie technicznym, w szczególności na:

- prowadzenie prac konserwatorskich zabytkowego wyposażenia i wystroju zabytków nieruchomych posiadających najwyższą wartość historyczną, artystyczną lub naukową,
- podejmowanie prac konserwatorskich kolekcji stanowiących zbiory zabytkowych przedmiotów i dzieł zgromadzonych i uporządkowanych oraz opracowanych i udostępnianych publicznie,
- prace konserwatorskie dotyczące zabytków ruchomych, wpisanych do rejestru zabytków, w szczególności: wybitnych dzieł dawnej sztuki (np.: polichromie, rzeźby, malarstwo sztalugowe, ołtarze), rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej; kolekcji stanowiących zbiory przedmiotów zgromadzonych i uporządkowanych; wytworów techniki charakterystycznych dla dawnych i nowych form gospodarki, dokumentujących poziom nauki i rozwój cywilizacyjny.
- podejmowanie prac konserwatorskich lub restauratorskich przy substancji zabytku nieruchomego wraz z jego otoczeniem oraz w historycznych układach urbanistycznych, ruralistycznych i w historycznych zespołach budowlanych,

- przedsięwzięcia, które polegają na prowadzeniu prac konserwatorskich lub restauratorskich przy najwartościowszych i najcenniejszych z punktu widzenia wartości dziedzictwa kulturowego i wartości artystycznej, zabytkach nieruchomych, wpisanych do rejestru zabytków, będących: układami urbanistycznymi, ruralistycznymi i zespołami budowlanymi; dziełami architektury i budownictwa sakralnego; dziełami budownictwa obronnego; obiektami dawnego przemysłu; zabytkowymi cmentarzami; miejscami upamiętniającymi wybitne osoby i wydarzenia historyczne.

W pierwszej kolejności wsparcie finansowe w postaci dotacji z budżetu województwa otrzymują prace konserwatorskiej, restauratorskie i budowlane unikatowych zabytków województwa podkarpackiego, tj. wpisanych na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturalnego i Naturalnego UNESCO, uznanych za pomnik historii, włączonych do parku kulturowego oraz najcenniejszych obiektów w skali kraju i regionu spośród wpisanych do wojewódzkiego rejestru zabytków.

Uprawnieni beneficjenci środków:

O dotację może ubiegać się każdy podmiot będący właścicielem lub posiadaczem zabytku, jeżeli posiadanie to oparte jest o tytuł prawny do zabytku wynikający z użytkowania wieczystego, ograniczonego prawa rzeczowego, trwałego zarządu albo stosunku zobowiązaniowego. Pomocą finansową obejmowane są prace przy obiektach, które uznane zostały za zabytek i wpisane są do rejestru zabytków prowadzonego przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Program prac musi być uzgodnionych w WKZ i potwierdzony stosownym pozwoleniem konserwatorskim na wnioskowany zakres.

Szczegółowe kryteria oraz tryb weryfikacji i przyznawania pomocy finansowej, jak też jej realizacji określa stosowny regulamin przyjmowany w postaci Uchwały Sejmiku Województwa Podkarpackiego.

Cel przekazania środków:

W ramach mecenatu Samorząd Województwa Podkarpackiego udziela dotacji celowych w zakresie kultury i sztuki na następujące projekty:

- organizacja festiwali, konkursów, przeglądów, spotkań, plenerów, kursów, warsztatów, konferencji, seminariów, tournée zespołów artystycznych, wystaw artystycznych, historycznych, muzealnych i innych imprez mających istotne znaczenie dla polskiej kultury i sztuki oraz ich zagranicznej promocji, w tym fundowanie nagród,
- upowszechnianie, promocja i popularyzacja dokonań z zakresu kultury i sztuki oraz twórczości i wykonawstwa artystycznego w kraju i za granicą,
- organizacja imprez przeznaczonych dla Polonii, emigracji i Polaków za granicą,
- edukacja kulturalna dzieci i młodzieży realizowana w różnych formach,
- wspieranie amatorskiego ruchu artystycznego, twórczości ludowej oraz ochrona unikalnych i zanikających zawodów i umiejętności artystycznych i ich warsztatów,
- ochrona i propagowanie kultury mniejszości narodowych,
- wydawanie niskonakładowych książek, czasopism, periodyków ulotnych, nut, katalogów wystaw i zbiorów, opracowań naukowo-badawczych i krytycznych.

O dotacje w ramach mecenatu mogą występować:

- Organizacje pozarządowe w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873),
- Osoby prawne i jednostki organizacyjne działające na podstawie przepisów o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, o stosunku Państwa do innych kościołów i związków wyznaniowych oraz o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, jeżeli ich cele statutowe obejmują prowadzenie działalności pożytku publicznego.

DOTACJE POWIATOWE

W myśl art. 81. ust. 1. i 2. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami dotacja na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru może być udzielona przez organ stanowiący powiatu, na zasadach określonych w podjętej przez ten organ uchwale. Dotacja, w zakresie określonym w art. 77, może być udzielona w wysokości do 100 % nakładów koniecznych na wykonanie przez wnioskodawcę prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru.

Art. 82. 1. Precyzuje, iż łączna kwota dotacji na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru udzielonych przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, wojewódzkiego konserwatora zabytków bądź organ stanowiący gminy lub powiatu nie może przekraczać wysokości 100% nakładów koniecznych na wykonanie tych prac lub robót.

DOTACJE GMINNE

Zgodnie z art. 81 w/w ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz zgodnie z ustawą z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 1990 r. nr 16, poz. 95 ze zm.) finansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach jest również obowiązkiem jednostki samorządu terytorialnego szczebla gminnego. Dla jednostki samorządu terytorialnego, posiadającej tytuł prawny do obiektu, opieka nad zabytkiem jest ponadto jej zadaniem własnym.

Zasady i tryb postępowania o udzielenie dotacji z budżetu Gminy na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków określa odpowiednia uchwała, podjęta przez Radę Miasta/Gminy.

7.2 Źródła zagraniczne w ramach funduszy strukturalnych

REGIONALNY PROGRAM OPERACYJNY WOJEWÓDZTWA
PODKARPACKIEGO NA LATA 2014-2020

Podstawowym celem **Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Podkarpackiego na lata 2014-2020** jest zwiększenie konkurencyjności województwa podkarpackiego oraz poprawa warunków życia jego mieszkańców poprzez wdrożenie zasad zrównoważonego rozwoju. Regionalny Program Operacyjny Województwa Podkarpackiego jest komplementarny w stosunku do programów o charakterze centralnym.

W Regionalnym Programie Operacyjnym ... zagwarantowano działania mające na celu:

- * zachowanie dziedzictwa kulturowego.

Pośród IX osi priorytetowych zawartych w Regionalnym Programie Operacyjnym ... na szczególną uwagę zasługuje **Oś Priorytetowa IV - Ochrona środowiska naturalnego i dziedzictwa kulturowego**.

Oś priorytetowa IV jest osią jednofundusową, współfinansowaną z EFRR, obejmującą CT 5 *Promowanie dostosowania do zmian klimatu, zapobiegania ryzyku i zarządzania ryzykiem* oraz CT 6 *Zachowanie i ochrona środowiska oraz promowanie efektywnego gospodarowania zasobami*. Połączenie w ramach tej osi zakresów interwencji związanych z ochroną środowiska (w tym środowiska kulturowego) z działaniami związanymi z adaptacją do zmian klimatu, zapewni spójność planowania i wdrażania projektów oraz zapewni elastyczność w realizacji powiązanych ze sobą działań.

Dzięki realizacji priorytetów inwestycyjnych z CT 5 i CT 6, możliwe będzie zmaksymalizowanie skuteczności realizacji celu nadrzędnego OP 4, którym jest *ochrona środowiska, zachowanie różnorodności biologicznej oraz wykorzystanie dziedzictwa kulturowego dla zwiększenia atrakcyjności regionu*. Taka konstrukcja osi przyczyni się do lepszego, niż miałyby to miejsce w przypadku odrębnych osi, osiągnięcia założonego celu nadrzędnego.

Interwencja w ramach poszczególnych priorytetów inwestycyjnych osi priorytetowej IV przyczyniać się będzie do realizacji celu głównego Umowy Partnerstwa, tj. *zwiększenia konkurencyjności gospodarki* jak również jej celów szczegółowych tj.: *poprawa zdolności adaptacji do zmian klimatu oraz rozwój systemów*

zarządzania zagrożeniami oraz zwiększenie efektywności wykorzystania zasobów naturalnych i kulturowych oraz ich zachowanie.

W ramach IV osi priorytetowej przewiduje się następujący **priorytet inwestycyjny - Zachowanie, ochrona, promowanie i rozwój dziedzictwa naturalnego i kulturowego (PI 6c)**

Cele szczegółowe priorytetu inwestycyjnego(PI6c) i oczekiwane rezultaty

Cel szczegółowy: Podniesiona atrakcyjność kulturalna regionu i zwiększona dostępność dóbr kultury .

Zachowanie dziedzictwa kulturowego, tak jak ochrona i poprawa stanu środowiska naturalnego, to fundamenty dla rozwoju społeczno-gospodarczego.

Atrakcyjność kulturowa województwa podkarpackiego, oparta jest na wielonarodowym, wielowyznaniowym i wielokulturowym jego dziedzictwie obecnym w architekturze, zbiorach muzealnych, folklorze, organizowanych imprezach kulturalnych.

Do zasobów materialnego dziedzictwa kulturowego regionu należą między innymi: historyczne układy urbanistyczne i ruralistyczne, architektura sakralna, rezydencjonalna, obronna, użyteczności publicznej, mieszkalna, budownictwo ludowe oraz przemysłowe, zabytkowe: założenia zieleni i cmentarze, a także mała architektura. Dlatego też wsparcie będzie kierowane na zachowanie dziedzictwa kulturowego województwa. Wymiernym efektem interwencji ma być, zatem wykreowanie wizerunku regionu dbającego o przeszłość przy jednoczesnym podnoszeniu atrakcyjności turystycznej województwa.

W ostatnich latach coraz większy nacisk kładzie się na rolę kultury w procesie jednoczenia obywateli, rozwijania umiejętności współpracy, kreatywności jednostek i wzmacniania więzi międzyludzkich. Dlatego, w kontekście zrównoważonego rozwoju społecznego, planowana interwencja przyczynić się ma do zapewnienia mieszkańcom regionu możliwie równych szans korzystania z dóbr kultury, a co za tym idzie do stopniowego eliminowania marginalizacji niektórych rejonów województwa w tym zakresie.

W związku z powyższym w ramach priorytetu inwestycyjnego 6c wsparcie ukierunkowane będzie zarówno na działania, które przyczynią się do polepszenia stanu obiektów dziedzictwa kulturowego i obiektów zabytkowych, jak i działania wpływające na rozwój zasobów kultury m.in. poprzez poprawę jakości funkcjonowania instytucji kultury. Przyczyni się to do podniesienia atrakcyjności kulturalno-turystycznej regionu i zwiększenia dostępu do dóbr kultury.

Opis typów i przykłady przedsięwzięć, które mają zostać objęte wsparciem, ich oczekiwany wkład w realizację celów szczegółowych, w stosownych przypadkach, wskazanie głównych grup docelowych, poszczególnych terytoriów docelowych i typów beneficjentów .

Dziedzictwo kulturowe powinno być z jednej strony przedmiotem ochrony i opieki, z drugiej zaś potencjałem, który winien zostać wykorzystany dla rozwoju województwa i budowania kapitału społecznego. Konieczne jest podejmowanie przedsięwzięć, ukierunkowanych na kompleksową ochronę i zachowanie zasobów dziedzictwa kulturowego (m.in. poprzez zwiększenie funduszy na prace remontowo-konserwatorskie), w celu przywrócenia ich dawnej świetności, zabezpieczenie przed degradacją w przyszłości oraz udostępnienie, jako atrakcji kulturalnych regionu.

Oprócz bogatego materialnego i niematerialnego dziedzictwa kulturowego istotnym atutem województwa podkarpackiego jest działalność instytucjonalna w dziedzinie kultury. Życie kulturalne regionu skupione jest przede wszystkim w głównych ośrodkach miejskich, a więc w stolicy województwa i pozostałych miastach na prawach powiatu. Na terenie województwa podkarpackiego nie brakuje również obszarów, które ze względu na swoje peryferyjne położenie oraz niekorzystne warunki ekonomiczne mają utrudniony dostęp do oferty kulturalnej, a uczestnictwo ich mieszkańców w życiu kulturalnym i w przedsięwzięciach kultury wysokiej ma charakter incydentalny. Dlatego za istotną należy również uznać poprawę jakości funkcjonowania instytucji kultury, tak by miało to przełożenie we wzroście udziału mieszkańców regionu w życiu kulturalnym.

Wsparcie będzie się koncentrować na ochronie dziedzictwa kulturowego, w szczególności obiektów zabytkowych ważnych z punktu widzenia regionu wynikających ze strategii rozwoju, a także na rozwoju zasobów kultury. Przy czym, zgodnie z Umową Partnerstwa, wsparcie nie będzie kierowane na budowę od podstaw nowej infrastruktury kulturalnej. Możliwe będą natomiast inwestycje infrastrukturalne mające na celu niezbędne dostosowanie istniejącego obiektu do nowych funkcji kulturalnych, w tym edukacyjnych.

Podkreślić jednak należy, iż dofinansowanie z EFRR nie może zastępować finansowania z budżetu państwa przeznaczonego na ochronę dziedzictwa kulturowego. Dlatego projekty z zakresu kultury muszą spełniać wszystkie kryteria wynikające z Umowy Partnerstwa, w tym dotyczące analizy popytu, czy zapewnienia trwałości efektów.

W ramach PI 6c nie będą finansowane projekty dotyczące imprez o charakterze kulturalnym, takich jak wystawy, festiwale.

Tak jak to zostało określone w Umowie Partnerstwa w projektach realizowanych w ramach PI 6c musi zostać wykazana trwałość ich finansowania w okresie eksploatacyjnym.

Typy projektów:

- * ochrona obiektów dziedzictwa kulturowego ruchomych i nieruchomych poprzez dążenie do przywrócenia ich dawnej świetności, zabezpieczenie przed degradacją w przyszłości oraz udostępnienie jako atrakcji kulturalnych regionu,
- *rozwój zasobów kultury poprzez inwestycje dotyczące infrastruktury służącej działalności kulturalnej i ochronie dziedzictwa kulturowego, umożliwiające podniesienie atrakcyjności kulturalnej regionu i zwiększenie dostępności dóbr kultury.

Maksymalna wartość pojedynczego projektu w obszarze kultury wynosi 5 mln EUR kosztów całkowitych.

Typy beneficjentów:

- * jednostki samorządu terytorialnego, ich związki i stowarzyszenia,

- * podmioty, w których większość udziałów lub akcji posiadają jednostki samorządu terytorialnego lub ich związki i stowarzyszenia,
- * jednostki sektora finansów publicznych posiadające osobowość prawną,
- * instytucje kultury,
- * organizacje pozarządowe,
- * kościoły i związki wyznaniowe oraz osoby prawne kościołów i związków wyznaniowych,
- * porozumienia podmiotów wyżej wymienionych, reprezentowane przez lidera.

Grupy docelowe:

- osoby, instytucje i przedsiębiorstwa korzystające z rezultatów projektu.

Terytorialny obszar realizacji:

Projekty objęte priorytetem realizowane będą na terenie całego województwa. Planuje się również realizację projektów w ramach instrumentów wspierających rozwój terytorialny (ZIT).

Dodatkowo, planuje się przeprowadzenie dedykowanych konkursów dla obszarów funkcjonalnych 8 regionalnych biegunów wzrostu, tj. MOF Krosno, Dębica-Ropczyce, Przemyśl, Mielec, Tarnobrzeg, Jarosław-Przeworsk, Sanok-Lesko, Stalowa Wola.

Finansowanie krzyżowe:

Nie.

Kierunkowe zasady wyboru projektów

W ramach priorytetu przewiduje się następujące tryby wyboru projektów:

- tryb konkursowy,
- tryb pozakonkursowy – projekty realizowane w formule ZIT.

W ramach priorytetu inwestycyjnego przewiduje się możliwość zastosowania trybu pozakonkursowego dla projektów o strategicznym znaczeniu dla rozwoju społeczno-gospodarczego ROF, a tym samym całego województwa,

realizowanych w formule ZIT. Zastosowanie w/w trybu w odniesieniu do projektów ZIT wynika wprost z zapisów UP - projekty te są wskazane w Strategii ZIT przygotowywanej przez miasto i opiniowanej przez IZ. Zastosowanie formuły ZIT w ramach w/w PI pozwoli na dostosowanie interwencji do specyficznych potencjałów i deficytów ROF.

Wybór projektów do dofinansowania (realizowanych zarówno w trybie konkursowym, jak i pozakonkursowym w formule ZIT) odbywać się będzie w oparciu o kryteria wyboru przyjęte przez Komitet Monitorujący RPO WP 2014-2020, opracowane przy uwzględnieniu takich aspektów jak: obiektywność, precyzyjność, mierzalność, spójność, rozłączność. Kryteria wyboru będą służyły zapewnieniu efektywnej i prawidłowej realizacji priorytetu inwestycyjnego.

Wspierane w ramach ZIT działania w ramach w/w PI mają charakter komplementarny w stosunku do projektów realizowanych z poziomu krajowego, kompleksowo wpływające na rozwój ROF.

Zgodnie z Umową Partnerstwa projekty w zakresie kultury muszą przyczyniać się do osiągnięcia wymiernych i trwałych korzyści społeczno-gospodarczych m.in. poprzez zwiększenie potencjału turystycznego.

Przy wyborze projektów do dofinansowania obok elementów takich jak analiza ekonomiczna, analiza finansowa czy analiza ryzyka, odzwierciedlenie w kryteriach wyboru projektów znajdą następujące aspekty: analiza popytu, realizacja priorytetów rozwoju kultury, zapewnienie trwałości efektów, w tym generowane efekty mnożnikowe, tworzenie nowych miejsc pracy. Z uwagi na horyzontalny wymiar polityk zrównoważonego rozwoju, równości szans i zapobiegania dyskryminacji oraz promowania równouprawnienia kobiet i mężczyzn, będą one przestrzegane na każdym etapie realizacji Programu.

Na etapie wyboru projektów mogą zostać zastosowane dodatkowe kryteria wyboru premiujące projekty, w których poprzez zaplanowane działania wspierana będą ww. polityki horyzontalne.

7.3 Źródła zagraniczne pozaunijne

Konserwacja i rewitalizacja dziedzictwa kulturowego

Cele i obszary wsparcia

Celem programu jest ochrona, zachowanie i udostępnianie dziedzictwa kulturowego dla przyszłych pokoleń. Program przyczyni się do osiągnięcia tego celu poprzez wsparcie nakierowane na projekty inwestycyjne z zakresu konserwacji i rewitalizacji dziedzictwa kulturowego (nieruchomego oraz ruchomego), dokumentowania historii kultury poprzez digitalizację zbiorów, jak również budowy i rozbudowy infrastruktury kultury o znacznym potencjale wpływu na rozwój społeczno-ekonomiczny.

Inwestycje w kulturę i dziedzictwo kulturowe stanowią czynnik rozwoju miast i regionów, przyczyniając się do wzrostu ich atrakcyjności turystycznej oraz inwestycyjnej. Aż 70% światowej turystyki stanowi turystyka kulturowa, inwestycje w kulturę stymulują również rozwój sektora usług (w tym przemysłów kultury i kreatywnych) i nowych miejsc pracy. Polska kultura przyczynia się do kreowania pozytywnego wizerunku kraju w Europie i na świecie stając się rozpoznawalną marką. Jednocześnie wpływa pozytywnie na rozwój współpracy międzynarodowej i tworzenie wspólnej europejskiej tożsamości. Ze względu na swój potencjał dziedzictwo kulturowe powinno być przedmiotem ochrony i finansowego wsparcia.

W ramach programu współfinansowane będą następujące typy działań:

- rewitalizacja, konserwacja, renowacja i adaptacja na cele kulturalne historycznych obiektów i zespołów zabytkowych wraz z otoczeniem (zakup wyposażenia może stanowić integralną część projektu),
- budowa, rozbudowa, remonty i przebudowa instytucji kultury (zakup wyposażenia może stanowić integralną część projektu),
- konserwacja zabytków ruchomych oraz zabytkowych księgozbiorów, zbiorów piśmienniczych, archiwaliów i zbiorów audiowizualnych, w tym filmowych,

- rozwój zasobów cyfrowych w dziedzinie kultury, w tym: digitalizacja zabytków ruchomych oraz zabytkowych księgozbiorów, zbiorów piśmienniczych, archiwaliów i zbiorów audio, audiowizualnych i filmowych oraz tworzenie wirtualnych instytucji kultury.

5% alokacji zostanie przeznaczone na realizację projektów z zakresu dokumentacji historii kultury, w tym mniejszości etnicznych i narodowych. W programie będą realizowane projekty wybrane w ramach otwartego naboru wniosków.

Nabór wniosków.

Przewiduje się jeden nabór wniosków w ramach programu. W przypadku niewykorzystania wszystkich środków w ramach pierwszego naboru, operator uruchomi drugi nabór wniosków.

Uprawnieni beneficjenci

- państwowe i samorządowe instytucje kultury, instytucje filmowe,
- publiczne szkoły artystyczne i uczelnie artystyczne,
- archiwa państwowe,
- jednostki samorządu terytorialnego i ich związki,
- kościoły i związki wyznaniowe,
- organizacje pozarządowe ze sfery kultury.

Wartość i poziom dofinansowania projektu

Minimalna wartość dofinansowania projektu wynosić będzie 1 000 000 euro (maksymalna nie została określona).

Poziom dofinansowania projektu wynosi do 85% całkowitych kosztów kwalifikowanych.

Partnerstwo na poziomie projektu z instytucjami z państw-darczyńców

Partnerstwo w projektach zgłaszanych w konkursie nie jest wymagane.

FUNDUSZ WSPÓŁPRACY DWUSTRONNEJ EOG

Operator Programu rezerwuje część kwoty z budżetu Programu (w wysokości 1,5% całkowitych kosztów kwalifikowanych Programu) na potrzeby Funduszu

Współpracy Dwustronnej na poziomie Programu podczas jego wdrażania. W ramach całkowitego budżetu Funduszu Współpracy Dwustronnej:

- ok. 83% będzie przeznaczona na poszukiwanie partnerów projektów z krajów Państw – Darczyńców przed lub w trakcie przygotowania wniosku aplikacyjnego dla projektu, rozwój takich partnerstw oraz przygotowywanie wniosków aplikacyjnych dla projektów partnerskich z Darczyńcami (wskaźnik „a”);
- ok. 17% będzie przeznaczona na tworzenie sieci, wymianę, dzielenie się i przekazywanie wiedzy, technologii, doświadczeń i najlepszych praktyk między Beneficjentami a podmiotami w Państwach-Darczyńcach (wskaźnik „b”).
- Ok. 40 000 euro z całkowitej alokacji na Fundusz Współpracy Dwustronnej zostanie przeznaczona na realizację działań podejmowanych przez Operatora Programu, mających na celu osiągnięcie obydwu wskaźników („a” i „b”)
- Pozostała część środków w ramach Funduszu Współpracy Dwustronnej, tj. ok. 126 000 euro z całkowitej alokacji na Fundusz Współpracy Dwustronnej, będzie przeznaczona wyłącznie dla wnioskodawców, którzy otrzymają dofinansowanie w ramach Programu, na zasadzie refundacji wydatków poniesionych zarówno przez wnioskodawcę oraz partnerów w celu nawiązania partnerstw dla realizacji projektu (wskaźnik „a”).

Jeśli wnioskodawca wnioskuje o środki z Funduszu Współpracy Dwustronnej, jest zobowiązany do wypełnienia ostatniej części wniosku aplikacyjnego dotyczącej zwrotu wydatków poniesionych przez wnioskodawcę i partnera/ów na nawiązanie partnerstwa (wnioskodawcy będą przedstawiać we wniosku aplikacyjnym przedkładanym do Operatora Programu finansowe

zestawienie należycie udokumentowanych wydatków, które zgodne są z zasadami Funduszu).

W ramach Funduszu Współpracy Dwustronnej wnioskodawcy mogą ubiegać się o refundację 90% kwalifikowanych kosztów. Pozostała kwota będzie musiała zostać zapewniona przez wnioskodawcę. Wysokość refundacji będzie uzależniona od ilości dostępnych środków, nie powinna jednak przekroczyć 6 300 EUR.

W przypadku, jeśli wnioskodawca jest instytucją prowadzoną i finansowaną przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, wnioskowana kwota może wynosić 100%. Wkład własny finansowy w ramach FWD może zostać zapewniony także przez partnera/ów.

Następujące kategorie wydatków są kwalifikowane w ramach Funduszu Współpracy Dwustronnej:

- opłaty i koszty podróży za udział w konferencjach, seminariach, kursach, spotkaniach i warsztatach;
- koszty podróży w ramach wizyt studyjnych (zawierające diety);
- koszty podróży i wynagrodzenia za wizyty ekspertów;
- koszty konferencji, seminariów, kursów, spotkań i warsztatów;
- działania informacyjno-promocyjne;
- opłaty za doradztwo zewnętrzne;
- zakup danych niezbędnych do przygotowania wniosku.

Wydatki ponoszone z tego Funduszu będą kwalifikowane od 9 maja 2012 r. do dnia złożenia dokumentacji aplikacyjnej u Operatora Programu.

Kryteria wyboru projektów

Ocena projektów jest dwuetapowa i składa się z oceny formalnej i merytorycznej. Wyłącznie projekty, które spełnią wszystkie kryteria formalne będą podlegały ocenie merytorycznej.

Ocena formalna jest dokonywana przez ekspertów polskich. W trakcie oceny formalnej jest przewidziany tryb uzupełnień trwający 3 dni robocze. Wykaz

błędów podlegających uzupełnieniom znajduje się w Karcie oceny formalnej oraz Podręczniku Wnioskodawcy, które stanowią załącznik do ogłoszenia.

Ocena merytoryczna dokonywana jest przez ekspertów polskich i norweskich. Każdy wniosek oceniany jest przez dwóch ekspertów, a ostateczna punktacja wniosku jest średnią punktów przyznanych przez obu ekspertów.

Ostatecznej rekomendacji projektów do dofinansowania dokonuje Zespół ds. Wyboru Projektów. Decyzje o dofinansowaniu projektów podpisuje Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

System dofinansowania

Łączne dofinansowanie przekazane beneficjentowi w formie zaliczek nie może przekroczyć 80% przyznanej kwoty grantu. Każda kolejna transza zostanie wypłacona pod warunkiem stwierdzenia przez Operatora prawidłowego wydatkowania zarówno pod względem merytorycznym, jak i finansowym co najmniej 70% kwoty przekazanych wcześniej transz.

Termin, miejsce i sposób składania wniosków o dofinansowanie projektów

Nabór projektów odbywa się w określonym przez instytucję obsługującą program czasie. Termin końcowy odnosi się zarówno do dokumentacji aplikacyjnej składanej w wersji papierowej jak i elektronicznej składanej poprzez generator wniosków w systemie EBOI. Wniosek składa się z dwóch wersji językowych: polskiej i angielskiej. Wniosek musi zostać obowiązkowo złożony poprzez generator wniosków znajdujący się na stronie www.eog.mkidn.gov.pl

Następnie, wydrukowane 2 oryginały wniosku wraz z 2 egzemplarzami załączników (wszystkie dokumenty muszą być podpisane i parafowane na każdej stronie oraz poświadczone za zgodność z oryginałem–jeśli dot.) oraz skanami wszystkich dokumentów na płycie CD/DVD muszą być dostarczone w kopercie lub paczce, drogą pocztową, przesyłką kurierską (w tych przypadkach decyduje data stempla pocztowego) lub osobiście do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Uwaga!!! Wskazane powyżej możliwości wsparcia finansowego mają charakter informacyjny. W celu znalezienia dokładnych szczegółów oraz odpowiedniej formy dofinansowania na określone zadania należy dotrzeć do dokumentów programowych oraz kryteriów przyznawania dotacji, ponieważ co roku mogą one ulegać zmianom.

Załącznik Nr 1

Wykaz zabytków architektury i budownictwa na terenie gminy Pysznica, ujętych w gminnej ewidencji zabytków.

Brandwica

1. Krzyż przydrożny ,ul. Wałowa, żeliwny, 1910 r.

Chłopska Wola

1. Kapliczka MB Częstochowskiej, mur. pocz. XX w.

Jastkowice

1. Kościół par. p.w. Przemienienia Pańskiego, mur. 1903-1907
2. Dzwonnica przy kościele par. , mur. pocz. XX w.
3. Plebania, mur. , lata 30-te XX w.
4. Dom ze sklepem, (róg ul. Armii Krajowej i Mickiewicza) drewn., pocz. XX w.

Kochany (ob. część wsi Jastkowice)

1. Cmentarz ofiar pacyfikacji wsi, 1942 r.
2. Dom , dREW, l. 40-te XX w. (ob. nieużytkowany)
3. Grób żołnierzy AK- T. Puki i Z. Hernika (w lesie między Kochanami a Kruszyną)

Kłyżów

1. Chałupa, ul. Mickiewicza (d. nr 22), drewn., pocz. XX w.

Krzaki (ob. część wsi Kłyżów)

1. Dawna kaplica, ul. Sosnowa, mur. k. XIX w.
2. Mogiły partyzantów Gwardii Ludowej, 1943 r.

Olszowiec (ob. część wsi Pysznica)

1. Kaplica p.w. MB Śnieżnej, drewn. XVIII/ XIX w.

Piskorowy Staw(ob. część wsi Pysznicza)

1. Kapliczka, mur. k. XIX w.

Pysznicza

1. Kościół par. p.w. Podwyższenia Krzyża Świętego i św. Jana Chrzciciela, mur. 1925 - 1931
2. Plebania , mur., 1909 r.
3. Szkoła, ul. Ziarny, drewn., lata 1933 - 1934
4. Dom, ul. Wolności, vis a vis nr 275, drewn., pocz. XX w.
5. Cmentarz parafialny, ul. Podborek, 2 poł. XIX w.
6. Cmentarz zamordowanych Żydów, 1942 r.
7. Kapliczka Serca Pana Jezusa, ul. Wolności, mur. k. XIX w.
8. Kapliczka MBNP, ul. Wolności, mur. po 1918 r.
9. Kopiec Grunwaldzki, ul. Wolności, ziemny, 1910 r.

Rędziny (ob. część wsi Pysznicza)

1. Kapliczka św. Józefa, mur. k. XIX w.

Ruda Jastkowska

1. Kapliczka św Jana Nepomucena, drewn. , ok.1918 r.
2. Kapliczka MB Niepokalanie Poczętej, mur., pocz. XX w.

Słomiana (ob. część wsi Kłyżów)

1. Kapliczka , ul. Nowa, mur., XIX w.
2. Kapliczka MBNP, w centrum wsi, mur., XIX w.

Sołtysy (ob. część wsi Pysznicza)

1. Figura św. Jana Nepomucena (we współczesnej kapliczce), XIX/XX w.

Studzieniec

1. Chałupa nr 72, drewn., 1 ćw. XX w.

Sudoły (ob. część wsi Pysznicza)

1. Kapliczka MB Leżajskiej, ul. Sanowa, mur., 1910 r.,
2. Szkoła, ul. Sanowa, drewn., l. 30-te XX w.

Ziarny (ob. część wsi Pysznicza)

1. Kapliczka św. Jana Nepomucena, u zbiegu ul. Folwarcznej i Ziarny, mur., pocz. XX w.

Załącznik Nr 2

Spis stanowisk archeologicznych na terenie gminy Pysznica, będących w ewidencji konserwatorskiej.

Lp	Miejscowość	Stanowisko	Nr stanowiska na obszarze	Nr stanowiska w miejscowości	Nr obszaru	Chronologia	Kultura	Nr rejestru
1	Jastkowice	śląd osadnictwa	1	21	90 - 78			
2	Jastkowice	śląd osadnictwa	2	19	90 - 78			
3	Jastkowice	śląd osadnictwa	3	20	90 - 78			
4	Jastkowice	śląd osadnictwa	19	15	91 - 77	N, WŚ, ?		
5	Jastkowice	śląd osadnictwa	15	2	91 - 77	EK		
6	Jastkowice	śląd osadnictwa	18	14	91 - 77	WŚ, ?		
7	Jastkowice	śląd osadnictwa	14	13	91 - 77	WŚ, ?		
8	Jastkowice	śląd osadnictwa	13	12	91 - 77	?		
9	Jastkowice	śląd osadnictwa	12	11	91 - 77	EK		
10	Jastkowice	śląd osadnictwa	11	10	91 - 77	EK		
11	Jastkowice	śląd osadnictwa	10	6	91 - 77	EK		
12	Jastkowice	śląd osadnictwa	8	9	91 - 77	EK		
13	Jastkowice	śląd osadnictwa	7	8	91 - 77	N		
14	Jastkowice	śląd osadnictwa	6	7	91 - 77	?		

15	Jastkowice	śląd osadnictwa	4	2	91 - 77	EK		
16	Jastkowice	śląd osadnictwa	5	3	91 - 77	OWR, EK	KŁ	
17	Jastkowice	śląd osadnictwa	3	1	91 - 77		KŁ	
18	Bąków	śląd osadnictwa	2	1	91 - 77	EK, P - N, WŚ		
19	Studzieniec	obozowisko	1	1	92-80			
20	Studzieniec	śląd osadnictwa	14	2	92-81			
21	Jastkowice	śląd osadnictwa	6	17	92-81			
22	Jastkowice	śląd osadnictwa	5	16	92-81	N	KPL	
23	Kłyżów	śląd osadnictwa	19	3	92-81			
24	Kłyżów	śląd osadnictwa	20	4	92-81	OWR, WŚ, ?	KŁ, KP	
25	Pysznica	śląd osadnictwa/ cmentarzysko ciałopalne	21	1	92-81			
26	Pysznica	śląd osadnictwa	22	3	92-81			
27	Pysznica	śląd osadnictwa	23	4	92-81			
28	Pysznica	śląd osadnictwa	24	5	92-81		KŁ	
29	Pysznica	śląd osadnictwa	27	2	92-81	OWR	KP	
30	Kłyżów	cmentarzysko	3	2	92-78	Ha - Lt	KŁ	
31	Kłyżów	śląd osadnictwa / osada	5	5	92-78	EB/Ha	KPs, KŁ	
32	Kłyżów	śląd osadnictwa	6	6	92-78		KŁ	

33	Kłyżów	śląd osadnictwa	7	7	92-78			
34	Kłyżów	śląd osadnictwa	8	8	92-78			
35	Kłyżów	śląd osadnictwa	9	9	92-78			
36	Kłyżów	śląd osadnictwa	11	10	92-78	WŚ		
37	Kłyżów	osada	12	11	92-78		KŁ	
38	Kłyżów	śląd osadnictwa	13	12	92-78	Ś		
39	Kłyżów	śląd osadnictwa / osada	14	13	92-78	WŚ	KŁ	
40	Kłyżów	śląd osadnictwa	18	16	92-78	N		
41	Kłyżów	śląd osadnictwa	19	17	92-78			
42	Kłyżów	śląd osadnictwa	20	18	92-78			
43	Kłyżów	śląd osadnictwa	21	19	92-78	EB	KPs	
44	Kłyżów	śląd osadnictwa / osada	22	20	92-78	N, EB, WŚ	KCS, KT, KŁ	
45	Kłyżów	śląd osadnictwa	23	21	92-78			
46	Kłyżów	śląd osadnictwa	24	22	92-78			
47	Kłyżów	śląd osadnictwa / osada	25	14	92-78	N, EB, WŚ	KPs	
48	Kłyżów	pole hutnicze	30	15	92-78			
49	Kłyżów	cmentarzysko	42	23	92-78	EB -Ha	KŁ	
50	Pysznica	śląd osadnictwa	31	7	92-78			

51	Pysznica	śląd osadnictwa	32	8	92-78			
52	Pysznica	śląd osadnictwa	33	9	92-78			
53	Pysznica	śląd osadnictwa	34	10	92-78		KŁ	
54	Pysznica	śląd osadnictwa	35	11	92-78		KŁ	
55	Pysznica	osada	36	12	92-78	EB	KPs	
56	Pysznica	śląd osadnictwa	37	13	92-78			

LEGENDA:

P - paleolit

N - neolit

EB - epoka brązu

EK - epoka kamienia

Ha - halsztat

KCS - kultura ceramiki sznurowej

KP - kultura pomorska

KPL - kultura pucharów lejkowatych

KPs - kultura postsznurowa

KT - kultura trzciniecka

? - epoka nieokreślona

OWR - okres wpływów rzymskich

Ś - średniowiecze

WŚ - wczesne średniowiecze

